Dorothée Koechlin de Bizemont

Universsul lui Edgar Cayce III

Mulţumiri

Sub formă de introducere

Cititorii şi cititoarele mă tot întreabă ce s-a întâmplat cu „muvianul“, altfel spus fiul meu Gil care, la vârsta de cinci ani, îşi amintea de o viaţă din Lemuria. Am povestit despre reminiscenţele păstrate de el dintr-o civilizaţie dispărută, în *L'Astrologie karmique /* Astrologia karmică.

De atunci, mi se vorbeşte într-una despre fostul „mare inginer din ţara Mu”. Toată lumea mă întreabă cum îşi foloseşte capacităţile şi cum o mai duce. Ei da, este zdravăn ca Pont-Neuf (care, aşa cum nu arată numele, este o entitate foarte bătrână). Aşadar, „muvianul” meu, care este întotdeauna foarte calm, şi-a dat concursul la acest al treilea volum. Mi-a fost de mare folos: vă daţi seama - când ai supravieţuit năruirii Lemuriei, Atlantidei care a sărit în aer, devastării Greciei de către Paul Emil şi pârjolului de la Marea Bibliotecă din Alexandria... nimic nu te mai mişcă! Cu înţelepciunea blazată a sufletelor foarte vechi, care au văzut multe, „muvianul” a recitit manuscrisul acestei lucrări - prima versiune, ilizibilă. „Sentenţios şi alambicat” - a fost verdictul său. Avea dreptate: exact aşa apare textul lui Cayce în original, întrucât este vorba de transcrierea unui discurs spontan. Comunicarea scrisă şi comunicarea vorbită, cum ştie

oricine, nu funcţionează după aceleaşi ritmuri: ceea ce face ca limba vorbită să fie convingătoare este încărcătura emoţională degajată din intonaţii, gesturi, priviri. Or, textele lui Cayce, nefiind înregistrate pe magnetofon, au fost lipsite de relief prin stenografiere şi sunt într-adevăr „sentenţioase şi alambicate” pentru urechile europene. „Muvianul” a avut dreptate: Cayce, ca să fie respectat de concetăţenii săi, vorbea pe limba lor. Împănat cu citate biblice, plin de adevăruri primordiale, asortat cu repetiţii grase, discursul lui Cayce pare să se adreseze unei adunături de cowboy cu urechile înfundate! Chestiune de stil de comunicare, propriu fiecărui grup uman... Există şi un fenomen general care se verifică în toate ţările şi în toate epocile: marea majoritate a clarvăzătorilor nu se poate exprima clar. Am citit sute de retranscrieri de clarviziuni - este întotdeauna aceeaşi încâlceală. Exprimarea logică, măsurată, exactă nu i se potriveşte clarvăzătorului. Astrologia ne ajută să înţelegem de ce: gazetăria este guvernată de un semn mercurian rapid, Gemenii. Editarea este guvernată de un semn mercurian lent, Fecioara. Acestea sunt două semne extrem de raţionale. De cealaltă parte - în opoziţie! - clarvăzătorul este guvernat de semnul intuitiv, vag, fluid, al Peştilor; vindecătorul, de către un alt semn intuitiv: Săgetătorul. Comunicarea logică - mercuriană - înăbuşă comunicarea intuitivă a Peştilor şi a Săgetătorului. Cayce, bineînţeles, ca mulţi clarvăzători mari, avea Soarele în Peşti! (A se vedea tema sa în *L'Astrologie karmique d'Edgar Cayce /* Astrologia karmică a lui Edgar Cayce). Traducându-l, sunt obligată deci să „îl repun în careu”, adică să-i găsesc mesajului o exprimare logică, metodică, în modul nostru european. încă foarte marcaţi de simetria greacă,

simţim încă puternic nevoia de ordine riguroasă, care se exprimă prin gramatica noastră. „Claritatea franceză”, rodul unei discipline exacte, lipseşte în general din textele clarvăzătorilor - şi mai ales din lecturile lui Cayce. Ea lipseşte adeseori şi din textele americane. Trebuie deci să scoatem mesajul din ambalaj. Şi în acest sens, „muvianul” meu m-a ajutat considerabil. Cu privirea de laser a tinerelor „suflete vechi” reîncarnate în copii atomici, mi-a curăţat textul cu un umor devastator. Datorită acestui lucru, poate veţi găsi că textul este, în fine, comestibil!

Dar, oricum, n-aş fi putut face nimic bun fără Arielle. Arielle Fonroget este zâna bună care veghează asupra manuscriselor mele încă din faşă. Nu numai că le scutură (cu varga înţelepciunii), dar le şi comentează şi-mi dă întotdeauna un sfat judecat. Arielle, ca şi fiul meu Gil şi toţi colaboratorii mei, este şi ea un suflet vechi care ştie multe... (Sufletele tinere mă agasează, sunt nişte brute! încă n-au găsit în experienţele terestre înţelepciunea de a ghici totul!) Aceste suflete vechi sunt în general marcate de Saturn - stăpânul Timpului - şi de Capricorn, simbolul arhitecţilor.

Fie ca Arielle să-şi primească răsplata pentru răbdare, competenţa infailibilă, fidelitatea atât de rară!

Mai am doi complici: Denise Fouin şi Patricia Bornic. Ele mă încurajează şi mă susţin neîncetat. Zi de zi, ele încearcă să-mi cureţe drumul de obstacole; se ocupă de popularizarea lui Cayce prin mijloacele de informare - care, putem spune astfel, la început n-au fost deloc favorabile unei filosofii spirituale ca aceasta! Dacă le-aş spune cititorilor mei bruftuielile al căror obiect am fost în mod constant Denise, Patricia şi eu, ar fi foarte miraţi. A trebuit să înfruntăm zidul berlinez al dispreţului. Astăzi acest zid (ca şi celălalt) s-a năruit:

unii ziarişti îndrăznesc, în fine, să meargă în sensul Istoriei (acum, când e mai puţin riscant!...). Bineînţeles că „marele bazar al Noii Ere” (Cum titra *Le Canard Enchaine,* într-un număr bine informat!) oferă publicului un tutti-frutti de valori sigure şi de escrocherii. Dar nu-i cinstit să le amesteci. A deschide ochii publicului francez, a-l învăţa să distingă aurul de pleavă nu este o treabă uşoară! Eşti lovit peste degete... Denise şi Patricia au un curaj grozav - ca Tanneguy de Petiville, înhămat şi el la această muncă, atrăgându-şi stima generală.

M-au ajutat mult şi alţi oameni bine intenţionaţi şi buni sfătuitori, ca Madeleine de Solliers, care nu se teme să mă susţină; verişoara mea, Madelaine Fabre-Koechlin, care a făcut o foarte fină lectură critică a capitolului al doilea; Cathy Maryan-Green, care a recitit totul cu ochiul său de profesionistă, expertă în comunicare; Beatrice Luccisano care mi-a dat sugestii pertinente şi în care am mare încredere; Janos Molnar de Parno, care m-a ajutat să-l fac cunoscut pe Edgar Cayce în Belgia.

Glasul copacilor

Copacii influenţează inspiraţia scriitorului? a fost întrebat Cayce. El a răspuns: *Da, o influenţează! La dumneata şi la majoritatea oamenilor...* (Lectura 943-13, pe care am tradus-o în *Edgar Cayce: vindecarea prin muzică).* Iată de ce ne imaginăm întotdeauna scriitorii sub un cocotier (pe ţărmul unei lagune albastre!). Ca să mă conformez imaginii de marcă, am scris deci mult sub copaci. Eric şi Marguerite de Mevius mi-au împrumutat salcia lor centenară, de pe malul eleşteului. Frances Pellenc, Jean-Noel şi Francine Turcat, castanii lor din strada Gabriel, în Paris (pe

malurile Senei!). Jaqueline Beau de Lomenie îmi putea oferi chiar un bananier, pe ţărmul Atlanticului, în insula Oléron: cum eram mult mai aproape de cocotierul de serviciu, mi-am scris acolo cele mai bune pagini. Luc şi Michéle Bourcoud aveau şi ei un palmier în grădina din Lausanne... Dar când am ajuns, iarna îl îngheţase! Asta nu m-a împiedicat să lucrez pe malul lacului Léman, unde spiritele apei, foarte active, au inspirat deja atâţia scriitori. La Gstaad, în munţi, Elizabeth Reuteler şi Monique Isola mi-au împrumutat brazii lor - aceştia sunt copaci foarte gureşi, care au multe poveşti de spus (ca aceia din pădurea vieneză, cărora Johan Strauss le-a tălmăcit spusele).

Între timp am descoperit la Paris un hotel mic şi vechi, cu vedere spre o grădină interioară. Domnul Janin, proprietarul, ajutat de Héléne Cherruy, veghea cu dragoste asupra unicului copac al locului: un „arţar sicomor fals”, care adăpostea zeci de păsări cântătoare. („Avem cu mierlele un contract de muncă”, îmi spune el, „le hrănim şi ele cântă pentru clienţii noştri”). Mierlele de la hotelul Varenne au cântat mult pentru mine!... În fine, alţi prieteni foarte credincioşi, Bertrand şi Roselyne de Guillebon, mi-au împrumutat o pădure întreagă pentru meditaţie: în Jura, pe malul râului Loue, unde spiritele Naturii sunt încă foarte active (este puţină lume acolo şi nu e deloc beton!). Mulţi dintre prietenii şi prietenele mele foarte apropiate au crezut în filosofia lui Cayce şi m-au susţinut: amiralul Kerros şi soţia sa Anne, care m-au ajutat să fotocopiez „lecturile” lui Cayce la Virginia Beach; Geneviéve Galliford, consulul Franţei acolo şi prietena mereu credincioasă. Şi toţi cei a căror simpatie activă mi-a permis să merg mai departe pe această cale de pionier - destul de dificilă deci, prin

forţa împrejurărilor: Madeleine Fattal, Simone Brousse, Jacques Masson-Deblaize, Dominique Bruneau-Laborde, Jean-Yves Mock, Catherine Dreyfus Soguel, Michel Buthaud, Jean-Baptiste Trouplin, care urmăreşte cu atenţie tirajele cărţilor mele la Robert Laffont, încurajându-mă cu prietenie. (În materie de editare poţi întotdeauna să vezi paharul jumătate plin sau jumătate gol; anumiţi editori spun autorilor pe care-i publică: „Treizeci de mii de exemplare? Puţin, ne-aţi dezamăgit!” Alţii: „Treizeci de mii? Bravo, continuaţi, vom merge până la o sută de mii!”) N-aş vrea să trec cu vederea alţi prieteni apropiaţi: Hugues de Bonardi, Patrick Mazery, Dr. Gerard Pilloud, vărul meu Pierre de Bizemont, Dominique Bourlet, Louis şi Pomme Viel, Dr. Cyrille Blum, Patricia Delorme, Jean Mezy, Guy Deschars şi Simone Caillot-Nail, Catherine Lardet, Alix Hussain, Yvane Guichaoua, Guy Dhorbait, Marie-France de Rose, Gerard şi Claude Metrailler, Verena Moser... M-au ajutat atâta încât nu ştiu cum să le mulţumesc. Toţi aceia şi toate acelea pe care le-am citat au un punct comun surprinzător: sunt oameni care au rarul curaj de a susţine un mod de gândire care este încă dezaprobată de Universitate!

Printre ei, editorul meu Robert Laffont: „Sunt mai bine de douăzeci de ani, îmi spune el, de când îl cunosc pe Edgar Cayce. Cayce este robust, este sigur! Şi iată mai bine de douăzeci de ani de când caut pe cineva care să-mi facă o carte tematică, adică o carte de sinteză care să prezinte publicului nostru diversele teme ale operei sale”. I-am oferit un fel de „tacâm complet” într-un singur volum, care cuprindea mai multe aspecte: aspectul terapeutic al gândirii cayciene (medicina holistică), aspectul filosofic (Legea lui Unul şi aplicaţiile sale), viziunea sa istorică (reîncarnarea,

cheie a Istoriei) şi, în fine, subiectul său favorit: dezvoltarea metodică a facultăţilor psi.

Lucrarea apărută sub titlul *Universul lui Edgar Cayce* a avut succes şi cititorii şi cititoarele mele au cerut un al doilea volum. Şi iată, în fine, volumul al treilea, tot pentru a răspunde solicitărilor din ce în ce mai numeroase. Urmând aceeaşi linie, el cuprinde:

1. o parte de Filosofie, care tratează un subiect extrem de nou şi totuşi foarte vechi: „spiritele Naturii”.

2. o parte de Istorie (Istoria „psi”' care integrează reîncarnarea), despre lecturile lui Cayce despre Franţa, Elveţia, Alsacia şi Lorena, pe care nimeni nu le-a studiat până acum;

3. o parte de Sănătate (funcţia terapeutică a alimentelor).

PARTEA I

Edgar Cayce şi Spiritele Naturii

Edgar Cayce mă surprinde neîncetat! Felul său de a preface vechiul în nou... De a ni-l servi iarăşi, făcând din el Noua Eră!

„Spiritele Naturii” de exemplu. Bineînţeles că nu le-a inventat. Erau pâinea de toate zilele a strămoşilor noştri gali. Dar toate s-au dus odată cu vrăjitorul Merlin şi Pădurea Brocéliande.

Or, iată-l pe Edgar al nostru venind cu ideea că totul este adevărat! Că trebuie să credem în zâne. Unora le va veni greu să-l urmeze. Am printre prietenii mei oameni raţionali, care îmi spun: „Profetul tău din Virginia Beach este un guru nebun! Ce spune el este lipsit de sens!”

Şi apoi lunile, anii trec şi evenimentele (care chiar se înlănţuie într-un mod iraţional!) îi dau dreptate lui

Cayce. Un mic exemplu: acest faimos Război din Golf. Când am tradus lectura 3876-28 (pe care o puteţi citi în *Les Propheties d'Edgar Cayce /* Profeţiile lui Edgar Cayce, p. 261, „J'ai Lu”) unde Cayce anunţa „că vor izbucni războaie în această perioadă” şi că trebuia „să supraveghem Golful”, nu vedeam de ce. Pentru mine, Golful Persic era roz... Or, profeţia s-a dovedit exactă.

Un alt exemplu: Atlantida. Cayce a fost printre primii care au anunţat revenirea ei, totodată în plan cultural şi în plan geografic. Dacă ultimul punct nu s-a confirmat încă (nu s-a găsit încă dovada fizică indiscutabilă a existenţei Poseidiei - exceptând foarte misteriosul zid din Bimini (cf. *Edgar Cayce, l'Atlantide at la Grande Pyramide,* de William Fix pe care am adaptat-o pentru Editions du Rocher.), pe plan cultural s-a văzut deja cu prisosinţă. Există o revenire în forţă a Atlantidei, toată lumea vorbeşte de ea! În numărul „special Noua Eră” din *Canard Enchainé,* despre care am vorbit deja, un capitol se intitulează (cu pertinenţă!):

„Atlantida, un continent care nu e pierdut pentru toată lumea”, făcând aluzie la exploatarea fără jenă a acestei teme de către anumite mijloace de informare (vulturi care devoră fără ruşine lecturile lui Cayce... în traducerea mea!)

„Profetul nebun” din Virginia Beach presimţise deci perfect ce avea să tulbure spiritele la şaptezeci de ani după moartea sa. (Iar în privinţa Atlantidei, este abia începutul!) Marele public, ca şi universitarii, nu va putea să-şi astupe la nesfârşit urechile la anumite melodii. O şansă pentru Cayce: Inchiziţia nu-i mai arde pe profeţi, nici pe clarvăzători, pe chiori, pe cocoşaţi, pe şchiopi, pe saşii, pe sterpi şi alţi sărmani cu 'b'

(toate aceste cuvinte încep în limba franceză cu litera 'b', n.tr.), despre care se credea că behăie cu Belzebut!

Spiritele Naturii sunt pretutindeni

Unii dintre cititorii mei vor întreba: „Spiritele Naturii”? Ce înseamnă?

Expresia cuprinde în general toate aceste „manifestări” insolite, aceste „personaje” mai mult sau mai puţin mitice, numite la ţară: zâne, vârcolaci (în Bretania, n.tr.), elfi, gnomi, ghibelini, arătări, salamandre... inclusiv toţi cei care-i vizitau pe greci şi latini (mult mai cunoscători decât noi): nimfe, ondine, naiade, tritoni, driade, fauni, satiri etc., despre care voi avea ocazia să vorbesc din nou mai detaliat, ceva mai departe.

În lectura de mai jos („Lecturile” lui Edgar Cayce sunt consultaţiile mediumnice pe care le acorda pacienţilor săi, în timp ce se afla în stare de transă. Aceste lecturi - au fost peste 12.250 - sunt o inepuizabilă sursă de informaţii pe toate temele: medicină, psihologie, istorie, ştiinţe fizice şi umane etc.), Cayce vorbeşte de un bărbat *care era în legătură cu zânele,* în Scoţia. În această ţară, ca şi în Irlanda, Ţara Galilor, Cornwall (şi la noi, în Bretania, Auvergne...) tradiţia celtică de respectare a lumii zânelor a durat mai mult; învăţătura druizilor despre spiritele Naturii n-a fost uitată aici:

Înaintea acestei vieţi entitatea trăia în ţara scoţiană (...) Era cineva foarte priceput în colaborarea cu lumea nevăzută, cu energiile elementare. El era în legătură cu zânele, cu toate aceste fiinţe care nu se exprimă sub o formă materială şi pe care numai cel branşaţi la Infinit le pot zări. (Lectura 2547-1).

Entitatea - *the entity,* cum spune Cayce -, este acel băieţel de unsprezece ani despre care am vorbit deja în *Profeţiile lui Edgar Cayce.* În mai multe rânduri el îşi anunţase părinţii de venirea unui ciclon, înainte să-l fi detectat cineva (se ştie că cicloanele sunt pacostea coastelor tropicale, mai ales a acelora din sud-estul Statelor Unite).

Cayce, în lectura respectivă, vorbeşte de *caracteristicile neobişnuite* ale acelui copil, un „suflet vechi" cu totul de excepţie, pentru că fusese personajul biblic Noe într-o viaţă anterioară. El mai spune părinţilor săi:

Să nu-i puneţi NICIODATĂ întrebări despre sursa informaţiilor sale!

...Căci copilul află aceste lucruri de la spiritele Naturii şi ar putea să-l sperie obligaţia de a explica. Cum va spune Cayce în privinţa propriilor sale amintiri din copilărie:

Sunt experienţe esenţiale pentru mine şi care au un caracter prea sacru ca să pot vorbi despre ele. Ar părea un sacrilegiu..

Ceea ce nu-l împiedică pe Cayce să le recomande părinţilor: *Nu-i daţi impresia că* este *deosebit de ceilalţi.* (Aceeaşi lectură)

Spiritele Naturii aparţin folclorului din toate ţările şi nu numai în lumea celtă de care am ţinut, în „Galia împădurită", Insulele Britanice, pădurile adânci ale Germaniei şi fiordurile scandinave... De exemplu, în zona musulmană, oamenii cred în „djnuni", termen general care cuprinde toate felurile de entităţi invizibile, de la fantomele umane şi animale până la spiriduşi. „Un djinn mi-a intrat în tractor", spunea un muncitor marocan patronului său, explicând pana mecanică. Directorul exploatării agricole respective,

universitar parizian absolvent al Normalei Superioare, îmi povestea acest lucru ca pe un exemplu tipic al „gândirii prelogice” care afecta popoarele din lumea a treia în general şi pe berberii marocani în special. Astăzi îmi spun că nu prin cuvinte savante putem explica lucrurile şi că credinţa în „djnuni” nu este, desigur, răspunzătoare - cum se susţine în strada d'Ulm - de înapoierea tehnologică a Maghrebului.

La drept vorbind, este ceva universal. Dacă creştinismul (sau cel puţin interpretarea sa stângace) s-a străduit să dezrădăcineze credinţa în aceste spirite, n-a reuşit niciodată complet. La noi la ţară, acum o sută de ani, se vorbea încă de zâne... Şi chiar în copilăria mea în Bretania (era după război), bunicile credeau încă în ele. Seara se spuneau multe poveşti despre oameni care văzuseră vârcolaci, zâne, spiriduşi. Pentru mine, pe atunci o fetiţă, era cu totul firesc. Ştiu că m-am jucat cu ei - dar un fel de cenzură a memoriei (datorată anilor de universitate?) mă împiedică să regăsesc imaginile lor precise. Păstrez numai o senzaţie foarte puternică de amintire, într-o grădină fermecată, spre golful Morbihan. Ceea ce făcea ca grădina să fie „fermecată” erau tocmai aceste prezenţe magice. Spre şapte sau opt ani, îmi amintesc că am plâns de indignare citind o carte abominabilă, care spunea că nu există zâne!

Una dintre marile mele bucurii, explorând lecturile lui Edgar Cayce, a fost să descopăr că şi el credea în existenţa acestor fiinţe „invizibile“. Sunt sigură că mulţi dintre cititorii mei au avut experienţe despre care nu îndrăznesc să vorbească nimănui. Vor fi foarte fericiţi să constate că nu sunt pe atât de nebuni pe cât li s-a spus...

Domnule Cayce, ce sunt „spiriduşii“?

- Sunt entităţi care n-au intrat într-o formă materială; vi s-au manifestat deja şi, uneori, se mai manifestă în faţa dumneavoastră! (Lectura 1265-3)

Un popor mărunt, precis şi organizat

Cum spun englezii, *the little People* („poporul mărunt”), astfel sunt spiritele Naturii, pretutindeni răspândite pe planetă.

Pentru cei care nu le cunosc, totul e foarte vag: spiriduşi, elfi, zâne, intră toţi în aceeaşi oală. Lămuriţi-vă: nu oricine face orice în această lume măruntă care, pentru că este invizibilă, nu este mai puţin organizată.

Mai întâi, se ştie - Tradiţia o spune! - că aceste spirite au domenii de acţiune foarte diferite; formele lor sunt adaptate elementului în care trăiesc:

- zânele şi elfii, ca şi silfii, trăiesc în elementul Aer,
- gnomii, spiriduşii în elementul Pământ,
- ondinele, nimfele în elementul Apă,
- salamandrele în elementul Foc.

Cum spune Cayce:

Gnomii, spiriduşii, zânele, vârcolacii nu sunt „elementali”. Sunt entităţi făcute din elemente care sunt, ca entităţi, la fel de exact definite ca şi fiinţele umane care trăiesc în lumea materială. (Lectura 1265-3) *Elementalii* de care vorbeşte Cayce desemnează curenţi vibratorii, „emanaţii” de vibraţii nepersonalizate. În anumite locuri, „emanaţiile astralului inferior” sunt acumulări de unde grele, cu vibraţii foarte joase, provenite din emoţiile şi actele distrugătoare. De exemplu, într-o casă pătată de o crimă, aerul respirat, pereţii, mobilele sunt impregnate de negativism. Nu este vorba de fiinţe propriu-zise, de „entităţi”, cum spune Cayce, ci de acumulări vibratorii. Roger de Lafforest (despre care voi vorbi din nou mai

departe) a contribuit mult la cunoaşterea acestor fenomene şi a dat astfel de exemple în cărţile sale (cea mai bună, un best-seller care îşi merită acest nume, a apărut la Laffont, cu titlul *Ces maisons qui tuent* / Casele care ucid). El dezvăluie tehnici care curăţă aceste emanaţii şi pe care Louis Viel le foloseşte în geobiologie pentru a alina viaţa cotidiană a celor vii, perturbată de astfel de case negative. A nu se confunda cu cele patru elemente, Apă, Pământ, Foc, Aer, forme sub care se prezintă moleculele de materie din care este făcută viaţa terestră.

În lectura de mai sus, Cayce afirmă deci că „spiritele Naturii" sunt făcute din aceeaşi materie ca şi noi, adică din cele patru elemente, fiind însă structurate după un mod vibratoriu diferit.

Iată un text foarte interesant, datorat lui Sir Arthur Conan Doyle (despre care vom mai vorbi), care încearcă să explice într-un mod ştiinţific existenţa unei lumi „invizibile" pentru ochii noştri:

„Minţii umane îi vine greu să accepte (...) existenţa, la suprafaţa acestei planete, a unei populaţii poate la fel de numeroasă ca şi rasa umană, care îşi desfăşoară strania activitate în felul său, despărţită de noi doar printr-un nivel vibratoriu diferit. Căci noi nu vedem obiectele decât în limitele culorilor spectrului nostru, în timp ce dincolo de el există infinite vibraţii colorate, pe care nu le putem vedea (Dincolo de infraroşu şi de ultraviolet.). Dacă vom concepe că poate exista o rasă de fiinţe alcătuite din materie, ale căror unde prea scurte sau prea lungi nu pot, din acest motiv, să fie percepute de noi, aceste fiinţe rămân invizibile pentru noi - exceptând cazul când am putea să intrăm pe aceeaşi lungime de undă - sau s-o adaptăm lungimii noastre. Exact acest lucru înseamnă,

de altfel, mediumnitatea: mediumul este capabil să-şi modifice vibraţiile, intrând pe alte lungimi de undă”.

Această justificare printr-o diferenţă de nivel vibratoriu este foarte modernă; şi totuşi este scrisă în 1922, perioadă când, cu excepţia câtorva pionieri, materia era văzută doar ca o suprapunere de corpusculi, neglijând faptul că fiecare dintre aceştia este în mod constant animat de o mişcare vibratorie, o undă. *Căci totul este vibraţie,* spune Cayce (Cf. lecturile lui Cayce, pe care le-am tradus, despre fenomenele vibratorii, în Edgar Cayce, vindecarea prin muzică, *Rocher.*). Lungimea de undă care caracterizează nivelul vibratoriu determină deci starea materială a oricărui fenomen, a oricărui obiect, a oricărei fiinţe vizibile sau invizibile. Acest text al lui Sir Arthur Conan Doyle este extras din introducerea la celebra sa lucrare: *The Coming of the Fairies* / Venirea zânelor, despre care vom vorbi acum.

Zânele se întorc

The Coming of the Fairies: titlul acestei cărţi-eveniment a lui Sir Arthur Conan Doyle capătă astăzi, la şaptezeci de ani de la apariţie, un sens profetic: am putea s-o traducem mai exact prin *Întoarcerea Zânelor.* Ele se întorc în cultura noastră, de unde au fost alungate în ultimul secol, de către Universitate...

Una din cititoarele lui Cayce, ştiind că el se jucase cu zânele când era copil, a vrut să ştie mai mult. Iată scrisoarea sa, scrisă în 1933:

„Dragă domnule Cayce,

Fiica mea mai mare, pentru care aţi dat lectura 2144, m-a rugat să vă pun întrebări despre un domeniu pe care, cred, îl cunoaşteţi bine. În urmă cu câtva timp, într-una din scrisorile dumneavoastră, mi-

aţi spus că oamenii vă considerau un copil ciudat, pentru că vorbeaţi despre tovarăşi de joacă invizibili (...). Or, fiica mea a adus de la bibliotecă o carte a lui Sir Arthur Conan Doyle, intitulată *The Coming of the Fairies* (Ed. Hodder Stoughton, Londra, prima ediţie în 1922. Pentru aceia dintre cititorii mei care pot citi în limba engleză, această carte este uşor de găsit, întrucât a cunoscut un imens succes şi numeroase reeditări.). Această carte conţine fotografii de zâne şi oameni care le-au văzut, ca şi descrierile lor. Aceşti oameni erau în majoritate mediumi, cred. Dacă aveţi timp să-mi scrieţi şi vă interesează, aş vrea să-mi povestiţi câteva din experienţele dumneavoastră pe această temă”. (Dosar de lecturi 464)

Fotografiile din Cottingley

Această carte despre care vorbeşte corespondenta lui Cayce a făcut mare vâlvă când a apărut în Anglia. A stârnit polemici enorme: incredibilele fotografii cu zâne care apăreau acolo erau trucate? Acele siluete transparente, care apăreau peste frunzele copacilor, erau „adevărate” sau numai rezultatul unui trucaj iscusit? Sir Arthur Conan Doyle, cea mai înaltă autoritate engleză din epocă în materie de parapsihologie, a cercetat la faţa locului. Şi ajunsese la concluzia că totul era adevărat. Publicase deci aceste fotografii însoţite de comentariile sale şi rezultatul anchetei întreprinse. Aceasta este cartea - extraordinară! - despre care vorbeşte corespondenta lui Cayce.

Am citit-o eu însămi cu o uimire imensă. Imediat am avut „şocul”, convingerea interioară că aceste fotografii erau autentice. Şi încă nu citisem, la Fundaţia Cayce, decât o ediţie foarte recentă, foarte

„cenzurată”. Când prietenul meu Hugo de Bonardi mi-a împrumutat prima ediţie, care conţinea mărturii directe, chiar mult mai fantastice, mie mi-a fost limpede: era ADEVĂRAT. Cele două fetiţe, care pretindeau că văzuseră zânele şi s-au jucat cu ele, nu minţeau! (Se poate vedea pe fotografiile alb-negru că aceste fetiţe aveau o aură foarte frumoasă... nicidecum aura minciunii).

Ele se numeau Elsie şi Frances, erau verişoare şi locuiau în Cottingley, în satul Yorkshire, în nordul Angliei. De ani de zile povesteau părinţilor că se jucau cu zânele într-o vâlcea din spatele casei. Până aici, nimic anormal pentru nişte fetiţele englezoaice: în Anglia, copiii sunt lăsaţi să creadă în zâne, considerându-se că este bine... Şi, urcând spre Scoţia şi Ţara Galilor, găsim tot mai mulţi oameni mari care-şi mărturisesc, fără falsă ruşine, credinţa în zâne! Acolo, toată lumea cunoaşte pe cineva care a văzut una (cel puţin)!

Când aveam şase ani, locuiam la Cairo, în Egipt, unde părinţii mă înscriseseră la o şcoală englezească. Şi acolo, best-sellerul care a bătut toate recordurile lecturilor în clasele mici era o bandă desenată despre aventurile... unei zâne! Copiii coloniei engleze din Cairo trăiau în aşteptarea poştaşului care le aducea, în fiecare lună, banda desenată cu elfi... La fel de interesantă pentru ei ca şi *Tintin, Asterix* şi *Snoopy* laolaltă (lucru care nu poate fi imaginat în grădiniţele din Franţa!). În civilizaţia engleză, interesul pentru zâne nu dispare nicicum odată cu copilăria: între cititorii cărţii *Stăpânul Inelelor (The Lord of the rings),* se numără o majoritate de adulţi încrezători...

Într-o zi, domnul Wright, tatăl lui Elsie, una din „adolescentele” istoriei noastre, aduce acasă o cutie

magică: un aparat de fotografiat! Elsie, încăpăţânată ca un măgăruş, îl cicăleşte în fiecare zi pe tăticul iubit: „Dă-ne aparatul să le fotografiem pe prietenele noastre, zânele!” Tăticul este sceptic, dar, băiat bun, sfârşeşte prin a încredinţa preţiosul aparat celor două fete, împreună cu o placă (încă nu existau pelicule pe atunci). Fetele au plecat încântate şi s-au întors seara, sărind ca nişte purici: zânele veniseră ia întâlnire! Li s-a făcut o fotografie! Tăticul cel iubit, puţin sceptic, nu se grăbeşte; trec zece luni până. la developarea plăcii. Apoi, într-o zi, se hotărăşte. Şi iată şocul: pe fotografie, apar siluetele zânelor dansând în jurul lui Frances. Siderat, domnul Wright arată fotografia rudelor şi vecinilor. Unii cred că este trucată. Vorbeşte cu fotograful local care este categoric: „Această fotografie, domnule, este autentică: vă imaginaţi că nu dispunem la ora actuală de mijloacele tehnice pentru a face un asemenea trucaj! „ Tăticul se întoarce acasă din ce în ce mai perplex - şi dă din nou aparatul fetelor, cu un teanc de plăci de această dată. Noi fotografii de zâne, reuşite... Şi în acest moment a intervenit Sir Arthur Conan Doyle. El află, de la o prietenă a verişoarei tăticului, de existenţa acestor fotografii. Face cercetări... Face expertiza fotografiilor în cele mai bune laboratoare din Londra - care, în unanimitate, îl înştiinţează că nu este nici urmă de trucaj. Atunci îşi publică ancheta şi este un succes imens în toată Anglia. În vremea aceea, Sir Arthur Conan Doyle era extrem de celebru ca scriitor şi, totodată, ca fondator al faimoasei Societăţi de studii spiritualiste. Dar nu este numai această celebritate, este şi „scoop”-ul (reportaj senzaţional publicat înaintea altor ziare, n.tr.): este primul reportaj despre zânele care au consimţit, în

fine, să se lase intervievate... şi fotografiate, negru pe alb!

Apoi anii frec, fetiţele cresc şi, ca întotdeauna, sunt persecutate. Ele şi familiile lor nu mai doresc decât un singur lucru: să fie uitate! Cartea cunoaşte un număr imens de reeditări, din ce în ce mai insipide, curăţate puţin câte puţin de cea mai mare parte a detaliilor „trăite”.

Unii critică vehement fotografiile aducând ca argument faptul că zânele pe care le vedem acolo au „o înfăţişare modernă” Şi este adevărat, ele sunt foarte elegante, în stilul parizian al anilor douăzeci! (Pe când Elsie şi Frances sunt încotoşmănate în haine fără formă şi stil, ca două adolescente provinciale din vremea lor).

Chiar este imposibil ca zânele să apară ca un miracol de eleganţă modernă? Este aceasta dovada unei imposturi? De ce ar fi avut ele o costumaţie din altă epocă? Maurice Magre, care a studiat mult această chestiune, răspunde:

„Spiritele Naturii (...) iau înfăţişarea oamenilor pe care obişnuiesc să-i vadă. Legendele îi reprezintă pe spiriduşi *(kobold,* spiriduşi din Germania, n.tr.) îmbrăcaţi într-un veşmânt maron cu glugă, asemănător hainelor purtate de ţărani în Evul Mediu. Zânele apar ca tânăra fată din sat sau de la castel. Dacă sufletul unui copac, învingându-şi firea sfielnică, ar îndrăzni să iasă astăzi din învelişul scoarţei sale, ar avea desigur mănuşi şi ochelari de automobilist!” (*La Cle des choses cachees /* Cheia lucrurilor ascunse, Fasquelle, p. 51)

Cayce va spune mai târziu:

Şi mă veţi întreba cum erau îmbrăcaţi. Păi, erau băieţei şi fetiţe. Sunt incapabil să vă descriu în detaliu îmbrăcămintea lor (...) Nici nu-mi dădea prin minte că nu erau la fel ca mine (...)

Alte mărturii merg exact în acelaşi sens. De exemplu, cea a prietenei mele Anne Denieul, scriitoare şi sociologă:

„Nu credeam mai ales în existenţa zânelor (...). Auzisem vorbindu-se de ele ca despre o realitate indiscutabilă, în cercurile engleze de vrăjitorie rituală şi într-un grup de şamanişti pe care-l frecventam atunci. Dar când, în pădure, însoţitorii mei exclamă, la cel mai mic zgomot, că văd un gnom, undeva sau o pagodă chinezească, eu nu reuşeam, în ceea ce mă priveşte, să discern decât un nor, o ceaţă, nimic mai mult. Mă gândeam că această lume măruntă din planul eteric era dovada imaginaţiei şi că-şi găsea locul, într-un mod sau altul, printre arhetipurile inconştientului colectiv occidental care este, aşa cum se ştie, un veritabil talcioc.

Dar, într-o bună zi, am început să „văd” (...). Vedeam ca în filigran, nu neapărat alb-negru, o entitate în două dimensiuni, fără grosime - chiar numai o idee din acea entitate, pe care am exprimat-o imediat cu o rapiditate fulgerătoare. Recunoşteam, denumeam, imaginea se destrăma (...).

Iată aşadar ce mi s-a întâmplat într-o dimineaţă de primăvară, înainte de Sfântul Ioan din vară. Mă dusesem să şamanizez în ajun, într-o pădure din apropierea Parisului şi mă pregăteam să ajung la casa unde locuiam atunci (...). Mă găseam foarte prozaic în bucătărie, unde îmi pregăteam micul dejun, când am văzut la înălţimea feţei mele, o fiinţă mititică de-o palmă, îmbrăcată cu un corseţel şi o fustiţă încântătoare, cu păr lung şi aripi transparente, ca de fluture după formă şi de libelulă, după structură. Aşezată într-un jilţ invizibil, cu picioarele gingaş îndoite

şi genunchii lipiţi, cu încălţări fine, plângea în hohote..”.

Zâna pe care ne-o descrie aici Anne Denieul nu rămâne datoare eleganţei pariziene: „o fustiţă încântătoare”, spune sociologa noastră. Nu i-a apărut aşadar în costum de păstoriţă de pe vremea lui Ludovic al XV-lea, nici de nimfa greco-romană cu peplu (peplu = manta scurtă, n.tr.) drapat, ci în ţinută contemporană! Această mărturie mi se pare cu atât mai interesantă cu cât autoarea ei este o universitară cultivată, din secolul douăzeci. Cunoscând-o, sunt sigură că este vorba de o experienţă autentică (Ea a apărut în cartea iui Roger de Lafforest, *Presences des Invisibles /* Prezenţe Invizibile, colecţia „Les enigmes de l'Univers”, ed. Robert Laffont. Anne Denieul, scriitoare, este autoarea mai multor cărţi apărute la Arthaud şi a Vrăjitorului ucis / *Le Sorcier* assassine, Librairie Academique Perrin):

„A dispărut destul de repede, dar am zărit-o de mai multe ori pe drum, apoi în casă, în decursul câtorva zile, ca şi cum m-ar fi urmat.

Totuşi nu mai plângea. O vedeam uşoară, aeriană, minusculă, conturată cu linii luminoase ca nişte fire de borangic, mişcându-se într-un spaţiu ce îmi părea a ţine de vis. Dar, tot sceptică, nu îndrăzneam s-o recunosc drept ceea ce era.

N-am mai văzut-o. Mă gândeam la ea. Prezenţa ei fusese atât de precisă, repetată, încât merita să vorbesc despre ea unui om de artă. I- am povestit această aventură. Mi-a confirmat cu o siguranţă firească, frizând banalul, ceea ce de fapt ştiam: fără să-mi dau seama, adusesem o zână din pădure şi ea plângea pentru că era departe de casă. Ar fi trebuit doar să-i arăt mai multă grijă, s-o hrănesc, să las pe

fereastra camerei mici daruri pentru ea: lapte, miere, fructe de sezon, care ar fi fost o dovadă de prietenie şi, poate, ar fi reţinut-o - în orice caz, ar fi consolat-o. M-am purtat prosteşte, lăsând-o să plece şi era păcat: n-am ştiut să profit de această şansă.

Eram doar pe jumătate convinsă când, căutând printre cărţile unei librării, am descoperit cartea lui Th. Gardner despre acest subiect” (Este vorba de cartea amintită mai sus, *The Coming of the Fairies,* prima versiune, unde Sir Arthur Conan Doyle a semnat împreună cu Th. Gardner drept coautor). Tot această cărticică şi efectul ei şocant asupra tuturor celor care o citesc! Carte care: „aducea dovada existenţei acestor fiinţe de legendă, publicând fotografii autentice cu zâne, primele de acest gen. Nu mi-a fost greu să-mi recunosc mica musafiră de ieri. Deci nu visasem, nici nu delirasem, nici nu proiectasem vreo imagine din inconştientul meu, înmagazinată fără ştirea mea. Ceea ce văzusem şi mi-era confirmat de peliculă era atât de precis, atât de asemănător, încât nu se putea să fi inventat. Nu avea nimic în comun cu ilustraţiile poveştilor din copilăria mea, oricât de încântătoare erau - în cel mai rău caz, ele ar fi putut alimenta clişeele care îmi parveniseră. Mica entitate pe care avusesem privilegiul să o zăresc era, deci, chiar una din aceste regine ale lumii elementale. N-o pot uita!”

Roger de Lafforest continuă cu o altă mărturie (opere citate, pag. 154). Şi, lucru extraordinar, este vorba tot de o persoană pe care o cunosc - şi de a cărei onestitate nu mă îndoiesc. Este vorba de nepoata prietenei mele, Marguerite de Limbourg-Stirum, pictoriţă şi autoarea unor portrete care înfrumuseţează coperta câtorva din cărţile mele. Nepoata Margueritei, Catherine, pe care am văzut-o adeseori la Bruxelles,

este şi ea pictoriţă. L-a primit pe Roger de Lafforest; care povesteşte astfel întrevederea:

„Vizitându-i atelierul, am rămas în aşteptare în faţa unei pânze la care tocmai lucra (...) şi pe care se distinge „o făptură mititică, din Natură”, care desface degetele, lăsând să cadă picuri de lumină. Stupefiat de asemănarea (...) cu fotografiile publicate de Dr. Gardner, am întrebat-o pe Catherine dacă văzuse această carte - „N-am auzit niciodată de acest doctor şi nu i-am văzut niciodată cartea”, mi-a răspuns ea. Este sigur, prin urmare, că în acel tablou naiv nu este vorba de o reminiscenţă, ci de o mărturie. Zâna din tablou este chiar aceea pe care pictoriţa a întâlnit-o. Există în Natură şi a fost descrisă de martori, exact sub aceeaşi înfăţişare (...). Am tras concluzia că ea, Catherine, se bucura de privilegiul destul de rar de a poseda vedere eterică. Mărturia pe care mi-a adus-o în cursul conversaţiilor noastre le confirmă pe toate cele primite din multe alte părţi: „Când aveam între patru şi şase ani, mi-a explicat ea, vedeam Zânele în mod obişnuit. Apariţiile lor erau frecvente, dar scurte, fugitive, în orice caz foarte precise. Fratele meu şi cu mine ardeam de dorinţa de a le întâlni. Vorbeam adeseori despre ele şi le chemam cu glas tare, rugându-le să nu se ascundă. În fapt, nu ştiam dacă acestea erau Zâne; noi nu le numeam aşa. Erau „'făpturi mici, din Natură”, a căror mărime nu depăşea 20-30 de centimetri, foarte bine proporţionate, cu mişcări vioaie şi graţioase, cu aripi transparente ca libelulele. Între noi, le spuneam „piticuţii”. Deodată, pe neaşteptate, apărea unul pe care îl vedeam foarte aproape de mine, adevărat, în carne şi oase, apoi dispărea la fel de brusc”.

Ceea ce nu spune Roger de Lafforest este că şi ea, Catherine de Limbourg-Stirum, seamănă cu o zână:

subţire, fină, graţioasă, cu păr lung, negru şi ochi foarte albaştri, nu-i lipsesc decât aripile de libelulă... Dansează încântător, cântă şi pictează ca o zână. Sunt foarte fericită că am putut reda aici mărturia sa.

Aşa cum aţi putut constata, referinţa de bază în privinţa zânelor este într-adevăr această carte despre care vorbeam mai sus, *The Coming of the Fairies:* nu s-a realizat încă altceva mai bun până în prezent.

Elsie şi Frances, în ziua când au făcut acele faimoase fotografii, nu bănuiau evenimentul pe care-l fabricau! Totuşi, recent, una dintre ele, care este o doamnă foarte în vârstă, va ceda presiunilor anturajului şi va declara public că „unele dintre aceste fotografii fuseseră trucate” - repliindu-se imediat, ca să adauge: „dar nu toate!”. (Chiar dacă rămâne numai una autentică, tot este prea mult pentru raţionalişti...)

Pe scurt, după citirea acestei cărţi culte care te pune pe gânduri, o înţelegem pe doamna 464 care, tulburată, l-a întrebat pe Cayce ce crede despre ea. El îi va răspunde cu o scrisoare destul de lungă, redactată în stare normală (trează!). În această scrisoare, foarte deosebită de celebrele „lecturi“, se arată un Edgar care nu se joacă nicidecum de-a profetul. Dimpotrivă, se îndoieşte de el însuşi, încearcă stângaci să comunice incomunicabilul, se scuză că nu poate face mai mult, se teme că-şi plictiseşte corespondenta... Pe scurt, povestea uimitoare pe care o veţi citi acum!

2. Prietenii nevăzuți ai micului Edgar

Iată răspunsul lui Cayce la întrebarea consultantei sale, doamna 464, sau mai degrabă „confesiunea” sa despre prieteniile ciudate din copilărie. Scrisoarea este datată 31.01.1933 (avea atunci cincizeci de ani):

Această problemă mă interesează enorm şi merită să vorbesc despre ea. Trebuie să spun că am fost întotdeauna o persoană prozaică, cu picioarele pe pământ (E adevărat că, în stare trează, dragul de Edgar era un bunic cumsecade şi aşezat, burghez sadea. Când era adormit, era altceva: vorbea cu un glas ciudat, folosea cuvinte savante, pe care nu le cunoştea când era treaz, vorbea pe un ton diferit de starea trează şi uneori chiar răspundea unor personaje nevăzute (cum povesteşte în texul pe care-l veţi citi). Starea lui de „transă în somn” era adeseori însoţită de manifestări impresionante pentru cei prezenţi.). Şi totuşi aceşti tovarăşi de joacă din copilăria mea erau tot ce poate fi mai real. Dar experienţele pe care le-am avut când eram mic, şi care îmi sunt foarte dragi, mi se par acum departe. M- am depărtat mult de ele. Îmi spun că erau doar etape în dezvoltarea mea. Poate, dacă aş fi fost mai atent, astăzi lucrurile ar fi altfel.

Nu ştiu cum trebuie să vă spun ca să fac lucrurile bine şi dacă ceea ce vă povestesc poate fi valabil - şi dacă pot să vă descriu exact ceea ce se petrecea în aceste experienţe din prima copilărie, când mă jucam cu acei tovarăşi nevăzuţi; căci, într-adevăr, n-am încercat niciodată până acum să vorbesc sau să scriu despre ei - doar, foarte vag, atunci când am făcut un rezumat global al vieţii mele. Deci, dacă scrisoarea mea vi se pare incoerentă sau lipsită de logică, aflaţi că-i numai pentru că încerc la maturitate - şi în toate facultăţile mintale, să sperăm! - să descriu ceva, rămânând în limitele rezonabilului...

Cu excepţia poveştilor lui Grimm sau Andersen, n-am citit vreodată mărturii ale altor persoane în această privinţă. Deşi am purtat corespondenţă cu Sir Arthur Conan Doyle şi am una sau două din cărţile sale, nu

am citit-o încă pe aceea de care vorbiţi. Mi-ar plăcea să o citesc şi-l voi ruga pe fiul meu, dacă poate, s-o caute la biblioteca din Norfolk.

Deci să ne întoarcem la experienţele mele, cel puţin la unele dinte ele. Nu ştiu când a început totul. Prima dată, mi se pare, aveam cam 18 sau 20 de luni. Aveam o căsuţă unde să mă joc, în spatele unei grădini vechi, şi era plin de caprifoi şi alte flori. În anotimpul acela grădina era împânzită de trestii care creşteau foarte înalte, îmi amintesc de ele. Făcusem un cuib peste trestii; un prieten invizibil fusese cel care mă ajutase să fac mănunchiuri de trestie şi să le leg în snopuri, ca să fac un adăpost. Când era vreme frumoasă, mă duceam să mă joc acolo. După- amiaza, mama cobora în grădină să mă cheme. Micul meu prieten (care mi se părea că este de înălţimea mea) era acolo cu mine. Niciodată nu m-am gândit că putea fi „ireal” sau că nu era unul din copiii vecinilor. Numai când m-a întrebat mama cum îl cheamă pe acel prieten, m-am dus să-l întreb cum se numeşte. Atunci a dispărut. Un timp, mama a fost tulburată de acest lucru şi mi-a pus mereu întrebări. Îmi amintesc că am plâns pentru că, de mai multe ori, a venit să mă spioneze - ceea ce-l făcea pe prietenul meu să dispară de fiecare dată.

Cam peste un an sau un an şi jumătate, schimbare mare: n-am mai avut un singur prieten, ci mai mulţi. Ne mutaserăm în altă parte, tot la ţară, şi acolo aveam două terenuri de joacă preferate, unde să zburd cu aceşti prieteni invizibili. Unul din locuri - cu totul aparte! - era un vechi cimitir unde creşteau cedri înalţi. Unul dintre ei avea crengile până aproape de pământ şi, sub acest copac, mi-am făcut un adăpost. Era vizuina în care, cu ajutorul acelor prieteni mititei,

îmi adunam comorile - bucăţi de sticlă colorată, frunze multicolore şi alte lucruri frumoase din Natură. Dar ceea ce mă deranja este că nu ştiam niciodată de unde apăreau: imediat ce se apropia unul din membrii familiei mele, o luau din loc!

Cealaltă vizuină a mea era o căpiţă veche de fin, din vârful căreia îmi dădeam drumul la vale. Era peste drumul mare la marginea căruia locuiam, în faţa casei. Amintirea mea cea mai grozavă, şi este cu siguranţă aceea care a tulburat-o cel mai mult pe mama, a fost atunci când, privind pe fereastră, a văzut mai mulţi copii dându-şi drumul de pe căpiţă, împreună cu mine! Bineînţeles că aveam o mică ascunzătoare sub fân, un loc în care ne aşezam adeseori ca să discutăm serios probleme importante pe care le ai la trei sau patru ani. Deci, uitându-se pe fereastră, mama m-a chemat să mă întrebe cine erau copiii care se jucau cu mine. Atunci mi-am dat seama că nu le ştiam numele. Şi o să mă întrebaţi cum erau îmbrăcaţi. Păi, erau băieţei şi fetiţe. Sunt incapabil să vă descriu în detaliu hainele lor, silueta, chipul. Nici măcar nu mă gândeam că erau altfel decât mine (şi erau oare?). Singura deosebire era că puteau să apară sau să dispară după voie.

O dată, doar o singură dată, privind pe fereastră, am văzut zâne care mă chemau afară, să mă joc cu ele. De data aceea mama le-a văzut foarte bine, dar nu m-a oprit să ies la ele. Ceea ce s-a repetat un anotimp întreg, adică o vară întreagă.

Câţiva ani mai târziu - trebuie că aveam atunci şase sau şapte ani - locuiam într-o pădurice. Acolo am învăţat să vorbesc cu copacii sau mai degrabă, se pare, ei vorbeau cu mine. Eram sigur că oricine putea auzi vocile care păreau că pot ieşi dintr-un copac. Era suficient să-ţi alegi unul (un copac viu, nu unul mort!)

să stai în faţa lui cincisprezece sau douăzeci de minute în fiecare zi la aceeaşi oră, timp de douăzeci de zile. Şi, după experienţa mea, funcţiona! Alegeam un copac foarte frumos şi mă jucam în jurul lui cu prietenii, cei care veneau să mi se alăture (care în vremea aceea mi se păreau mult mai mici decât mine). Construiam o căbănuţă minunată, cu ramuri de sequoia, de alun, de corn sau de gherghin. Foloseam şi violete, cale sălbatice şi toate felurile de muşchi care păreau să iubească în mod deosebit acest colţişor, unde mă întâlneam cu prietenii mei ca să stăm la sfat. Prietenii mei erau micii elfi ai copacilor. O făceam des? Nu ştiu. Am petrecut mai mulţi ani în acel loc.

Acolo am început să citesc Biblia pentru prima dată, de la un cap la altul, acolo am învăţat să mă rog, acolo am avut multe viziuni şi experienţe spirituale. Şi am văzut nu numai elfi, dar şi personaje care mi-au părut a aparţine lumii celor vechi, mai ales cei despre care vorbeşte Geneza. În acea ascunzătoare, nu eram niciodată deranjat de cineva din exterior. Acolo am citit prima scrisoare de dragoste, de la o fetiţă. Acolo m-am refugiat ca să mă rog atunci când a murit bunica - ea, pe care o iubeam atât şi care jucase un rol atât de important în copilăria mea.

Să descriu elfii din copaci, zânele din păduri sau ceea ce mi se părea a fi îngeri, prezenţe, în frumuseţea şi minunile care le însoţeau, n-aş putea să o fac, mi s-ar părea un sacrilegiu. Acestea sunt experienţe care au fost esenţiale pentru mine - şi aşa rămân mereu.

Ele au un caracter prea sacru ca să pot vorbi de ele. Este ca primul sărut şi restul...! De ce fac această comparaţie? Pentru că există, bineînţeles, manifestări fizice care însoţesc aceste manifestări ale tuturor energiilor invizibile în mijlocul cărora existăm. Şi în

ciuda tuturor acestora, ne închidem ochii şi urechile, refuzăm să ascultăm muzica sferelor celeste (Cf. *Edgar Cayce, vindecarea prin muzică,* capitolul despre muzica sferelor). Iată de ce suntem incapabili să auzim aceste voci, să vedem aceste forme care prind contur sub ochii noştri! Totuşi, toate acestea sunt făcute pentru a ne da forţă, zi de zi!

Bineînţeles că veţi dori să-mi puneţi alte întrebări, de exemplu „Ce jocuri jucaţi?”

Erau diverse jocuri: sub copacul din cimitir sau în grădină sau în fin, jocurile nu erau aceleaşi. Mi se pare că jocurile erau adaptate punctelor mele de interes din acest moment şi nevoilor dezvoltării mele. Dacă v-aş spune că prietenii mei plantau flori, alegeau hăţişul sau colţişorul bine ascuns în care îmi făceam o vizuină - n-ar ajuta prea mult. Toate acestea mă ajutau să văd frumuseţea lor, mi se vorbea despre această frumuseţe.

Acolo am învăţat să citesc pentru prima oară. Se poate ca acele prezenţe să mă fi învăţat pentru prima oară să interpretez ceea ce numim „cartea cea bună” (Biblia, care era de altfel, în epoca copilăriei lui Cayce, la sfârşitul secolului al XIX-lea, singura lectură a celor din „Bible Belt” (state americane din sud, profund protestante, n. tr.), mediu căruia îi aparţinea familia Cayce. Ceea ce explică abundenţa citatelor biblice din textele cayciene. Sunt obligată să intervin puţin căci altfel cititorii mei catolici şi latini ar sfârşi prin a face alergie la „bibliomania” protestanţilor din Lumea Nouă!). Nu cred că, povestindu-vă aceasta, îmi forţez imaginaţia, nu.

Ne jucam ca toţi copiii: de-a îndrăgostiţii, de-a mama şi tata, de-a fraţii şi surorile, de-a hoţii şi

vardiştii, ne jucam de-a enoriaşii şi predicatori!... Ne jucam de-a tot ceea ce vedeam în jurul nostru.

Acum nu mai am nici una din aceste viziuni sau le am greu şi foarte rar.

Se pare că odată, când dădeam o lectură pentru căutătorii de terenuri petrolifere (Este vorba probabil de lectura 1265, din care dau aici un scurt extras: „Domnule Cayce, pot face apel la un medium cu care să mă sfătuiesc în căutarea de terenuri petrolifere pe care o întreprind?” - „Să credeţi mai degrabă în vocile pe care le auziţi în urechea interioară. Aceste voci vor veni singure: ele aparţin unor fiinţe care se activează în jurul dumneavoastră, adică spiriduşii!” (Lectura 1265-2)), am vorbit încontinuu de acele experienţe cu spiritele Naturii (când de fapt întrebarea pusă privea căutarea nu ştiu cărui mineral sau teren petrolifer, în ţinutul copilăriei mele; căci, deşi am locuit în locuri diferite, diversele noastre case n-au fost niciodată situate la o distanţă mai mare de un kilometru una de alta!).

Pe scurt; în cursul acestei şedinţe, cele două secretare cărora le revenea stenografierea lecturii au fost, se pare, îngrozite: erau ca parazitate de o prezenţă care le împiedica să facă cea mai mică mişcare, nu mai puteau decât să zâmbească sau să plângă de bucurie. Şi, de cum am început să cobor în inconştient, se pare că am început să vorbesc cu o mulţime de oameni - dar nu se auzea decât vocea mea!

Persoana care conducea lectura atunci a pus multe întrebări. Dar nu se obţinea decât un singur lucru: amintirile de altădată ale zilelor pe care le petreceam împreună, eu şi spiritele Naturii - şi nostalgia lor de a mă regăsi cât mai repede cu putinţă,

pentru a continua ceea ce făceam cu atâta bucurie pe atunci.

Cele şapte persoane care asistau la această lectură mi-au povestit că acea conversaţie neobişnuită a durat aproape trei ore şi, când m-am trezit în fine, erau atât de impresionate, că abia îndrăzneau să se apropie de mine! Persoana care stătea cel mai aproape de mine a fost atât de îngrozită încât n-a mai vrut să doarmă în aceeaşi cameră cu mine în noaptea aceea (Este vorba fie de soţia lui Cayce, Gertrude, fie de fiul său, Hugh Lynn cărora Edgar le încredinţa conducerea şedinţei de lectură (adică de transă mediumnică sub o aparenţă de somn). El nu mai voia să se lase pe mâna altcuiva, după o experienţă îngrozitoare cu medici care-l tulburaseră când era adormit, în transă (cf. volumul I)).

Dar ca întotdeauna în aceste cazuri, superbul nostru materialism găseşte întotdeauna o explicaţie, spunând că este numai un efect al imaginaţiei...

N-aş putea să afirm că ştiu sau că înţeleg în totalitate ce înseamnă toate acestea. Cum v-am spus deja, toate aceste manifestări trebuie că vin de la această Energie Divină pe care o numim Dumnezeu. Toate formele de viaţă vizibilă şi invizibilă emană din această Sursă unică din care îşi trag esenţa. El ne va aduna, cum spunea Învăţătorul Iisus: „Am vrut de atâtea ori să vă adun, ca o cloşcă adunând puişorii sub aripă, dar n-aţi vrut”. Suntem orgolioşi ca nişte cocoşi, vrem să rămânem fiecare în colţul nostru!

În fine, sper că aceste câteva amintiri pe care vi le trimit vă vor fi utile. Este doar experienţa mea personală, nu oblig pe nimeni să mă creadă. Nu poţi trăi o experienţă în locul altcuiva.

Poţi doar să constaţi efectele asupra comportamentului persoanei care a trăit-o. Şi după aceea, vedeţi care sunt principiile după care îşi modelează viaţa. (Lectura 464-12, supliment, 31 ianuarie 1933)

În cursul tuturor acestor ani de adolescenţă şi în viaţa de adult, Edgar a fost lipsit de bucuria revederii micilor prieteni nevăzuţi, dar cu puţin înainte de moartea sa, au venit să i se arate din nou, lucru pe care el l-a interpretat drept un anunţ al plecării sale apropiate. A murit la Virginia Beach, pe 1 3 ianuarie 1 944, la ora şapte seara, în momentul când soarele apunea. Atunci s-a întâmplat ceva neobişnuit:

„La Virginia Beach, la Norfolk şi în tot lungul coastei, se mai vorbeşte şi acum cu stupefacţie despre fenomenul care a însoţit acel admirabil apus de soare. Brusc, o rază de foc roşu-aprins s-a ridicat ca un obelisc, ţîşnind din discul soarelui. Aproape că a atins zenitul şi a rămas ca un monument de lumină în cer, până aproape de căderea nopţi!” (Joseph Miliard, *L'Homme du mystere, Edgar Cayce* / Omul misterului, Edgar Cayce - a apărut în versiune română la Ed. Rotary, Bucureşti, 1992, n. tr.)

3. Spirite ale Naturii, mai sunteţi aici?

Am alungat Nimfele...

Când îi studiam neobosită pe poeţii latini, versurile lor erau pline de aceste divinităţi campestre: Nimfe, Satiri, Fauni etc., care erau clasificate cu eticheta „Mitologie: alegorii poetice”. Altfel spus, orice, vorbe în vânt. Or Cayce, în lectura de mai jos, luând partea Nimfelor, le acordă dreptul la existenţă:

În Oraşul celor şapte coline (Roma. Am tradus deja un fragment din această lectură 683-1, în *Edgar*

Cayce, guérir par la musique, p. 24) (...), entitatea era păstoriţă şi îşi păzea caprele într-un sat roman. Cu corp frumos, glas cristalin, se bucura de viziuni foarte exacte. Cunoştea mesajul lui Petru, al lui Pavel şi al discipolilor doar de la trecători (...). Pe nume Sylvia, entitatea urma aceste învăţături, dar păstrându-şi echilibrul. În acea şedere (pe Pământ) entitatea ştia foarte bine să cânte la fluier câmpenesc şi la flaut.

Iată de ce entitatea ar fi putut astăzi să fie de profesie muziciană, flautistă sau clarinetistă sau să cânte la oricare alt instrument derivat din fluierul de trestie, care ar evoca pădurile adânci şi vâlcelele, marile spaţii, dansul Nimfelor şi ai divinităţilor (celorlalte). Ea se minuna atunci de mângâierea soarelui care răsărea deasupra colinei, de salturile mieilor şi caprelor pe cărările abrupte şi de toate acele splendori ale Pământului, care cântă slava creaţiilor Spiritului lui Dumnezeu Unul şi acţiunea Sa asupra lumii. Căci viaţa şi visele entităţii din acel timp erau cadrul darurilor şi activităţii sale. Şi aceea a fost perioada când a cunoscut cea mai mare dezvoltare. (Lectura 683-j)

Cine mai ştie astăzi de Nimfe? Grecii şi latinii, care au vorbit atâta despre ele, credeau în ele pentru că le vedeau. Prezenţa Nimfelor învăluia lumea rurală într-o lumină caldă şi misterioasă, pe care o puteau simţi sufletele spirituale. „Nimfele”, spune excelentul meu dicţionar Bouillet, „erau zeiţele apelor, mai ales ale apelor dulci. Distingem între ele Naiade, Nereide, Oceanide (maritime, acestea)... Numele de Nimfe a fost apoi extins la un mare număr de divinităţi secundare ca Oreadele (nimfele munţilor şi satelor Dianei), Driadele (nimfele codrilor şi copacilor în general, dar mai ales ale stejarilor: ele dansau în jurul

copacilor încredinţaţi pazei lor, iar trunchiurile acestora le serveau de ascunziş), Napeele (nimfe al munţilor, văilor, codrilor, crângurilor şi păşunilor). Nimfele nu erau considerate nemuritoare, ci trăind mai multe mii de ani; erau reprezentate întotdeauna tinere şi frumoase, goale sau pe jumătate goale, întinse lângă apele pe care le revărsau din urna lor sau dansând lângă satiri. Li se oferea miere, lapte, fructe, ulei, uneori capre.

Cei vechi credeau în ele, astfel că le construiau temple sau chiar le rezervau în casă un colţ cu apă, împodobit cu statui, vase, bazine şi fântâni. Acesta era Nimfeul, consacrat Nimfelor. De cele mai multe ori era o grotă naturală sau artificială. Obiceiul Nimfelor”, spune dicţionarul meu Bouillet - din 1880! - „este încă destul de comun în Italia”.

În Gallia antică, nimfele erau ţinute de asemenea la mare cinste. Pentru gali:

„Zeiţele erau nenumărate şi ele exercitau o acţiune de protecţie zilnică. Era câte una în fiecare fântână, în fiecare piatră care forma un adăpost, în fiecare copac... Pământul, apele şi pădurile erau însufleţite, pentru gali, de o misterioasă viaţă divină. Erau pretutindeni spirite ascunse, pretutindeni erau genii (...).

Druizii au ştiut că dincolo de manifestările Naturii se ascundeau prezenţe; şi că, dincolo de aceste prezenţe, erau esenţele Lumii (...).

Druizii făcuseră un pact de alianţă cu pădurile. Acesta corespundea atunci unei realităţi, pentru că pădurile erau vii. Ceea ce la noi este superstiţie şi legendă era un adevăr, în urmă cu trei mii de ani. Spiritele copacilor, geniile Naturii existau atunci când corpurile lor terestre nu fuseseră mutilate..”. Aceste

rânduri profetice au fost scrise între cele două războaie mondiale. Ce ar spune autorul astăzi, când distrugerea sistematică a pădurilor pune în pericol echilibrul planetei înseşi?

„Acum, ele (aceste spirite) nu se mai lasă zărite de creaturile cu două picioare, care le ucid cu plăcere. Ele ştiu că şi cea mai inocentă fiică de om nu se va gândi, ducându-se în locurile unde trăiesc, decât să smulgă ceea ce ele au creat cu dragoste şi care este iubirea lor, florile.

În vremea când pădurile erau liniştite şi când vegetaţia se dezvolta liber, chintesenţa vie a copacilor se materializa şi putea deveni vizibilă pentru anumiţi oameni ajunşi la clarvederea lumii mai subtile care ne înconjoară. Toţi oamenii primitivi vorbesc de aceste creaturi timide, fugitive, binevoitoare, care sunt spiritele Naturii, şi toţi le atribuie aceleaşi calităţi şi aceleaşi defecte (...). Nimfele, driadele sau zânele sunt aceleaşi fiinţe, dar ne-am obişnuit să le considerăm pur mitologice”.

Am extras aceste rânduri dintr-o minunată carte a lui Maurice Magre, *La Cle des choses* cachees / Cheia lucrurilor ascunse, care ar merita să fie citată în întregime... El se alătură dorinţelor lui Cayce privind aceste prezenţe care se joacă în Natură şi lecturii 683-1, unde tânăra Sylvia îşi amintea de *vâlcele şi păduri adânci, de marile spaţii, de dansul Nimfelor şi de (alte) divinităţi* („the *sylvan dells, the great outdoors, the dance of the nymphs and the gods*”, spune Cayce în text). Trebuie remarcat că Cayce, atât adormit în transă (în lectura 683-1) cât şi treaz (în scrisoarea către doamna 464), este de acord cu existenţa spiritelor Naturii, pe care el le descrie ca dansând şi jucându-se.

Războiul copacilor

Cum am pierdut noi contactul cu lumea aceasta fermecată? Maurice Magre spune versiunea sa:

„Altădată, această existenţă *(a spiritelor Naturii* nu năştea îndoială în nimeni. Biserica creştină, în primul său efort de a converti lumea, s-a ciocnit de divinităţile Naturii, care erau pretutindeni, sub copacii tuturor pădurilor, în albastrul tuturor izvoarelor. Nu s-a gândit atunci să le nege existenţa, pentru că era imposibil. Dacă ar fi existat oameni cultivaţi ca să nu creadă în spiritele Naturii, ea s-ar fi sprijinit pe opinia lor. Dar ei nu existau şi a fost obligată să declare că toate divinităţile copacilor şi apelor erau demoni animaţi de forţa diabolică”. (Ibid., p. 58)

Şi iată de ce spune Cayce:

Entitatea Sylvia urma aceste învăţături, dar păstrându-şi echilibrul.

Aceste *învăţături ale* lui Petru, *Pavel şi ale discipolilor erau* bineînţeles acelea ale lui Christos. Şi păstoriţa inocentă nu se gândea nici o clipă că *Nimfele şi alte divinităţi* ar putea fi condamnate de cuvântul Său. Dacă apostolii Petru, Pavel şi ceilalţi i-ar fi spus că Christos respingea spiritele Naturii, cum ar fi putut ea *să-şi păstreze echilibrul?*

În realitate, spiritele Naturii se supun instrucţiunilor divine. Aşa cum îi spune Pann lui R. Ogilvie Crombie, în *Grădinile din Findhorn* (Ed. du Souffle d'Or. Este una din cărţile cele mai importante ale generaţiei noastre...)*:* „Sunt servitorul Dumnezeului Atotputernic”. Ciclul de revelaţii al grupului din Findhorn, Scoţia, despre care voi vorbi mai târziu, redă spiritelor Naturii locul lor în planul divin. Întru totul de acord cu Cayce, atât treaz cât şi adormit, ei (cei din

Findhorn) nu opun creştinismului *Nimfele şi alte divinităţi.*

Cred că lupta dusă în Gallia de Biserica primitivă împotriva Spiritelor Naturii a fost o chestiune politică. Era vorba de înlocuirea druizilor şi înlăturarea lor. Conflictul trebuie că a fost la fel de violent ca acela pe care l-am văzut între discipolii lui Christos şi vechea ierarhie evreiască.

„Druizii, mai spune Maurice Magre, trăiau sub bolta copacilor, în locuinţe uşoare, cărora un singur anotimp le putea şterge urmele. În păduri îşi ţineau colegiile (...). Marile păduri galice erau aliatele lor; din ele îşi trăgeau ei forţa. Regula esenţială a druizilor era să nu distrugă nimic din ceea ce e viu, regulă pe care o aveau şi pitagoreicii, esenienii, toate marile confrerii ale înţelepţilor antici (...). Druizii comunicau cu marile forţe vegetale din păduri (...), ei erau agenţii de legătură între păduri şi oameni (...). Druizii dădeau galilor simpli lecţia de viaţă a pădurilor. Ei îşi modelau sufletele după bucuria exprimării copacilor.

Căldura cu care vorbeşte Maurice Magre de pădurile noastre merită să fie subliniată într-un timp când „Gallia împădurită” dispare încet-încet sub beton. Betonul înseamnă doar peisaj cenuşiu şi tristeţe, pe când Natura este bucurie:

„Legendele vorbesc întotdeauna de dansurile zânelor pădurii sau ale piticilor Pământului; toţi acei cărora li s-a îngăduit să vadă Spiritele Naturii spun că ele au o fire veselă. Natura îşi desăvârşeşte opera în bucurie şi această bucurie predomină pe măsură ce conştiinţa se dezvoltă în regnurile superioare. Germinările şi înfloririle sunt opere de bucurie. Pătrunderea rădăcinii, urcarea sevelor, creşterea frunzelor sunt simţite afectiv de sufletul copacului ca o

dilatare a fericirii şi această fericire are o virtute de comunicare; ea se poate transmite omului dacă el poate găsi un punct de contact între fericirea vegetală şi propria lui inimă”. (Ibidem, p. 51).

Cum spunea Cayce: *Totuşi, totul este făcut să vă dea forţă* zi de zi. (Scrisoare către doamna 464, menţionată anterior). Şi „paradisul verde al iubirilor copilăriei” este de neuitat prin acel acord spontan al copiilor cu bucuria Naturii. Altădată, iubirea dintre un bărbat şi o femeie era simţită ca un ecou al acestei bucurii: de aceea îşi ofereau îndrăgostiţii flori, fructe, animale. Tendinţa culminează cu „pastoralele” secolului al XVIII-lea, unde sunt cântaţi păstorii şi păstoriţele care se iubesc pe pajişti înflorite. De altfel, a face curte se mai spunea şi „a număra floricele” şi toată literatura erotică din secolul al XVIII-lea îşi lua vocabularul din regnul vegetal şi animal... Era totuşi mai stimulator decât iubirea într-un cadru de beton, de oţel şi violenţă. În fine. să ne întoarcem la Maurice Magre, care arată că vânătoarea de vrăjitoare” a fost mai întâi un război împotriva copacilor şi împotriva locuitorilor lor, spiritele Naturii.

„Ca şi galii care purtau plete, având ochii de culoarea râului, pământul care i-a născut era acoperit de păduri dese, întretăiat de firele azurii ale apelor (...). Gallia era împărăţia plantelor, iar rasa umană era supusă copacilor. Acelor copaci puternici, milenari, renăscând neîncetat din substanţa trupurilor lor, oamenii le închinau un cult. Viaţa li se trăgea din acei zei binevoitori; comunicau cu sufletele lor materializate; îşi construiau oraşele după exemplul cetăţilor uriaşe pe care le formau pădurile; erau tributari regilor vegetali (...)”.

Dar această stare de fericire era prea frumoasă ca să dureze. Într-o zi, au sosit cotropitorii, adică legiunile romane, care îşi propuneau să aducă „civilizaţia” acelor „barbari”:

„Odată cu invazia romană, a început în Gallia războiul oamenilor împotriva copacilor (...). Pe vremea druizilor, pădurile se continuau neîntrerupt din Irlanda până la Canalul Mânecii (...). Coastele Mediteranei, de la Nisa până la Saint-Raphael, erau acoperite de o pădure de frasini, de nepătruns. Această pădure a rezistat încă vreo câteva sute de ani, pentru că o vedem în secolul al X-lea slujind de fortăreaţă împotriva invaziilor, datorită desimii sale.

„(...) Când acosta la Marsilia, romanul intra în ţara noastră şi, înaintând spre nord, întâlnea păduri din ce în ce mai dese, din ce în ce mai întinse”.

Şi iată un episod puţin cunoscut al supunerii galilor, o catastrofa ecologică, despre care cărţile noastre de istorie nu vorbesc niciodată: „Una dintre pădurile situate în împrejurimile Marsiliei, despre care spune Lucan (Autor latin care a povestit războiul civil de la Roma, între Cezar şi duşmanul său, Pompei, în *Pharsalia.* A murit în anul 65 d.Hr., la Roma) (...) că, atunci când Cezar le-a ordonat legionarilor să-i taie copacii, aceştia au refuzat, impresionaţi de maiestatea pe care o degajau. Cezar, ateul, a fost obligat să apuce o bardă şi să dea prima lovitură, ca să le arate că nu trebuie să se teamă de vreo răzbunare cumplită. Probabil că a simţit, făcând acest gest, că atacă un duşman la fel de redutabil ca şi cavalerii lui Vercingetorix. Atunci a început exterminarea copacilor. Pădurile au fost trecute prin foc şi sabie (...). Galii au ajutat la distrugerea imenselor locuinţe forestiere ale zeilor lor. Din ţinutul heduenilor la capătul Mosellei,

până în ţinutul Aquitaniei de-a lungul Pirineilor, au ars două focuri... marile păduri galice fuseseră lovite de moarte... Pierzându-şi pădurile, Gallia despuiată avea să-şi schimbe sufletul... După aceea a avut loc, spun istoricii francezi - uneori cu tristeţe -, înfrângerea lui Vercingetorix la Alesia... dar nimeni nu s-a gândit să asocieze înfrângerea oamenilor cu înfrângerea copacilor” (Ibid., p. 4 şi următoarele).

Ioana D'Arc şi „Copacul zânelor”

Fiecare copac are un suflet, spune Jean Prieur. Exista pe lângă fiecare sat un „copac al zânelor”, pe care tinerele fete îl împodobeau cu coroniţe şi-l înconjurau în hore - îţi aminteşti de el, Ioana?” (În *Les Symboles universels /* Simbolurile universale (la Fernand Lanore). J. Prieur a scris câteva cărţi minunate, ca *L'Ame des animaux /* Sufletul animalelor (R. *Laffont), Les Temoins de l'Invisible / Martorii Invizibilului şi* Les Morts ont *donne signe de vie /* Morţii au dat semn de viaţă (Livre de Poche),)

Într-adevăr, Ioana d'Arc va declara ea însăşi judecătorilor săi, în cursul procesului, că:

„Lângă Domremy, există un copac: i se spune copacul Doamnelor sau Copacul Zânelor, uneori. În apropiere, este un izvor. Am auzit că bolnavii se duc să bea apă de acolo ca să se facă sănătoşi. Asta am văzut-o chiar eu. Dar dacă se vindecau' sau nu, n-aş putea spune! Am mai auzit povestindu-se că bolnavii, când se pot ridica, ies să se plimbe pe lângă copac.

Şi este un copac înalt, numit Fa, (...) unde mă duceam uneori împreună cu alte fete şi făceam

ghirlande pentru statuia Maicii Domnului din Domremy. Bătrânii povesteau - nu cei din vremea mea că Zânele veneau acolo să ţină sfat. Am auzit-o pe Jeanne Aubry, care este soţia primarului şi mi-este naşă mie, care vă vorbesc, am auzit-o povestind că văzuse Zânele acolo. Dar nu ştiu dacă este adevărat sau nu. Niciodată n-am văzut Zânele lângă Copac, ca să ştiu; dacă le-am văzut în altă parte, apoi despre asta, pe legea mea, habar n-am!” (Les Proces de Jeanne d'Arc/ *Procesele Ioanei D'Arc,* L'Histoire en appel */ Istoria la* apel, Ed. Denoel, audierea de sâmbătă, 24 februarie 1431).)

Judecătorul care o interoga pe Ioana nu discută: fără nici un comentariu, trece la altă întrebare. Nimeni nu-i va reproşa Ioanei credinţa în zâne (este vizibil că le acceptă, apărându-se totuşi puţin!).

Ioana D'Arc apare în lecturile lui Edgar Cayce, unde beneficiază de o analiză întinsă (cf. vol. I, II ale prezentei lucrări). Cayce subliniază acolo contextul mistic şi excepţionalul nivel psi al mediilor frecventate de Ioana D'Arc în epoca sa. Textul de mai sus este interesant prin apropierea dintre *„Copacul Zânelor „* şi izvorul care vindecă: Nimfele greceşti au devenit la noi Zâne, dar sunt aceleaşi entităţi binevoitoare.

În continuarea declaraţiilor sale, Ioana mai spune: „Nu ştiu dacă de la vârsta raţiunii am dansat lângă copac; este foarte posibil să fi dansat acolo cu alte fete; mai mult m-am jucat decât am dansat”.

Ca şi Edgar Cayce, Ioana nu găseşte cuvinte pentru a spune ce jocuri pot fi jucate cu o zână! Nici eu însămi, care am trăit această experienţă, nu o pot povesti: un val de uitare a acoperit-o la vârsta adultă. Amintirile se estompează - totuşi, ştim că sunt acolo şi că le vom regăsi într-o zi. Ioana continuă:

„Mai există o pădure numită Bois-Chenu; se vede din uşa tatălui meu, este la o jumătate de leghe. N-am auzit niciodată că Zânele vin acolo să stea de vorbă; dar fratele meu povestea că se spune la Domremy: „Ioana a deprins meşteşugul lângă Copacul Zânelor”. Nu-i adevărat. I-am spus contrariul. Şi când am venit către rege, erau unii care întrebau dacă la noi în ţinut se cunoaşte o pădure numită Bois-Chenu: pentru că de acolo, spun nişte profeţii, va apărea o fată care va face minuni. Dar eu, Ioana, n-am crezut aşa ceva!” (Aceeaşi şedinţă).

Într-adevăr, Ioana auzise „glasurile” prima oară în grădina tatălui său - şi nu sub „Copacul Zânelor”. Dar mărturia sa lasă să se înţeleagă că oamenii din ţinut auzeau uneori voci profetice sub acel copac şi în pădurea „numită Bois-Chenu”. Ioana neagă că ar fi văzut sau auzit Zâne, căci acestea au o proastă reputaţie în ochii Bisericii: superstiţii păgâne! Cum ea se află în faţa unui tribunal ecleziastic (prezidat de episcopul Cauchon), Ioana tace când este vorba de ceva care nu convine „liniei gândirii corecte” a judecătorilor săi. Ea nu va vorbi deci decât de „vocile” venind de la „Sfinte” neapărat catalogate de Roma: Sfânta Catherina şi Sfânta Margareta, pe care ea le va descrie conform hagiografiei oficiale.

Mai târziu, într-o altă şedinţă, judecătorul o va întrebă pe Ioana: „Zici că vezi; sub copac ţi-au apărut Sfânta Catherina şi Sfânta Margareta?... Ştii tu, Copacul, cel despre care am vorbit deja!”

- Nu ştiu nimic, răspunde Fecioara noastră.

- Atunci, lângă izvorul care curge în apropiere?

- Acolo, da, le-am auzit. Dar ce mi-au spus în clipa aceea nu ştiu”. Ioana va fi interogată la nesfârşit în privinţa acelor voci.

Judecătorii caută să o condamne pentru vrăjitorie. Ar vrea să o facă să spună că a avut contacte cu spiritele Naturii, considerate în unanimitate „diabolice”, de către Biserică. Cu multă iscusinţă, Ioana va evita capcana... ceea ce n-o scuteşte de condamnare. Căci procesul său a fost un proces politic, unde s-au înfruntat, prin ea, oameni devoraţi de setea de putere. Cum spunea Cayce:

Rari sunt cei pe care puterea nu-l distruge ca oameni (Lectura 3976-4 consacrată Germaniei naziste. Cayce adaugă, vorbind de Hitler: Dar acest om, cu excepţia unei schimbări materiale, va supravieţui chiar şi acestui lucru! l-a supravieţuit un timp... Spre nenorocirea noastră!)

Aşa cum spune Maurice Magre în pasajele citate mai înainte, condamnarea spiritelor Naturii de către primii episcopi a fost o chestiune politică. Este şi părerea prietenului meu, Jean Prieur:

„Druizii au fost victima cuceririi romane, apoi a cuceririi creştine; pentru a le distruge puterea politică, romanii le-au distrus sacerdoţiul, iar iniţiaţii au decăzut la rangul de ghicitori. Creştinii, care nu cunosc decât o perpetuare vulgară a druidismului, i-au calomniat aşa cum calomniaseră cultele greco-latine, cum fuseseră ei înşişi calomniaţi. Ceremonia culegerii vâscului de stejar a ajuns în ochii lor o demonstraţie de idolatrie vulgară. De asemenea, au înfierat sub numele de „orgii” ceremoniile eleusine pe care nu le înţelegeau sau se făceau că nu le înţeleg” (Op. cit., p. 84).

„Copacii cu zâne (au fost) ultimele vestigii pe pământ creştin ale acestor plante frumoase şi măreţe pe care le venera lumea antică care a avut marele merit de a sacraliza toată natura” (Ibid., p. 81).

Franţa fermecată

Căci satele de altădată nu erau goale ca azi. Ţăranul a devenit o specie pe cale de dispariţie, ca vulturul, ursul şi bursucul... Nu numai că nu mai există ţărani, faună sălbatică, sate, dar nu mai există „Copaci cu zâne”, nici „izvoare sfinte”. Întâlnesc uneori astfel de lucruri complet abandonate, în plimbările mele: bazinul este în general plin de cutii de Coca-Cola, sticle de material plastic, ambalaje goale, de cartuşe, lăsate de vânători... Izvorul este poluat, nu îndrăzneşti nici măcar să mai bei şi ai impresia că auzi plângând nimfa (sau zâna) căreia îi fusese încredinţat.

Altădată, în fiecare pădurice existau elfi. La poalele fiecărui copac, se ascundea un mic gnom. Lângă fiecare mlaştină, stătea o zână. ţinuturile rurale erau populate de aceste entităţi misterioase, care le dădeau farmec. Erau şi monştri, ca Fiara din Gevaudan, Tarasque din Arles, Marele Baubau şi simioţii din ţinutul catalan... La lumina lunii, în poieni, puteai să vezi dansând zânele, vârcolacii, vrăjitoarele sabbatului - sau bântuind fantomele! Locurile vechi, cimitirele, mormintele, locurile consacrate erau protejate de către entităţi - sau îngeri - „păzitori ai pragului”. Era palpitant la ţară... se organizau întâlniri!

Dar fiţi siguri că prezenţele invizibile - cele bune ca şi cele rele - n-au dispărut toate. Iată mărturia actriţei Anne Vernon. Ea povesteşte că, într-o perioadă din viaţa sa, trăia singură în Provenţa, într-o casă izolată, de la marginea unei păduri:

„Într-o noapte, pe poteca din pădure, colina era scăldată în lumina cerului, căci era lună plină; am zărit de departe un animal care venea în salturi spre mine, cu viteză mare: „Ia te uită! pisica vine să ne plimbăm împreună”, m-am gândit. Dar nu era vorba decât de

umbră, o eşarfă cenuşie şi lungă, impalpabilă ca un fum, care a încetinit ca să treacă la înălţimea cizmelor mele. Citind cartea comandantului de jandarmi Tizane, am aflat că aceste fenomene nu sunt rare la ţară. Chiar li s-au dat nume, scrie el, - „la Bigourne” sau „le Galipote” (Memoriile lui Anne Vernon, *Ieri la aceeaşi oră,* Ed. Acropole, p.213. Cât despre cărţile comandantului Tizane, le recomand călduros cititorilor mei, dacă le găsesc în librării: sunt rapoarte de poliţie foarte obiective şi foarte profesionale despre toate aceste fenomene misterioase care bântuie la sate).

Alţi prieteni foarte apropiaţi au întâlnit şi ei acest „Galipote” - voi povesti mai departe în ce fel. Ţinutul rural este impresionant - şi mai ales noaptea. Anumite persoane sunt îngrozite de prezenţele invizibile pe care le bănuiesc (dar alţii nu văd nimic!). După părerea mea, când spiritele Naturii sunt alungate de beton şi gunoaie, entităţi răufăcătoare vin să le ia locul. Personal, mă tem cel mai mult pentru viitor de extratereştrii negativi - aceia despre care vorbeşte Jacques Vallee în anchetele sale. Ei mişună, de preferinţă noaptea, pe drumurile de ţară, goale (nenumărate mărturii în Brazilia, Statele Unite, Franţa...).

„Stâncile zânelor”

Am în faţă cartea (Max Gilbert, *The Fairies* Stones *in Former Gaul,* studiu foarte detaliat şi foarte interesant. Nu se găseşte decât textul englez, la Richard Madley LTD, 6A Elthome Rd, Upper Holloway, Londra N194AG, Marea Britanie. Pe de altă parte, Societatea enciclopedică din Morbihan a publicat numeroase studii despre folclorul local, cu toate legendele şi tradiţiile care asociază spiritele Naturii

megaliţilor. Arhivele Societăţii enciclopedice sunt deosebit de bogate în documente despre acest subiect, la care a colaborat o serie de erudiţi locali, ale căror lucrări sunt în general serioase. De peste o sută de ani, Societatea publică un buletin, întreţine muzeul arheologic din Château-Gaillard şi organizează întâlniri şi expoziţii (Château-Gaillard, 2, rue Noe, Vannes)) scrisă de Dr. Max Gilbert din Vaucottes, lângă Yport, în Seine-Maritime, care se intitulează *Pietrele zânelor în Gallia antică.* El trece în revistă, cu răbdare, nenumărate - nenumărate! - locuri megalitice asociate zânelor; de exemplu: „Creux-es-Faies”, în Guernsey: „Roche aux Fees” la Marcilla, între Rennes şi Vannes; sau „Grotte-aux-Fées” lângă Locmine; „Grotte-aux-Fées” la Fontvieille în Provenţa, între Mettray şi Saint-Antoine-du-Rocher lângă Tours; „Maison-des-Fées” la Miré, în Anjou, la Quarré-les-Tombes, în Morvan etc. Pretutindeni în Franţa, dolmenii, menhirii, cromlehii şi aleile acoperite sunt asociate spiritelor Naturii - şi întotdeauna ruinele, oricum ar fi. În această carte, Max Gilbert remarcă faptul că tradiţia populară asociază pietrelor diferite entităţi, denumite generic „zâne”:

1. Spiritele Pământului, ca gnomii sau „ghibelinii”;
2. Fantomele defuncţilor, printre care poate exista o „Doamnă Albă”;
3. Amintirea preoteselor profetese din lumea celtă, numite „wrach” în Bretania (de acolo derivă, de exemplu, Aber-Wrach); este şi cazul zânei Viviane sau al zânei Melusine, a căror existenţă istorică este probabilă;
4. Au mai rămas divinităţi greco-latine, nimfe şi driade legate de un loc anumit;

Marile catedrale celte închinate Maicii Domnului au fost ridicate pe locuri celtice sacre, unde era slăvită „Marea Mamă” prin manifestările sale din Natură.

„Mama simbolizează realizarea frumuseţii ideale. În contemplarea Frumuseţii, fie a unei femei care merge, fie a unui copac care se înalţă pe un pisc, omul atinge o stare aflată între intuiţie şi înţelegere, culmea cea mai înaltă unde poate ajunge spiritul uman. Mama a fost întotdeauna reprezentată (...). Creştinii i-au spus Fecioara Maria. Însă când au adus cultul Fecioarei Maria în Gallia, nu era nici un gal care să n-o fi cunoscut deja. Doar că o numeau altfel, de secole. Şi cum Mama li se prezenta sub diversitatea infinită a formelor vii din Natură, ea era, pentru ei, Mamele (...). Fiecare izvor era expresia în materie a unei Mame vii; şi multe făceau vindecări miraculoase cu apele lor (...) şi atunci se venea acolo în pelerinaj”.

Autorul aminteşte mai departe originea catedralei din Chartres, construită sigur pe un sanctuar al „Mamei” slăvite de gali. Cercetări arheologice recente au demonstrat că amplasamentul catedralei creştine fusese într-o epocă anterioară amplasamentul unui templu.

„Mamele (...) n-au făcut decât să-şi schimbe numele. Dar ele aud apelurile formulate cu alte silabe, de către oameni din aceeaşi rasă. Ele sunt încă ascunse sub pietrele altarelor creştine. Şi când un credincios murmură „Ave Maria”, Onuava se înalţă între lumânări şi murmură: „Sunt aici”. (Maurice Magre, op. cit., p. 43)

Aceste rânduri, scrise în 1935, n-ar fi fost dezavuate de către Cayce, el care spune că Christos şi sufletul-soră (pe care îl cunoaştem astăzi ca Maria) s-au încarnat sub nume diferite în toate civilizaţiile (cf.

vol. 1): Aceea pe care druizii o cunoşteau ca „Marea Mamă” era un vechi chip al Mariei. Iată ce spune Henry Durville:

„Zânele sunt plasate de legendă în toate locurile unde fuseseră slăvite divinităţile vechii Gallii. Aceste sălaşuri poetice atribuite zânelor au căpătat o importanţă deosebită. De acolo provin denumirile folosite: „mlaştina zânelor”, „peşterile domniţelor”, „insula zânelor”, „puţul zânei”, „muntele zânelor”, „movilele zânelor”, „turnul zânelor”... spune Henry Durville, care a scris o carte despre zâne. *(Les Fees /* Zânele, ed. Perthuis-Durville, 10, bd du Montparnasse, Paris XV.)

Pietrele, megaliţii, ruinele sunt în general în locuri izolate şi, de aceea, convin acestor prezenţe misterioase, cărora, conform tradiţiei, nu le place să fie deranjate. În revelaţiile clarvăzătorilor din Findhorn *(Les Jardins de Findhorn,* ed. Le Souffle d'Or), spiritele Naturii şi

„devaşii” (îngerii) le vor explica lui Eileen Caddy şi lui Dorothy Mac Lean că trebuie astăzi să lăsăm în fiecare grădină, în fiecare parc, un spaţiu neumblat, unde grădinarul nu trebuie să pătrundă. Acela va fi „laboratorul” spiritelor Naturii, care nu pot lucra decât departe de prezenţele omeneşti.

„Noaptea, mai spune Durville, când copacii înalţi îşi aşterneau maiestuos umbra mărită de reflexele astrului de argint, zânele se adunau în locuri izolate. Adunări unde graţia şi bunătatea pactizau într-un cadru de pură frumuseţe. Era 'hora zânelor', foarte diferită de întrunirile unde orgia îşi etala excesele (...). Cei care sunt obişnuiţi să meargă la cules de bănuţi (flori de primăvară, n.tr.) întâlnesc adeseori, pe colinele acoperite cu iarbă, benzi circulare de un verde mai

închis, unde vegetaţia este mai deasă şi mai înaltă cu jumătate faţă de rest. Foarte frecvent jumătăţi de cercuri, bine marcate, cu o margine netă, aceste benzi diferă în diametru şi lăţime; par trasate cu compasul şi, toamna, le înroşeşte o diademă de ciuperci şi criptogame în culori vii. O veche tradiţie ne spune că acolo şi-au încins zânele hora, vara, la lumina lunii”. (Durville, op.c., p. 84)

Aşadar, acum ştiţi... Dacă veţi ieşi devreme, dimineaţa, în inima Franţei, veţi vedea poate o „horă a zânelor!” Este imens numărul cărţilor şi autorilor care vorbesc despre ele. Toţi, bineînţeles, acoperiţi de tăcerea dispreţuitoare a Sorbonnei...

Dintre Franţa rurală, care vorbea zânelor, şi Franţa citadină, care nu mai ştie decât de „raţional”, a învins cea din urmă... Pentru totdeauna? Nu? În satele noastre pustii, spiritele Naturii se vor întoarce cândva...

Spiritele Naturii fug de oameni

Deşi numele de „macadam” este de origine scoţiană şi Scoţia este ţara preferată a spiritelor Naturii, acestea detestă marile oraşe poluate. Iată de ce grădinile din oraş nu sunt atât de frumoase ca grădinile de la ţară: nici o plantă nu poate creşte, se pare, fără prezenţa constantă a gnomilor şi zânelor.

Spiritele Naturii fug de oameni. Le sunt ostile, pentru că le reproşează distrugerea acelei Naturi pentru construirea căreia ele au nevoie de o viaţă. Dar copiii, care sunt încă fără prejudecăţi, se bucură întotdeauna de favoarea lor. Şi când se joacă împreună, contactul se face în bucurie, cum povestea Cayce mai sus. Ca şi micul Edgar, mulţi alţi copii au avut şi vor avea încă acest privilegiu:

Poporul mărunt care locuieşte în văi va susţine şi va călăuzi activ entitatea în anii copilăriei, când va ieşi afară. (Lectura 1775-1)

Din păcate, *poporul mărunt* locuieşte la ţară... şi foarte puţin la oraş. Iată de ce copiii din oraşe sunt astăzi cu mult mai nervoşi, mult mai instabili, mult mai dificili. Le lipsesc aceste jocuri magice cu micii elfi, care le aduceau bucuria profundă, indispensabilă creşterii lor.

Iată încă o lectură care vorbeşte de „influenţa stabilizatoare” a spiritelor Naturii asupra copiilor:

Influenţa lui Mercur aduce acestei entităţi o puternică sensibilitate muzicală; mai ales o sensibilitate specială faţă de simfonie - care este un ecou al muzicii sferelor celeste. Căci pentru această entitate, frumuseţea amurgurilor, progresia planetelor şi a Lunii sunt întotdeauna un subiect de încântare, Toate acestea sunt mai semnificative pentru ea decât pentru majoritatea celorlalţi oameni. Frumuseţea Naturii în toată activitatea sa, norii, trăsnetul, fulgerele, toate vocile Naturii răspund entităţii; ele îi trezesc un ecou profund şi sunt pentru ea o influenţă stabilizatoare. De multe ori este greu de înţeles pentru cel care n-au această experienţă şi pentru cei care n-au fost acceptaţi de aceia pentru care lucrează entitatea. (Lectura 1716-1)

Ultima frază a acestui fragment de lectură - *found favor in the grace of those whom entity serves -* desemnează entităţile invizibile, care pot aduce pacea spiritului uman, liniştind inima strânsă de teamă şi răspunzând neliniştilor sale. Dar acest lucru nu este cu putinţă decât cu o singură condiţie: cei care sunt interesaţi de spiritele Naturii trebuie mai întâi să fie acceptaţi de ele. Trebuie apoi să stabilească o

colaborare întemeiată pe respect, căci aceste spirite pot să-i ajute într-o mie de moduri diferite (şi eficiente!). Am văzut mai sus lectura în care Cayce îl sfătuia pe un căutător de petrol să asculte sfaturile spiriduşilor. Aceştia sunt spiritele Pământului: ei ştiu foarte bine ce se află în adâncuri!

Primul dintre serviciile pe care le pot face aceste „spirite familiare”, cum erau numite altădată, este acela de a ne informa. După părerea lui Cayce, am făcut o mare greşeală că le-am dispreţuit învăţătura:

Dacă Creatorul foloseşte un gnom, o zână, un înger sau orice altă entitate pentru a vă călăuzi evoluţia, foarte bine! (...). Numai să mergeţi exact în direcţia pe care trebuie s-o urmaţi! (Lectura 338-3)

Aşa este şi calea spirituală a grupului din Findhorn, despre care am citit, trăind bucuria vieţii mele! Primele mărturii primite de clarvăzătorii fondatori ai comunităţii, Peter şi Eilaen Caddy, Dorothy Mac Lean. au fost traduse în franceză sub titlul *Les Jardins de Findhorn* / Grădinile din Findhorn (Ed. le Souffle d'Or, BP 3, 05300 Barret-le-Bas. Grupul a publicat apoi o serie întreagă de cărţi despre mesajele spiritelor Naturii şi Devaşilor. Cel mai remarcabil este *Le Chant des Anges /* Cântecul îngerilor, de Dorothy Mac Lean, acelaşi editor, şi *Revelation /* Revelaţia, de David Spangler. Dar trebuie să citeşti tot - e o încântare!). Demersul lor constă în regăsirea dialogului cu spiritele Naturii, care sunt secretarii şi colaboratorii Dumnezeului Atotputernic (spre deosebire de ceea ce pretindeau mulţi predicatori!).

Unul dintre prietenii din grupul Findhorn, pe nume R. Ogilvie Crombie, zis „R.O.C”., un bătrân domn specializat de multă vreme în studiul spiritelor Naturii, povesteşte cum într-o zi a văzut un faun mititel

dansând în grădina botanică din Edinburgh, în Scoţia (spaţiu verde excepţional, aflat în inima unui mare oraş agitat). Iată câteva fragmente din acest dialog extraordinar, pe care vă sfătuiesc să-l citiţi *in extenso* în *Grădinile din Findhorn:*

„Micul faun dansa în jurul locului unde mă aşezasem; s-a oprit o clipă, m-a privit, apoi s-a aşezat cu picioarele încrucişate, dinaintea mea. Întruchipa „adevărul adevărat”. M-am aplecat şi i-am spus:

- Salut!

Dintr-un salt a fost în picioare, înmărmurit, privindu-mă fix.

- Mă poţi vedea?

- Da!

- Nu te cred. Oamenii nu ne pot vedea. - Ba da, unii pot.

- Atunci, spune-mi cum arăt!

L-am descris aşa cum îl vedeam. Cu aceeaşi uluire, a început să danseze, rotindu-se în cercuri mici.

Într-atâta l-a interesat Roc pe micul faun încât l-a însoţit acasă, în apartament... S-a întors să se plimbe în grădina botanică, ca să-şi revadă cât mai des micul prieten, şi acest contact l-a ajutat să dea peste „cineva” mult mai important:

„Coboram Prince Street, cea mai mare arteră din Edinburgh. Când am dat colţul unei străzi care merge pe lângă National Gallery, m-am oprit: era o atmosferă neobişnuită. N-am mai simţit niciodată aşa ceva (...). Atunci am realizat că nu eram singur. O siluetă mai înaltă decât mine mergea alături. Era un faun, strălucind de o putere impresionantă (...).

- Vasăzică nu-ţi este frică de mine? m-a întrebat el. - Nu!

- Aşa! Toţi oamenii se tem de mine (...). Ştii cine sunt? - Eşti marele zeu Pan, m-am trezit spunând pe loc.

- Atunci, ar trebui să-ţi fie frică! Cuvântul vostru „panică” vine de la frica iscată de prezenţa mea!

I-a ieşit un porumbel din gură: frică! Frica este aceea care ne închide drumul cunoaşterii; ea este, cum spune Cayce, cauza tuturor suferinţelor noastre. Dar să revenim la acest dialog extraordinar:

- Crezi în supuşii mei? reia Pan. - Da.

- Îi iubeşti?

- Da, îi iubesc.

- În acest caz, mă iubeşti? - N-am nimic împotrivă.

- MĂ IUBEŞTI? Da.

Mă privea cu un zâmbet ciudat şi cu un licăr în fundul ochilor negri, adânci şi plini de mister.

- Ştii, desigur, că sunt diavolul!? Îţi dai seama că ai spus adineaori că-l iubeşti pe diavol?

- Ba nu, nu eşti diavolul, eşti zeul codrilor şi al satelor! (...).

- Ştii totuşi bine că Biserica creştină primitivă m-a luat drept mode! pentru reprezentarea diavolului! Uită-te la copitele mele despicate, la părul de pe picioare şi la coarne!”

Într-adevăr... chestiunea e delicată! Fără a dori să acuze pe cineva:

„Biserica a condamnat toţi zeii păgâni şi spiritele Naturii, asimilându-i demonilor (...), reia Roc.

- Crezi că Biserica s-a înşelat?

- A făcut şi ea ce a putut, cu cele mai bune intenţii din lume. Dar (pentru mine) era o eroare. Vechii zei nu sunt toţi demoni (...).

- Atunci, nu arăt a ţap bătrân?

- Nu! răspunde bătrânul Roc, încântat”.

Şi dialogul continuă... La sfârşit, Pan încheie prezentându-se ca „servitorul Dumnezeului Atotputernic” şi afirmă că el şi supuşii lui sunt „dornici să ajute omenirea, în ciuda modului cum ne-a tratat ea şi cum abuzează de Natură. Dar, pentru aceasta, trebuie să ne creadă şi să ne ceară ajutorul”.

Am citat acest pasaj doar pentru a vă incita să citiţi restul. În ceea ce mă priveşte, am recitit de cel puţin douăzeci de ori *Grădinile din Findhorn,* de fiecare dată cu aceeaşi mare bucurie. Când mă gândesc că, în sfârşit, spiritele Naturii vor fi recunoscute, parcă m-aş simţi redată mie însămi. Aceste fiinţe pe care le-am iubit în copilărie iată că se ridică glasuri care să le justifice, să le apere, să le redea dreptul la existenţă! În sfârşit!

Această carte minunată, care adună mesaje primite de diverşi clarvăzători pe aceeaşi temă, distinge trei feluri de interlocutori nevăzuţi:

1) Spiritele Naturii al căror rol este ă vegheze la creşterea şi înflorirea regnului vegetal. Sunt muncitorii care lucrează în bucurie şi în frumuseţe.

2) Ceea ce echipa Caddy-Mac Lean a numit „Devaşi” (cuvânt indian care se poate traduce prin „Îngeri”), răspunzători de fiecare fenomen. De exemplu, fiecare fenomen meteorologic natural - ploaie, vânt, zăpadă, furtună - este în stăpânirea unui înger şef, răspunzător de bunul mers al lucrurilor! Tot astfel, pentru fiecare specie de fruct, legumă sau plantă, pentru fiecare specie animală şi pentru fiecare piatră, există un înger răspunzător, căruia îi revine să vegheze la respectarea schemei divine (să nu iasă un castravete dintr-o sămânţă de floarea-soarelui, de exemplu...);

3) În fine, există mesaje de la Christos, primite de Eileen Caddy şi care sunt de o mare frumuseţe (între care cele traduse sub titlul La *Petite Voix /* Glăsciorul, Ed. Le Souffle d'Or).

Îngerii meteorologiei

Ceea ce-mi place la vechile hărţile maritime sunt îngeraşii rotofei, care reprezintă vânturile. În Antichitatea greco-romană se credea că există o divinitate responsabilă pentru fiecare curent de aer!

Boreas era vântul de miazănoapte, ca şi confratele său Aquilo. La miazăzi, erau Notus, Auster şi Africus; la răsărit, Eurus şi în fine la apus, Zephyrus şi Favonius. Toţi răspundeau ordinului zeului Vânturilor, Eol. El îi ţinea închişi în peşterile insulelor eoliene...

Ideea Anticilor revine acum. Iată cum încep mesajele acelor entităţi superioare sau „Devas”, care guvernează schimburile bioenergetice pe planetă:

„Da, eşti menită să cooperezi la această grădină. La început, gândeşte-te la spiritele Naturii şi la spiritele ierarhic mai înalte. Branşează-te la ele; este un demers atât de neobişnuit încât le vei stârni interesul. Vor fi nebuni de bucurie să găsească în fine nişte membri ai rasei umane, dornici să le solicite ajutorul. Prin spirite superioare ierarhic, înţeleg spirite ca acelea ale norilor, ploii sau speciilor vegetale... Micile spirite ale Naturii se supun instrucţiunilor lor”.

Iată ce explică puterea vrăjitoarelor şi a magilor, a celor care aduc ploaia - astfel de cazuri se cunosc în toate ţările, inclusiv într-a noastră! Vântul, ploaia, zăpada nu sunt fatalităţi oarbe, hazard inexplicabil: există o gândire care le animă, o fiinţă pe care o putem numi înger, Deva sau Spirit superior al Naturii. Ce mai contează numele? Esenţialul este că se poate înfiripa

un dialog între noi şi ei. Am găsit o lectură unde Cayce specifică existenţa acestui gen de înger:

Această entitate (...) are puteri psi sau oculte. Pentru că a avut experienţe cu spiritul ploii, cu spiritul apusului de soare, cu cel al unui râu, cel al unui copac, cel al unei turme sau cirezi de animale, cel al unui banc de peşti etc., entitatea va câştiga mult continuând (...). Pentru majoritatea oamenilor, toate acestea sunt pură imaginaţie, dar pentru entitate, din contra, sunt manifestări exterioare ale unor realităţi constructive şi creatoare (...) pe care le poate folosi! ceea ce-i va permite să stăpânească, să influenţeze, să dirijeze fenomenele.

De exemplu, când entitatea plantează ceva - chiar şi o nucă! - şi îşi însoţeşte gestul de cuvinte de binecuvântare, ea poate garanta că se va

face un nuc la generaţia următoare! Entitatea, cu acest magnetism pe care-1 poartă în adâncul său, poate de asemenea să-şi pună mâinile în jurul aceluiaşi trunchi şi să-i ordone să nu mai facă nuci (ceea ce va face) - chiar dacă rodea atunci! (Lectura 3657-1)

Descrierea de aici este mai mult decât „mâna verde”. Este vorba de cineva care a avut contacte cu spiritele conducătoare ale Naturii şi care ştie să le vorbească! Astăzi e ceva rar - iar marele public crede că toate acestea *sunt pură imaginaţie,* cum spune Cayce. Dar în generaţia nepoţilor noştri, în Era Vărsătorului, va fi diferit. Mulţi oameni vor putea colabora cu spiritele vânturilor:

„În lumea nouă, îi spune îngerul lui Dorothy Mac Lean, aceste tărâmuri vor fi complet deschise oamenilor sau ar trebui ă spun mai degrabă că oamenii se vor deschide către ele! Căutaţi contactul cu glorioasele regnuri ale Naturii, punându-vă în această

căutare toată inteligenţa şi toată simpatia. Şi aflaţi că aceste fiinţe sunt fiinţe de lumină, doritoare să ajute - dar n-au încredere în oameni, care caută tot ce este fals”.

Mai departe, îngerul va arăta cum lucrează:

„Mă dedic complet muncii mele, ştiind foarte clar ce am de făcut: trebuie să manifest câmpuri de energie, indiferent de obstacole - şi sunt multe în lumea infestată de om! Regnul vegetal nu are nici un resentiment pentru cei pe care-i hrăneşte; însă omul ia nepăsător ceea ce i se dăruieşte, fără să mulţumească, Acest lucru nu ne place şi ne face ostili la adresa lui”. *(Grădinile din Findhorn)*

În lectura 3657-1 de mai sus, Cayce vorbea de *spiritul apusului de* soare. Or, printre interlocutorii invizibili care i s-au arătat lui Dorothy Mac Lean, se află un „Înger al Peisajului” (despre care se vorbeşte mult în cartea sa, *Le Chant des Anges* / Cântecul îngerilor). Se pare că fiecare pasaj, fiecare regiune, fiecare loc îşi are îngerul său... Nu degeaba se vorbeşte de „spiritul locului” asupra căruia vom reveni mai ulterior.

Există şi îngeri cărora le revine să dea planetelor mişcarea de rotaţie pe orbite. Ei se ocupă şi de *muzica sferelor celeste (Edgar Cayce, Vindecarea prin muzică*) iar unii dintre ei, după Cayce, veghează asupra nopţii şi zilei noastre:

Astfel sunt cei care stăpânesc Lumina, adică Sunetul, şi cei care domnesc asupra Nopţii. (Lectura 262-56)

Cayce foloseşte cuvântul *stăpânitor,* cel care „domneşte”. Adică acela care veghează la împlinirea Legii.

Deva dioritului

„Pietrele şi stâncile voastre sunt străbătute de efluvii divine. Pământul ascunde în adâncuri foc şi apă, dar este în special însufleţit de o mare forţă spirituală interioară şi invizibilă, care creează şi recreează neîncetat. Această forţă este gândire (...). Ea însufleţeşte piatra, stânca.

Există o conştiinţă în tot ceea ce trăieşte.' Mineralele au şi ele o viaţă, care este gândirea divină creatoare, concentrată în ele. Nimic din ceea ce vine de la Dumnezeu nu poate pieri. Emoţia sa rămâne fixată în regnul mineral”.

Scot aceste mesaje ale diferiţilor clarvăzători din cartea lui Jean Prieur, *Les Temoins de l'Invizible* / Martorii invizibilului (Livre de Poche). Pentru fiecare colţ de stâncă, rocă, pietricică, veghează un spirit al Naturii: vârcolac, trol, gnom, spiriduş, ghibelin etc. Acestea sunt micile „Spirite ale Pământului”. Şi deasupra acestora, un înger (sau deva) competent în geologie şi mai ales investit cu o funcţie mineralogică sau alta”. Mi-ar place să văd Îngerul mării de Cretă (foarte parizian), îngerul Jurasicului, care-şi încruntă fruntea când oamenii iau bucăţi de amonit fosil sau Deva „dioritului orbicular” (care este corsican şi-i batjocoreşte pe turiştii care-i jefuiesc cariera!). Cayce este întru totul de acord cu faptul că pietricelele numai se prefac că dorm.

Această persoană poate auzi cântecul sau mişcările anumitor pietre (...), aşa cum alţii ascultă zile întregi cum creşte un copac. (Lectura 440-11)

Pe acest consultant Cayce îl sfătuia să meargă la muzeul de Istorie Naturală din New York şi să se oprească în faţa unui *bloc mare, de lapis* (lazuli?), pe care lecturile i-l indicaseră. Trebuia să stea în faţa lui - *ca să-l audă cântând!* (Lectura 440-3)

Şi mă întorc la *Memoriile* lui Dorothy Mac Lean, pe care le citam mai înainte:

„Într-o zi - spune ea - am realizat că nu am contactat niciodată un Deva al regnului mineral şi m-am hotărât să încerc (...). Spre marea mea uimire, m-am aflat în faţa uneia dintre cele mai puternice Mari Fiinţe din toată experienţă mea, care mi s-a părut cât Infinitul. Era Îngerul Cosmic al Pietrelor. Mi-a precizat că se ocupă de viaţa minerală în diversele sale etape:

Ar trebui să înţelegi că materia densă este influenţată în procesul său de formare de energiile stelelor. Tocmai frumuseţea acestei pietricele te-a adus la mine. Frumuseţea vine de la Dumnezeu, ea acţionează la toate nivelele. Conştiinţa Frumuseţii te duce la unitatea interioară (...). Cu cât vei preţui mai mult Frumuseţea, cu atât vei fi mai legată de Univers (...). Înţelegi acum că nu poţi face altfel decât să priveşti cu un imens respect cea mai mică pietricică - şi s-o adori pentru că ea este un fragment din imensitatea mea. Suntem fericiţi, că în acest fel ai întrezărit o fărâmă din slava lui Dumnezeu. Slava lui Dumnezeu este pretutindeni, până în cel mai mărunt bob de nisip” (Op. cit., capitolul VII).

Zâna recoltei

„M-a luat de mână şi m-a dus (...) pe un şes întins, acoperit de cei mai frumoşi crini albi. Şi iată că am zărit făpturi mititele şi diafane, care se mişcau în şi printre flori... Nu-mi puteam crede ochilor!

- Dar, spun eu, poveştile sunt adevărate aici? Ea a început să râdă:

- Poveştile sunt adevărate pretutindeni!”.

Şi autorul acestei relatări post-mortem, Albert Pauchard, se minunează când vede „pretutindeni acele

făpturi mititele şi graţioase, ce păreau că se distrează”. Dar „ghidul său îi spune că ele chiar lucrează la însufleţirea plantelor printre care se mişcă” (Albert Pauchard, *L'Autre Monde* / Tărâmul celălalt, Geneva, 1976, Ed. Labor et Fides).

Cei care au văzut spiritele Naturii spun, majoritatea, că ele dansează şi se joacă. Frances şi Elsie, care le-au fotografiat, R. Ogilvie Crombie, care a descris micul faun ce dansa în faţa unui copac, şi Cayce însuşi (am *văzut zâne afară, care mă chemau* să *mă joc cu ele).* El vorbeşte mereu de aceste *jocuri* de care îi este dor, de prietenii de

altădată, care doresc să-l regăsească *pentru a continua ceea ce făceau cu atâta bucurie în vremea aceea.*

Şi mesajele din Findhorn repetă acest lucru, sub toate formele: spiritele Naturii lucrează în bucurie, iar munca lor, ce pare un joc, este indispensabilă creşterii plantelor!

Primisem eu însămi, într-o zi, un mesaj de la tatăl meu (la zece ani după ce a murit), în care îmi spunea că în spaţiile invizibile, luminate de lumina christică, totul este bucurie. Spaţiile invizibile pe care le străbătea el în înaltele sfere, branşate complet la lungimea de undă divină şi avându-şi locul lor în planul lui Dumnezeu, evoluau în bucurie.

Astfel, aceste făpturi mititele ni se înfăţişează întotdeauna scânteind de bucurie, vioiciune, umor, frumuseţe. Toate mărturiile concordă.

„În ceea ce-i priveşte pe micii elfi, mai spune Albert Pauchard, (...) expresia pe care am reuşit să le-o disting este bucuria de a trăi!”.

În grădina minunată pe care o vizitează, autorul nostru reuşeşte să întâlnească un spirit al Naturii, ierarhic superior micilor elfi, o zână:

„Şi iată că, puţin câte puţin, mi-am dat seama de o prezenţă şi mai eterată şi mult mai mare decât elfii cei voioşi, mai gravă, deşi strălucea de bucurie. Este însăşi conducătoarea acestei lumi fermecate, aceea care stăpâneşte forţele active. Parcă, nu ştiu cum, cuprindea totul în sine şi totuşi, când te uitai la ea, nu era mai înaltă decât un om (...). Se pare că rolul său este să însufleţească viaţa vegetală”.

„Un Super-elf, am zice. Şi la Ea, o mare veselie, dar mai profundă. O iubire puternică emană din ea” (Op. cit., p. 131).

Iată deci o zână, un înger feminin, „care ţine frâiele unei întregi armate de agenţi invizibili ai Mamei-Naturi, (...) agenţi cărora le revine un rol conştient în creşterea copacilor şi plantelor”, mai spune Albert Pauchard. (Dar pentru că dictează unui medium ceea ce vede după moarte, spiritele Naturii sunt observate de cealaltă parte a barierei... Totuşi, descrierile sale se aseamănă grozav cu cele pe care le fac cei vii, de partea aceasta!).

În *Grădinile din Findhorn,* Îngerii (sau Devaşii) fiecărei specii vegetale cultivate în grădină vin să se prezinte rând pe rând. De exemplu, într-o zi, Deva verzei vine să explice cum trebuie cultivată

această plantă şi care este lecţia spirituală oferită de ea! (Tocaţi, tocaţi, va mai rămâne totuşi ceva din ea!). În altă zi, soseşte Deva plantei sângele-voinicului, care îşi expune şi el instrucţiunile şi mesajul. Apoi, Deva spanacului porcesc... (vărul spanacului); Apoi cel al Trandafirului de Damasc etc. În final, grădinarul Peter Caddy, urmând instrucţiunile, va vedea ieşind de

sub mâinile sale verze de douăzeci de kilograme, roşii cât pepenii, spre uimirea bieţilor săteni! Findhorn, aşezare glaciară, aridă, bătută de toate vânturile apusene de pe coasta atlantică, nu rodise nicicând aşa ceva până atunci (Scoţia fiind mai îndeobşte cunoscută datorită oilor, whiskyului şi vechilor castele bântuite!).

Există o lectură a lui Cayce unde sunt evocaţi *îngerii soiurilor de levănţică* (pentru că există mai multe specii de levănţică, presupun că trebuie un Înger specializat pentru fiecare!):

A stimulat vreodată levănţica plăcerile carnale? Ea a fost aproape întotdeauna mijlocul prin care Îngerii de lumină şi compasiune duc sufletul oamenilor într-un loc de pace şi milă. (Lectura 274-10).

Altfel spus, levănţica este „mijlocul terapeutic”, adică mijlocul folosit de Îngerul cu acelaşi nume pentru alinarea oamenilor care suferă. Devaşii plantelor medicinale sunt toţi Îngeri-medici, neapărat! La Paris, pe strada Bourgogne, locuiam într-un apartament mic, din care transformasem cel puţin opt metri pătraţi din treizeci în seră. Noaptea, aveam senzaţia unor prezenţe care se strecurau printre ramuri şi grădina era permanent înflorită! Trandafirii pitici, amarilele, azaleele, lalelele erau extraordinar de zeloase ca să mă bucure. Adunam de pe trotuar, la ora când se lasă gunoiul, plantele pe care oamenii nu le mai doreau încă foarte frumoase uneori! Aveam impresia că voiau încă să trăiască şi mă chemau în ajutor: le adunam şi le promiteam o viaţă lungă şi fericită, la mine acasă! Puse în alte vase, udate, însorite, îşi regăseau vigoarea şi înfloreau dublu, fără să se lase vreodată rugate!

Nu pot să mă lipsesc de flori şi copaci. Măcar o plantă mică de tot, verde, chiar o buruiană... dar să fie verde! În ultimii ani am fost copleşiţi de filme de

anticipaţie, care au stârnit entuziasmul mulţimilor - ca de exemplu *Războiul stelelor:* Or, aţi remarcat în aceste filme science-fiction o caracteristică generală: absenţa totală a lumii vegetale? Pretutindeni este doar metal care urlă şi beton. Un univers complet mineral. Oroarea absolută, prelungirea firească (dacă pot spune aşa) a stilului american de viaţă - american way of life -, care urăşte natura şi o consideră „murdară”. Când ofeream flori celor din Virginia Beach, nu le făceau nici o plăcere: gazdele priveau buchetul cu un aer consternat, spunând: ce să fac cu ăsta? Aduce microbi, murdăreşte apa din vază şi nu aduce bani”. Şi nu vă spun ce figură făceau prietenii mei de acolo când mă duceam să culeg verdeţuri din pădure ca să-mi fac salată... Mulţumesc lui Dumnezeu că astăzi la Gstaad, în oberlandul Bernei, am petrecut ziua adunând ciuperci. Ieri am găsit unele minunate, pe care le-am arătat specialiştilor: veninoase, le-a fost verdictul. Eram consternată că prădasem pădurea de pomană! Odată făcută verificarea din seara aceasta, am ascultat cu mai multă atenţie vocea spiriduşilor şi am pus mâna pe „ciuperci de ciocolată” (specialitate elveţiană!). Ne-am alintat cu lasagne ai funghi, italo-elveţiene, de neuitat. Oamenii de aici au câte un colţişor cu ciuperci, ultrasecret, pe care nu I-ar arăta pentru nimic în lume. Doamne, sunt ca bretonii noştri, cu găurile creveţilor! Dar nu-mi pasă de ascunzători: spiriduşii îmi vor spune totul!

Regele cârtițelor

Bineînţeles că animalele îşi găsesc locul lor în această schemă divină. Fiecare specie animală, ca şi fiecare specie vegetală, are un Înger (sau Deva) competent.

Animalele sălbatice acţionează în colaborare cu spiritele Naturii, mari şi mici. Toate animalele noastre domestice, când ajung la ţară, au un comportament nebunesc: ele „se joacă” cu cineva. Câinele meu urmăreşte cu privirea „pe cineva” sau „ceva” care merge de-a lungul unei ramuri care stă nemişcată, de altfel! Se vede bine, după limbajul gesturilor, că el comunică atunci cu un interlocutor.

Există în *Grădinile din Findhorn o* poveste grozavă cu cârtițele, care mi-a plăcut nemaipomenit de mult. Într-o zi, Peter Caddy îi spune lui Dorothy Mac Lean: „Fă ceva: cârtițele ne distrug legumele!” Şi ea intră în meditaţie ca să-l contacteze pe Deva specializat. „Concentrându-mă asupra unei cârtițe, am captat imaginea unui Mare Rege Cârtiţa destul de înfricoşător, cu o coroană pe cap, stând într-o peşteră sub pământ!” Se înfiripă un dialog în care Dorothy arată conflictul dintre cârtițe şi grădinar şi propune o soluţie: patronul să-şi trimită subordonaţii în altă parte, la ronţăit rădăcini... Cel mai bine, grădinarii vor păstra un colţ de grădină necultivat, special pentru doamnele cârtițe... Nu prea amabilul personaj răspunde:

- Hmm... Şi Dorothy se întreabă dacă a fost bine înţeleasă... Da, a fost: cârtițele nu se vor mai întoarce în zona culturilor, limitându-se de atunci înainte la „rezervaţiile” lor.

Tradiţia catolică atribuie fiecărei fiinţe umane un înger păzitor. Dacă animalele superioare au un suflet individual (şi nu doar un „suflet-grup”, comun unei specii), este logic să aibă şi ele dreptul la un înger păzitor. În sublimele mesaje de la Christos, culese de Cyril Scott, se poate citi:

„Într-adevăr, animalele au un suflet. Vai, tocmai în unele din acele ţări unde este cel mai mult slăvit

Numele Meu şi unde Imaginea Mea se înalţă la toate răscrucile, acolo sunt cel mai puţin cunoscute preceptele mele de milă, căci oamenii se poartă cu cruzime faţă de preaiubiţii mei fraţi necuvântători. 'Animalele nu au suflet, pretind ei, deci nu contează cum ne purtăm cu ele!' Dar afirmaţiile lor sunt false, se bazează pe ignoranţă şi pe lipsă de înţelepciune (...).

În plus, sunt pe lume oameni cu inimă de piatră, care chinuie făpturile Mele pentru a căpăta o mai mare cunoaştere, dar aceste cunoştinţe rău dobândite au o valoare slabă; le-ar putea câştiga prin mijloace mai puţin crude. O, fiul Meu, este un păcat groaznic să cauţi cunoaşterea chinuind făpturile nevinovate". *(Visions du Nazareen /* Viziunile Narazineanului, col. „L'Initie", p. 72. Condamnarea fără apel a vivisecţiei).

Deci, animalele - atât sălbatice, cât şi domestice - suferă enorm de pe urma omului. Ele trebuie să fie apreciate şi iubite, altfel deznădăjduiesc şi dispar. „Speciile pe cale de dispariţie" sunt acelea care şi-au pierdut curajul... Am citit undeva (imposibil să găsesc unde) o poveste care m-a făcut să plâng; era vorba de caii folosiţi în fundul minelor de cărbuni din secolul al XIX-lea, în Anglia. Sărmanii! nu vedeau niciodată lumina şi îşi petreceau viaţa (scurtă) trăgând vagoanele cu minereu. Un clarvăzător englez a transmis mesaje de la o entitate care se ocupa de coborârea în mine. Invizibilă pentru oameni, ea era văzută de cai, cărora le aducea alinarea, ajutându-i să supravieţuiască. Nu ştiu dacă era o entitate umană sau angelică - în orice caz, se consacra alinării acestor nenorociţi lipsiţi de speranţă („Mi-ar plăcea să fac acest lucru după ce voi termina „excursia" terestră!" mi-a spus fiica mea, Eleonore, căreia îi citisem această poveste).

Unul din cititorii mei avea un câine lup pe care l-a omorât un vânător. Mi-a trimis un minunat poem despre moartea acestui animal:

Tovarăş bun, prietene,
Plecat-ai în câmpiile celeste
Unde lumina scânteiază;
Oare vei regăsi viaţa senină
Din care plecaseşi ca să mi te alături? (...)
Plecarea ta, atât de neaşteptată, mă va ajuta
Să văd mai bine în mine? (...)
Să nu te mai văd, ating, simt
Şi totuşi să trăiesc tot ca-nainte,
După ce-am pierdut o fărâmă din mine,
O fărâmă din univers?

(Guy Steibel, *Compagnon /* Prietenul, poem editat de autor, 2, rue de Berne, 67000 Strasbourg).

Cum câinele nu vorbeşte, oamenii cred că el nu înţelege, spune într-o zi Cayce. (Lectura 552-2) În realitate, animalele se află între îngeri şi noi, între spiritele Naturii şi noi. Au fost uitate tradiţiile creştinismului, când sfinţii erau reprezentaţi printr-un animal: sfântul Roch şi câinele său (care venea să-l hrănească la sihăstrie); sfântul Gilles şi căprioara sa (pe care o apărase de vânători) (Şi nu orice vânători: regele Flavius şi curtenii săi. Sfântul a fost rănit la o mână şi Flavius i-a cerut scuze. S-au împrietenit iar Gilles l-a îndemnat pe Flavius să întemeieze mânăstirea Sfântului Gilles-du-Gard, al cărei întâi stareţ a fost), sfântul Hubert şi cerbul său (căruia îi datora convertirea) etc.

Este inutil să încercăm să vedem Spiritele Naturii dacă nu ne-am împăcat cu regnul animal; pot fi specii pe care le iubim mai puţin - dar trebuie să ne îmblânzim inima faţă de ele.

Dacă fiecare specie vegetală are o lecţie spirituală de manifestat, cum au spus Devaşii la Findhorn, acest lucru este valabil şi pentru fiecare specie animală:

Căci fiecare animal, fiecare pasăre, fiecare zburătoare au fost numite după particularitatea pe care o posedă - şi care corespunde unei etape a dezvoltării Omului pe Pământ.

Viaţa, fie că se manifestă într-un fir de iarbă, un trandafir, un copac, un câine, o pisică, o pasăre, un animal, ESTE o manifestare a ceea ce voi adoraţi sub numele de DUMNEZEU. (Lectura 1367-1)

Este o splendidă lecţie de viaţă (pe care o dau animalele) şi care trebuie studiată: este mult de câştigat de aici! (Lectura 294-87).

Cum spune Pierre Monnier (*Lettres de Pierre /* Scrisorile lui Petru, mesaje spirituale, trimise după moarte, de către un fiu, mamei sale. Extrag acest pasaj din *Martorii Invizibilului,* de Jean Prieur, deja citat): „Dumnezeu ne-a înconjurat cu nenumărate vieţi pe care le credeţi mult inferioare vouă”. Ceea ce seamănă cu lectura 1641-1 a lui Cayce (citat în volumul I) unde el răspunde unei persoane care-i vorbeşte de „REGNURI MINORE: ANIMAL ŞI VEGETAL”:

Aceste regnuri ţin de Sufletul-Conştiinţă universal. Fiecare suflet-entitate a fost creat adică a început, la început, cu Tatăl, Veţi observa că Cayce vorbeşte în acest pasaj de sufletele entităţi ale regnurilor animal şi vegetal - şi el crede prin urmare că plantele şi animalele „au un suflet”.

Voi încheia acest capitol cu un articol despre câinele legat, pe care voiam să-l citez de multă vreme, apărut în 1989 în *L'Action zoophile* (*Organ al* Asociaţiei zoofile şi antivivisecţioniste a tinerilor *(A.Z.A.J.), 4,* rue

Lecomte de Nouy, 75016 Paris, tel. 46 51 65 11. Articolul este semnat Josik Vandromme. Asociaţia se luptă cu curaj pentru a obţine oprirea experienţelor pe animale, interzicerea coridei, abolirea revoltătorului trafic de animale exotice...) / Acţiunea zoofilă, ziar de apărare a animalelor, animat de temerara Jeanne Gerdolle:

„Suntem departe de *Tropicele Triste.*

Decor: frumoasele sate franceze, „inima Franţei”.

Apare o fermă pe fundalul Franţei, în culorile bucolice ale anotimpurilor care se succed imuabile, blânde, calde, aspre.

O voce aspră sparge pieptul la orice apropiere: la capătul unui lanţ prea scurt sau prea greu, un câine îşi urlă nenorocirea, neînţeles de lumea aşa-zisă omenească.

Un câine condamnat la robie pe viaţă, având drept adăpost nesigur nişte bucăţi de tablă sau câteva scânduri desperecheate, numite „bârlog” care trebuie să-l ferească de arşiţa verii, de vitregiile iernii.

Acest câine moare rareori legat, căci bunii lui stăpâni, bravii noştri fermieri francezi, îi scurtează suferinţele cu o împuşcătură, când glasul lui sfârşit abia se mai aude dacă se apropie cineva.

Sau, chiar mai bine, acest biet „inutil” va fi vândut cu 30-50 de franci, unui proprietar de laborator, ca recompensă pentru serviciile sale loiale: iubitorii săi proprietari economisesc astfel un cartuş!

Bârlogul nu va rămâne gol mult timp: un scheunat timid, plin de iubire, de teamă şi singurătate, al unui căţeluş arată că s-a făcut deja alegerea. Această chemare plină încă de milă şi iubire pentru oameni se va transforma, odată cu cruzimea timpului şi a oamenilor, în semnal de alarmă (...)

Lanţul care lasă urme pe gâtul sărmanului animal îi aminteşte inutilitatea sacrificiului impus; rolul său de „sclav-obiect pe viaţă” nu strică somnul ţăranilor noştri, legănaţi de o conştiinţă liniştită şi de lătratul câinelui martir”.

Spiritul locurilor

Dacă există un „Înger” sau Deva menit să vegheze asupra fiecărui peisaj natural, există unul şi pentru fiecare sat, pentru fiecare casă...

Dorothy Mac Lean povesteşte că ea a avut ocazia să locuiască pe povârnișurile muntelui Lassen, în California. Acesta este un vulcan care doarme doar cu un ochi! Îngerul său (un Deva VIP) (*Very Important People,* cum se spune în companiile de aviaţie, când se pregăteşte covorul roşu la aterizare.) s-a prezentat astfel:

Stau în adânc şi par nevăzut - dar lucrez din greu ca să pun în mişcare deşeurile acumulate de secole, căci acum a venit timpul transmutării lor. Dar dacă fiinţele ca voi ar putea deveni luminoase şi strălucitoare, cu spiritul plin de lumină, aţi putea şi voi să transmutaţi deşeurile - şi am fi uniţi într-o activitate comună. Eu lucrez cum am făcut-o dintotdeauna, dar mereu legat de o schemă de funcţionare, pe care am acceptat-o acum o veşnicie. Voi ceilalţi, oamenii, sunteţi floarea fină a acestei scheme şi este rândul vostru să folosiţi focul pentru a schimba Pământul, aşa cum conştientizarea voastră trebuie să ardă deşeurile înăuntru şi afară... „ (În *Grădinile din Findhorn,* deja citate)

Tradiţia afirmă că există locuri bune şi rele. Unele locuri sunt considerate „magice”, au ceva misterios, o putere ascunsă în adâncuri, cum spune şi Îngerul

vulcanului Lassen. Aşa vorbeşte Christos în *Viziunile Nazarineanului,* pe care le-am citat mai devreme:

„Într-o zi, Mă voi întoarce (...). Cei care au evoluat prin iubire şi sacrificiu în trecut (...) vor primi darul amintirii. Vor recăpăta acele puteri obţinute în singurătatea şi retragerea pe care şi le-au impus (Este şi cazul lui Edgar Cayce, care spune că puterile mediumnice îi vin din vieţi anterioare când le-a dezvoltat în slujba celorlalţi) (...). Aceste puteri vor fi mărite şi vitalizate de curenţi de forţă nevăzută, care vor izvorî din centrii sacri din Siria şi Palestina. Cu mult timp în urmă, am binecuvântat aceste locuri tainice, ca să poată deveni surse sfinte (...). Am pus să se ascundă în diverse locuri talismane care vor deveni surse de puteri spirituale, unde credinciosul va putea veni să-şi vindece corpul şi sufletul. Unele din aceste locuri sfinte au fost create în lumea occidentală; ele există şi astăzi. Şi pe fiecare din aceste locuri sfinte veghează un Înger păzitor”. (Op. cit., p. 156)

Anne-Catherine Emmerich, în *Visions* / Viziuni (Ed. Tequi), vorbeşte astfel despre Melchisedec:

„L-am văzut de multe ori când, cu mult înaintea timpului lui Semiramis şi Abraham, a apărut pe Pământul făgăduit, care era încă deşert - ca şi cum organiza teritoriul, ca şi cum alegea şi pregătea anumite locuri (...). Astfel l-am văzut săpând albia unei ape, pe un munte: era apa Iordanului (...). Melchisedec a pus o piatră în locul unde trebuia să se ridice Templul, cu mult înaintea întemeierii Ierusalimului. L-am văzut punând în pământ, ca pe nişte seminţe, cele douăsprezece pietre preţioase care erau îngropate sub albia Iordanului şi pe care stăteau preoţii care duceau Arca alianţei („Arche d'alliance”) în momentul trecerii copiilor lui Israel. Şi aceste pietre au crescut (...).

Melchisedec aparţine acelui ordin de îngeri destinaţi ţărilor şi popoarelor.

Cayce a vorbit mult de Melchisedec, pe care-l considera o încarnare veche a lui Iisus (o spune în mai multe lecturi - vezi volumul I). În ceea ce priveşte „spiritul locurilor”, iată ce-i recomandă unuia din consultanţii săi, care fusese altădată un vrăjitor indian, specialist în hidroterapie. Domnul 707 voia să regăsească exact locul unde îşi trăise viaţa de vindecător şi-l întrebase pe Cayce cum ar trebui să procedeze:

Când entitatea, în corpul său actual, va dori să cunoască mai bine eul care a fost când trăia în acea ţară (...), (nu numai pentru mulţumirea materială, dar şi pentru cea intelectuală), va trebui să încerce să găsească locul exact. Să se ducă în acea parte a ţării în anumite anotimpuri, cum i s-a indicat. Căci acolo există energii naturale - adică energiile Naturii - care vor dori să colaboreze cu entitatea, s-o ajute să- şi împlinească dorinţa: să localizeze cu precizie locul unde a trăit. (Lectura 707-5)

Arheologii ar trebui să solicite acest gen de colaboratori atunci când fac săpături...

Consultantul îl roagă apoi pe Cayce să-i dea repere geografice. I se răspunde cu câteva precizări:

Primul lucru care trebuie făcut va fi să simţiţi locurile în timpul unei meditaţii liniştite, la faţa locului (...). Acordaţi-i timpul necesar, două, trei, patru zile. (Lectura 707-5)

Este aceeaşi metodă ca la Findhorn: rugăciunea-meditaţie. Aceasta permite intrarea într-o stare de împăcare sufletească, în care începi să percepi energiile Naturii. Cayce nu foloseşte aici denumirea de „spirit al Naturii” *(Nature spirit),* ci contextul arată clar

că este vorba de fiinţe dotate cu voinţă: *care vor dori* să *colaboreze cu entitatea,* spune el, *(„that would work together with the desire of the entity“.* Aşa cum declara căutătorului de petrol în lectura pe care am dat-o mai sus (Lectura 1265-2), existau acolo spiriduşi, gnomi - şi un „spirit al locului”, care se vor oferi să arate domnului 707-5 ceea ce caută!

Roger de Lafforest, care a consacrat o carte întreagă spiritelor Naturii, vorbeşte mult despre aceste „Spirite ale locurilor” care pot fi o

zână, îngeri, diverşi ghizi spirituali... sau, în cazurile „locurilor rele”, prezenţe malefice aparţinând diverselor categorii ale astrului inferior *(Presence des Invisibles,* Ed. R. Laffont). Căci există şi aşa ceva...

Manifestările spiritelor rele sunt în mod sigur unul din motivele care au determinat Biserica primitivă să condamne în bloc toate spiritele Naturii. Un teolog german, pe nume Weinel, a scris o carte unde arată că:

„Schimburile cu spiritele bune se produc după aceleaşi legi şi în aceleaşi condiţii ca şi comunicările cu spiritele răului. Numai prin conţinutul şi comportamentul spiritelor se poate vedea diferenţa”. *(Communications avec le Monde des Esprits de Dieu /* Comunicări cu lumea spiritelor lui Dumnezeu, de Johannes Greber).

Sigur că acele culte închinate spiritelor Naturii, nimfelor din fântâni şi peşteri, spiritelor pădurii etc. au fost parţial pervertite. Spiritele rele - puteri care se manifestau zi de zi (...) erau văzute de clarvăzătorii acelor epoci *(romană şi greacă).*

În mod sigur a fost o degenerescentă a cultelor păgâne, bacanale sau Saturnalii care s-au transformat în nebunie distructivă, În loc să dea o formă de

psihoterapie colectivă, cum este cazul în Africa, de exemplu).

Epoca n-a permis alegerea: o facem mult mai uşor azi. Cum spune Jacques Donnars:

„Marea dramă a Occidentului nostru este că am pierdut ritmul, am scos dansul de la locul ceremoniei. Biserica s-a opus întotdeauna vehement melodiilor care riscau să-i aducă pe creştini în transă, considerând că aceasta este calea pe care demonii, diavolii, îngerii decăzuţi, spiriduşii sau vârcolacii încearcă să-i recucerească pe cei cărora le este îngăduit să-l adore numai pe Unul Dumnezeu. În ziua când dansatorii au fost alungaţi din Biserică, în ziua când nu a mai existat dansul sacru, s-a produs o ruptură teribilă (...). La un anumit nivel de percepţie, totul cântă. Există un limbaj magic, un mod de acordare a lumii interioare cu cea exterioară, de găsire a ritmurilor care ne acordează sufletele cu locurile... Căci locurile au şi ele „un suflet” şi nu au toate aceleaşi vibraţii. Există locuri inspirate, dar şi locuri rele. Sigur că poţi fi posedat de entitatea unui sat, a unui râu, a unui lac, a unei păduri; iată-ne în mijlocul driadelor, hamadriadelor, nimfelor,

elfilor - tot ce a şters iudeo-creştinismul nostru nemailăsând - în satele noastre - din acest freamăt al invizibilului sau misteriosului, decât micile fecioare naive, adăpostite în nişele fântânilor antice”. (Dr. Jacques Donnars, Les *Dieux, les hommes et les rythmes le corps a vivre,* ianuarie 1991, 78, bd. Malesherbes, 75008, Paris).

Tradiţiile relatează existenţa zânelor locale, legate nu numai de un izvor, o fântână, o peşteră etc., ca nimfele - dar foarte des, la noi, şi de o ruină. Într-o comună din Morbihan al cărei nume l-am uitat, era un

castel vechi, despre care se spunea că e locuit de o zână. Proprietarul, care locuia la Paris, fără să creadă în superstiţiile locale, hotărâse să vândă această ruină care nu-i aducea nici un folos. În ziua vânzării, când cel care conducea licitaţia a anunţat preţul, s-a auzit clar o voce de femeie care a spus: „Ei bine, eu propun atât”. („atât” era o sumă de zece ori mai mare). Toţi bărbaţii s-au privit dezorientaţi întrucât nu era nici o femeie în sală. Scena se petrecea în 1911 şi era obiceiul, în Bretania de jos, ca femeile să nu participe la vânzarea publică. Vocea invizibilă nu putea fi decât a zânei. Atunci, bărbaţii au părăsit sala, unul câte unul: conducătorul licitaţiei a rămas singur. Iar zâna cu glas cristalin a rămas liniştită în ruina ei pe care nimeni nu s-a mai gândit să o revendice.

Arhitecţii de altădată erau cu mult mai sensibili decât noi la „spiritele locurilor”. Această percepţie, această atenţie se văd în cele mai frumoase dintre monumentele noastre vechi. Se degajă din ele o armonie structurală, desigur, dar şi o armonie cu spiritul locului şi cu entităţile invizibile care îl populează. Este acea armonie totală care atrage turiştii, chiar dacă nu-şi dau seama de ea. Am vizitat de o sută de ori Turnul Invalizilor de la Paris, minunându-mă de acordul secret dintre formele domului şi prezenţa rugătoare a entităţilor care-l înconjoară. Căci Hotel des Invalides era ultimul popas al soldaţilor de odinioară, dintre care mulţi au fost îngropaţi acolo. Prezenţa lor este încă perceptibilă, de aceea se simte o senzaţie de „rece” în jurul monumentului. Forma, liniile, decorul acestuia sunt într-un deplin acord cu aceste prezenţe însufleţite încă de o mare iubire pentru ţara pe care au slujit-o ca soldaţi. Este şi mai emoţionant noaptea, când domul

este iluminat: acolo sălăşluieşte un puternic „spirit al locurilor”.

Păziţi-vă de zâna Carabosse!

Există şi zâne rele. „Credinţa în faptele lor rele era atât de vie, încât până în secolul al XVII-lea, în biserica din Passy, se făcea câte o slujbă în fiecare anotimp, pentru ocrotirea ţinutului de mânia lor”. (H. Durville, *Les Fees /* Zânele, p. 79) Este păcat, mai adaugă Roger de Lafforest, că nu se mai oficiază aceste slujbe... ţinând cont de calamităţile care s-au abătut ulterior asupra acestui sat din vechiul Paris...

În Franţa, avem o tradiţie foarte bogată în zâne locale. În munţii Jura, era o zână specială, şarpele (...). În munţii Vosges, „doamnele verzi” sunt nedespărţite de lacul Longemer... Dar cele trei zâne locale cele mai celebre la noi sunt: Viviane, care domneşte asupra pădurii Broceliande din Bretania, zâna Morgane şi zâna Melusine, apărătoare - (şi strămoaşă!) - a unei familii din Poitou, care a fost la putere în Evul Mediu: neamul Lusignan de Luxemburg.

Nu numai „Doamnele Frumoase” sau „Zânele Carabosse” sunt în legătură cu „locurile”: pretutindeni în Franţa există spiriduşi, genii... În Bretania, se credea că vârcolacii locuiau în şirurile megalitice; erau consideraţi şi un fel de genii bune, protectoare ale satelor.

Sunt foarte fericită că Cayce a vorbit de tot acest *popor mărunt,* a cărui existenţă este universal atestată. Şi că a vorbit despre el, acordându-i o mare importanţă, aşa cum am văzut deja în confesiunea

făcută doamnei 464: este un semn că ne îndreptăm spre alte timpuri.

Şi dacă ne-am duce să dansăm cu elfii?

Şi de ce nu? Ei ne aşteaptă! Spiritele Naturii sfârşesc întotdeauna prin a se arăta acelora care le caută tovărăşia din toată inima. Aş vrea, în acest ultim capitol, să-i încurajez pe cititori în această direcţie. Iată de ce m-am hotărât să-mi povestesc propriile experienţe.

Ondinele din Canalul Mânecii

Când fiicele mele; Gwenaelle şi Eleonore, erau la colegiu în Anglia, mă duceam să le văd o dată sau de două ori pe lună. Singurul necaz era că trebuia să traversez acest canal cenuşiu, numit Canalul

Mânecii. După ce am încercat toate sistemele de transport; fără să găsesc nici unul bun; sfârșisem prin a mă abona la hidroglisor, cel mai rău dintre toate: O dată mergea şi o dată nu, fiind oprit din cauza furtunii, avariei sau grevei personalului!

În timpul călătoriei îmi era foarte rău; eram într-o stare pe care n-o pot numi decât ‚jalnică“. De fapt, cum mi-am dat seama când am încercat să-mi analizez suferinţa, era un fel de transă provocată de vibraţiile motoarelor. De cum începeau să zbârnâie motoarele, simţeam cum mi se desfac cele trei corpuri, ca piesele unui joc, care se împrăştiau fără voia mea. Astfel îmi pierdeam parţial controlul corpului fizic (cum este regula generală în toate stările de transă). Datorită acestui lucru, îmi era greu să fac gesturile simple pe care le face un călător oricât de redus ar fi: să merg la bar ca să beau un suc, să stau la coadă la biroul de schimb etc. Starea de rău înceta abia când ajungeam

în port. Într-o zi, ajungând la Dover pe o vreme incertă, am găsit Canalul Mânecii în ţinuta „Colecţie specială de iarnă”. Camaieuri cenuşii: cer înnorat, oglinda apei nemişcată şi strălucitoare ca o frunză de argint, lumină fosforescentă venind de nu ştiu unde.:. Sublim şi-n acelaşi timp îngrijorător!

De cum a început zumzetul motoarelor, am simţit că mi se dublează vederea: vedeam marea, da; şi ceva în plus - deasupra fiecărui val, era un fel de „vortex”; un vârtej de energie însufleţită, o fiinţă vie ca fiecare din persoanele care alcătuiesc o mulţime. Erau cât cuprindeai cu ochii. Fiecare din aceste fiinţe se ocupa de „valul” său. Nu voi putea spune niciodată cât era de frumos şi de vesel. Fascinată, am rămas cu nasul lipit de geamul hubloului, tot drumul. Când am ajuns pe coasta franceză, motoarele au încetinit şi mi-am regăsit starea normală: viziunea a dispărut, spre marea mea părere de rău. Mă stăpânea o mare bucurie. Habar n-am de unde am ştiut că acelea erau spiritele apelor: acest lucru s-a impus în mine.

Mai târziu, am citit descrierile făcute de oameni care au văzut, au simţit şi au descris acelaşi lucru.

Am încercat adeseori să percep şi micii gnomi din trunchiurile copacilor bătrâni şi spiriduşii din şeminee. N-am reuşit niciodată să-i văd „în faţă”, dar am avut adeseori senzaţia prezenţei lor: vedeam ceva mişcând „în colţul ochiului” ca atunci când nu te uiţi într-un loc anume şi vezi ceva la limita câmpului vizual. Când ne plimbam cu bicicletele, Lawvrence Steinhart (autorul cărţii *Edgar Cayce, Recette de sante et de beaute /* Reţete de sănătate şi frumuseţe, pe care am adaptat-o la Ed. du Rocher) şi cu mine, în pădurea din Virginia Beach, l-am întrebat dacă i se întâmplă să vadă

spiritele Naturii. „Da, îmi spunea el, dar numai cu colţul ochiului, când întorc puţin capul!”

Domeniul Boisset-Ces-Prevenches

Acesta este un castel! din Normandia, destul de vechi şi construit pe un loc şi mai bătrân.

Aleea care duce la castel este mărginită de tei tricentenari. Într-o seară, venind din sat cu Hugo de Bonardi, castelanul, mi-a fost frică: prezenţe invizibile mişunau în jurul nostru. „Ştii că oamenii din sat refuză întotdeauna să meargă pe această alee după căderea nopţii?” mi-a spus el. „Fac bine, căci este arhi-arhi-arhibîntuită!”, i-am răspuns clănţănind din dinţi...

Hugo, obişniut cu „prezenţele”, nu se sinchisea de ele. Eu petreceam nopţi albe înconjurată de zgomote suspecte, siluete care se topeau, tablouri ce se mişcau singure, uşi care se întredeschideau şi se închideau aşijderea... Groaza era la ea acasă!

Andrea, o prietenă americană a lui Hugo, a venit să mi se plângă:

„Ştii, Dorothee, în noaptea asta am fost trezită brusc. Cineva îmi mângâia piciorul peste plapumă. Am văzut în faţa mea o siluetă şi mi-a fost foarte frică. Nu vreau să mai dorm nici o noapte în camera aceea!

- Putem linişti fantoma...

- Crezi?

- Voi încerca”.

Eram sigură că încăperea era „locuită”. Or, eu cunosc bine obiceiurile domnilor-doamnelor fantome: întotdeauna se ascund în şeminee şi oglinzi. M-am aşezat în faţă şi, stăpânită de o furie rece, am apostrofat prezenţa: „O mai necăjeşti pe Andrea, egoist afurisit? Dacă tu nu dormi, asta nu înseamnă că

ai dreptul să-i trezeşti pe ceilalţi. Nu te mai juca de-a puştii smiorcăiţi ca să se ocupe lumea de tine!”

Fantoma nu răspundea nimic, tăcea mâlc. Simţeam că este genul de bătrân destul de pierdut. Asculta...

Atunci, iată ce-ţi propun: în noaptea aceasta mă voi ruga pentru tine, dar cu o condiţie: s-o laşi în pace pe Andrea! Ai înţeles? Andrea, îi spun fetei, cred că-n noaptea aceasta vei putea dormi.

Noaptea următoare am spus rugăciunea mătăniilor pentru fantomă („Pleacă odată în loc să te ghemuieşti în şemineul normand, care nici măcar nu este din secolul al XVIII-lea! Du-te să faci turism eteric pe alte planete..”.).

A doua zi, Andrea a ieşit din plapumă absolut încântată: „N-am mai văzut dibbuk-ul!” - spune ea (Andrea, evreică din New York, numea fantomele cu cuvântul idiş).

Acest succes modest mi-a dat ideea să pun pe picioare un „atelier de fantome” pentru membrii asociaţiei mele, Le Navire Argo. A fost un festival: n-aş fi crezut niciodată că se pot aduna atât de multe spectre din toate epocile pe metru pătrat de pajişte normandă! Atunci mi-a spus Hugo că exista în fundul parcului - încă! - un loc foarte, foarte straniu, considerat a fi o necropolă galo-romană, unde nu se săpase niciodată.

La căderea nopţii ne-am dus să recunoaştem locul. Eram cinci: Hugo, „stăpân şi senior al locurilor”, doi studenţi tineri, Guilain şi sora lui, stagiari la castel; o prietenă, Jose Giron, şi eu însămi.

Am luat-o pe un drum care se înfunda în pădure. Ajunşi la mijlocul drumului acoperit de copacii care formau o boltă verde deasupra noastră, am văzut

înălţându-se printre trunchiuri o siluetă înaltă şi neagră. Îmi făcea impresia unui bătrân venerabil, pe jumătate copac, pe jumătate om. No trespass! mi-a spus el, ceea ce însemna „trecerea oprită” (Aveam adeseori mesaje de la Cayce sau de la tatăl meu în această limbă, căci pe atunci lucram în fiecare zi la traducerea lecturilor).

În momentul când am auzit clar această voce, Guilain s-a oprit brusc:

„Nu merg mai departe” mi-a spus el.

- De ce?

- Nu... nu trebuie! Am senzaţia că deranjăm pe cineva!” Le-am povestit celorlalţi ceea ce auzisem. Sora lui Guilain auzise foarte bine avertismentul şi voia să se întoarcă. Hugo nu percepuse nimic: normal, în calitate de gazdă, nu i se putea interzice să fie la el acasă.

Întorși lângă foc, am discutat, încercând să definim ceea ce „văzuserăm” sau „auziserăm”. Guilain, cel mai tânăr dintre noi, simţise

bine prezenţa. Analizând-o n-aveam impresia unei „fantome”, ca aceea care a deranjat-o pe Andrea - ci mai degrabă o entitate gen „spirit al locurilor” sau „păzitor de prag” - o fiinţă care are rolul să vegheze mormintele (de altfel neştiute în vegetaţia măruntă a pădurilor) şi totodată să împiedice degradarea locului natural.

Păzitorul Pragului

Este prima dată în viaţă când mă întâlnesc cu această realitate ocultă. Toate tradiţiile vorbesc despre ea într-o unanimitate desăvârşită. Iniţiaţii de odinioară aveau de parcurs un întreg „drum de luptător” înainte de a li se permite accesul la mistere. Păzitorul Pragului

păzeşte comorile la intrarea palatului fermecat: el încearcă să stea în calea scepticilor, pungaşilor, a oamenilor care n-au atins un nivel satisfăcător. Dar cel care va avea curajul să-l doboare va fi primit la „Popasul Preafericiţilor” sau al Zânelor...

În Geneză, Heruvimul cu spadă de foc interzicea oamenilor decăzuţi intrarea în paradisul terestru. Cartea Morţilor şi textele vechi din Egipt dezvoltă din belşug aceste teme. În miturile greceşti, Păzitorul Pragului era întotdeauna o fiară dintr-o specie greu de definit: Meduza, Hidra, Himera, Câinele Cerber care păzea Infernul, Sirenele... În Grecia, ca şi în Egipt, misterele nu erau dezvăluite oricui: trebuia să cunoşti consemnul! Dacă iniţiatul rata una din probele parcursului, eşecul se sancţiona cu moartea.

Cel mai remarcabil dintre aceste mituri greceşti este cel al expediţiei argonauţilor. Există o comoară: lâna de aur, simbol al Cunoaşterii. Nu se poate ajunge la ea decât omorând Balaurul care o păzeşte, Iason, fiul regelui din Argos, îşi adună un echipaj de eroi greci celebri, împreună cu care se îmbarcă pe vaporul numit cum se cuvine - Nava Argo. După o serie de peripeţii, va ajunge la obiectiv şi, prin iscusinţa vrăjitoarei Medeea, va putea învinge Balaurul. Iason va lua lâna şi va pleca, bine sănătos, spre Argolida (cu Medeea la bord!).

În Evul Mediu, Păzitorul Pragului este aproape întotdeauna un Balaur - văr cu balaurul Sfântului Gheorghe. Mitologia creştină îi atribuie un profil diabolic, fără să arate rolul său util în triere.

Or, printre lecturile lui Cayce, există una foarte, foarte misterioasă, unde el vorbeşte de fiinţe care îndeplinesc funcţia de Păzitori ai Pragului. Este vorba de faimoasele profeţii despre Egipt, unde sunt.

anunţate descoperirile arheologice care vor fi curând făcute pe platoul Gizeh, în sala subterană unde dorm Arhivele Atlantidei.

Şi când vor fi regăsite aceste arhive?

O cameră, sau mai degrabă un culoar, merge de la laba dreaptă a Sfinxului până la această intrare a Sălii Arhivelor (...) Dar nu se poate intra acolo fără înţelegerea acestor mistere.

Şi iată fraza semnificativă; citiţi-o cu atenţie:

Căci acela care au fost lăsaţi (pe loc) ca păzitori nu vor permite trecerea înainte de împlinirea perioadei regenerării lor în Munte (Piramida) şi de venirea Oamenilor din a cincea rasă-rădăcină.

Am dat parţial acest pasaj la pagina 222 din volumul I al Universului lui Edgar Cayce. Iată textul englez, foarte obscur: This way will not be entered without an understanding, for those that were left as guards may not be passed until after o period of their regeneration in the Mount, or the fifth root-race begins. (Lectura 5748-6)

Să reluăm analiza: The Mount înseamnă muntele făcut de mâna omului, adică Marea Piramidă pe care Cayce o numeşte astfel în multe lecturi. A cincea rasă-rădăcină înseamnă noua rasă de oameni, cea din Era Vărsătorului, care va veni în curând (şi o vedem deja profilându-se prin reacţiile uluitoare ale copiilor noştri). Dar înainte de sosirea acestei noi rase, trebuie să se petreacă multe lucruri: inversarea axei polilor şi întoarcerea lui Christos (în 1998! spune lectura 5748-5). Altfel! spus, un sfârşit de secol foarte agitat şi o nouă conştientizare. Această „nouă rasă” este anunţată de toţi marii clarvăzători şi numai atunci se va putea deschide Sala Arhivelor şi se va înţelege valoarea ei. Până atunci este inutil: s-a văzut cum

generaţii întregi de arheologi şi- au rupt dinţii în pietrele din Gizeh. *Cei care au fost lăsaţi ca păzitori* fac totul ca să-i oprească: maşinile se înfundă cu nisip, ordinatoarele sunt bruiate, ultrasunetele deraiază etc. Atunci se descoperă pe ici pe colo o navă solară sau o pisică mumificată spre consolare, dar nu este încă descoperirea secolului...

Traducând aceste lecturi, mi-am pus multe întrebări despre natura acestor guarzi. Aşa cum este turnura frazei în context, este vorba de „fiinţe” - Îngeri sau demoni? Aceste santinele nu sunt nişte statui inerte pentru că sunt încă active (ele împiedică trecerea mai departe!) şi pentru că ele vor trebui să-şi termine cariera printr-o regenerare în măruntaiele Marii Piramide. Este vorba oare de entităţi negre, care vor trebui să se purifice? De entităţi prizoniere? Cayce le deosebeşte de *Sfinxul care a fost pus acolo ca o santinelă, ca un paznic* (al pragului) *(„as a sentinel or guard“.* Acesta este un paznic neînsufleţit, vizibil pentru toţi. Dar cei despre care vorbeşte el sunt mai mulţi (el spune: *„those that were left“)* arătând că există mai multe entităţi, distincte de Sfinx.

Nu simt aceste entităţi ca pe nişte mici spirite ale Naturii, stil vârcolaci sau spiriduşi, ci ca pe nişte spirite importante, ca zânele majore, dotate cu mari puteri, despre care am vorbit.

Ar mai exista şi entităţi create de om, datând dintr-o epocă în care oamenii erau mult mai pricepuţi la magie decât astăzi. Aceste entităţi „sunt sentinele implacabile care păzesc la ordin, anumite locuri sau anumite comori ascunse. Aceşti păzitori incoruptibili au fost programaţi la naştere ca nişte maşini - să împlinească o anumită funcţie. Atâta timp cât mecanismul funcţionează, vor executa ordinul primit

fără să strecoare vreodată nici cea mai mică nuanţă personală (...). Aceste entităţi se poate să fi fost create de către un singur om sau de un grup de persoane (...). Se cunosc cazuri când entitatea programată (...) îşi îndeplineşte funcţia la sute de ani după moartea creatorului său. Aceasta este adeseori cauza nenorocirilor sau accidentelor inexplicabile. Arheologii, jefuitorii de morminte vechi - sunt uneori victime ignorante ale acestor paznici invizibili. Şi născocitorii comorilor ascunse, fără să ştie, se confruntă cu riscuri de temut". Aceste rânduri ii aparţin lui Roger de Lafforest care a lucrat mult asupra acestui subiect şi colecţionează mărturiile. Colaboratorul lui Roger de Lafforest, prietenul meu Louis Viel (care animă cu brio atelierele noastre de geobiologie) este foarte atent la asemenea prezenţe. Avem în Franţa (ca şi în Elveţia, Italia, Anglia, Belgia...) un foarte mare număr de sanctuare vechi - pe care nu trebuie să le mai tulburăm. Blestemul vechi împotriva violatorilor de morminte funcţionează încă în multe cazuri. În cursul ultimei mele călătorii în

Egipt m-am ferit să vizitez anumite hipogee (morminte subterane, n. tr.): egiptenii având în antichitate reputaţia de foarte mari magicieni (Biblia o spune şi ea), sunt convinsă că unele din ritualurile lor mai lovesc încă...

Dar să ne întoarcem la Egipt: toate la timpul lor. Dacă nu s-a putut intra încă în Sala Arhivelor, este pentru că nu avem încă nivelul spiritual cerut.

Descoperirea nu serveşte la nimic dacă nu suntem capabili s-o interpretăm corect. Materialismul vâscos în care se zbat şcolile arheologiei occidentale le oferă o perspectivă limitată (*Cf.* Edgar Cayce,

l'Atlantide et la Grande Pyramide, *de William Fix, pe care am adaptat-o la ed. du Rocher (1989)*).

Să învăţăm să vorbim cu spiritele Naturii

După ce am văzut - seara - păzitorii pragului, m-am întors a doua zi de dimineaţă în acelaşi loc: nu mai era nimeni. Am tras de aici concluzia că entitatea nu funcţiona decât în orele de lucru (diferite de cele omeneşti)...

La marginea pădurilor şi câmpurilor cultivate, prietena mea Josee a făcut, cu totul întâmplător, câteva fotografii, la poalele unui stejar, unde „am simţit" prezenţa câtorva entităţi micuţe. Când am developat filmul, surpriză: în faţa copacului, la câţiva metri de obiectiv, era un nor mic, o fâşie de ceaţă.

- Tu ai văzut asta, Josee?

- Nu, îmi spune ea. Nu era acolo când am făcut fotografia. Era timp frumos, senin, nu era nici o urmă de ceaţă, nici acolo, nici în altă parte şi mai ales nu atât de aproape de pământ: am fi văzut!

- Bineînţeles. Eu sunt foarte sigură că nu era nimic care să semene cu ceaţa în acel loc, în acea zi!.

Fotograful care developase filmul s-a scuzat: „Am încercat să atenuez această pată, dar nu se poate face nimic".

Câteva luni mai târziu, documentându-mă asupra spiritelor Naturii, am citit că majoritatea oamenilor care percepuseră Spiritele Aerului (elfi, spiriduşi, zâne...) nu le vedeau întotdeauna sub aspectul tradiţional - sub forma de personaj - ci mai des sub formă de fâşii înguste de ceaţă, care umblă prin locurile unde în mod normal n-ar trebui să fie ceaţă.

„Spiritele Focului, Aerului, sau Apei - dacă ar fi să credem în relatările celor care au avut contact cu ele - nu numai că se manifestă sub forme foarte diverse, dar uneori se mulţumesc doar să sugereze natura lor interioară, oglindind culori, creând forme luminoase sau umbre (...), pânze colorate plutind la mare distanţă deasupra solului. Acestea sunt nişte norişori coloraţi, dar fără formă precisă, care îşi schimbă culoarea. Am fost foarte miraţi de rezultatele primului atelier pe care l-am animat la Danielle Verne în „Casa de pe malul lacului”, toată lumea „văzuse” ceva. Pentru unii era o strălucire insolită într-un copac, pentru alţii era una dintre aceste fâşii de ceaţă, aceste „perne de materie eterică” despre care am vorbit mai sus. Cineva auzise... naiul lui Pan, căci acest nai nu este un „mit”. Spiritele Naturii cântă şi R. Ogilvie Crombie (op. cit. mai sus) spune că a auzit naiul lui Pan în adâncul pădurilor. Într-una din fotografiile faimoasei cărţi *The Coming of the Fairies,* apare un gnom care cântă la un mic instrument ce seamănă cu un fluier. întreaga tradiţie antică o confirmă: în sculpturi, basoreliefuri, picturi, Pan şi micii fauni sunt reprezentaţi pretutindeni cântând la instrumente de suflat, înrudite cu fluierul (iată de ce tânăra Sylvia, de care vorbeşte Cayce, *ştia foarte bine* să *cânte la fluier câmpenesc sau la flaut.* Cel care caută nu numai „să vadă”, dar şi „să audă” poate foarte bine să trăiască experienţa „naiului lui Pan”. Danielle Verne (nepoata celebrului Jules - şi clarvăzătoare de profesie ea însăşi) ne-a ajutat să interpretăm aceste viziuni. Aveam şi avantajul de a lucra în grup, ceea ce ne ajuta să analizăm fără teamă experienţe care sunt tulburătoare când le trăieşti de unul singur. Primul dintre atelierele noastre despre spiritele Naturii (primul de acest fel organizat vreodată

în Franţa) a fost o reuşită. După ce ne-am antrenat o zi întreagă, am avut toţi percepţia acestor spirite. Participanţii noştri, lăsaţi în Natură, au notat cu atenţie tot ce li se părea insolit - tot ceea ce le atrăgea atenţia în câmpul vederii, auzului, mirosului...

Trebuie să cauţi spiritele Naturii în elementul lor: Gnomii, la atingerea Pământului; Zânele, Silfii, Elfii, zburând în Aer; Ondinele, lângă Apă; Salamandrele, în Foc. Spiritele Naturii trebuie să fie văzute în contextul lor: la ţară. Anumite zâne sunt nişte făpturi mici şi drăguţe, ca acelea descrise de Anne Denieul la începutul acestui capitol. Altele, mai importante, sunt entităţi puternic personalizate, cu puteri întinse, care le situează la nivelul „Devaşilor” sau Îngerilor. Acestea sunt venerate ca zeităţi în cultele antice. Ele sunt legate de un loc - pe care îl protejează - sau de o familie căreia îi protejează casa (ca Melusine, de care am vorbit mai devreme).

Există şi ore mai nimerite: seara, la căderea nopţii, se întâmplă adeseori „lucruri” - cum tocmai am văzut! Dacă nu, mijlocul după- amiezii, într-o zi frumoasă, însorită, este foarte favorabil pentru contact. În astrologie, această oră corespunde casei a VIII-a, aflată sub semnul Scorpionului - dotat întotdeauna cu darul vederii duble! În acele ore, privind atent peisajul cum se dublează, simţi o anumită plutire interioară - semn că poţi avea acces la alte realităţi.

Au fost scrise multe cărţi pentru a da „formule”: ritualuri de magie (trasarea de cercuri, atragerea zânelor cu hârtie de argint sau cu oglinda etc.). Vreau, dar nu sunt foarte ritualistă: cred mai degrabă în deschiderea celui de-al treilea ochi, într-o stare sufletească. În concluzie, ritualurile au importanţa lor, dar eu cred mai ales în puterea dorinţei - ea este cheia

care permite contactarea spiritelor Naturii şi este totodată avantajul copiilor; trebuie să ne întoarcem la o anumită prospeţime copilărească, să mai fim în stare să admirăm, să dorim din inimă, dacă vrem să obţinem un rezultat!

Atelierele noastre începeau, deci, întotdeauna cu exerciţii de meditaţie profundă: regăseam liniştea, armonia cu Natura, ne lăsam în voia Frumuseţii din jur. Pentru acest scop, există unele locuri mai bune decât altele: în nici un caz uzina, autostrada, turiştii, betonul. Dacă se poate: apa! Ea stimulează facultăţile psi, cum spune Cayce. „Casa de pe lac” a Daniellei Verne era favorabilă spiritelor Naturii. Mai târziu, ne-am desfăşurat atelierele în alt loc magic: castelul normand de la Boisset-les-Prévanches, pe care l-am evocat mai devreme.

Experienţe pe un domeniu fermecat

Domeniul Boisset-les-Prévanches este un loc superb; înconjurat de orizonturi albastre şi păduri întinse. Domneşte o linişte bucolică - acolo poţi, în fine, să asculţi cântecul păsărilor, vântul, zborul insectelor. Vechiul castel din secolul al XVI-lea face parte din misterul locului. Atelierele noastre aveau loc întotdeauna primăvara: florile emanau veselie, o bucurie de a trăi, pe care participanţii noştri o simţeau profund. Aveam senzaţia că văd pe deasupra câmpului de rapiţă, în acea lumină galben-aurie, zeci de făpturi mititele, zburând din floare în floare.

Stăpânul pădurii era un stejar cu trunchiul ramificat în cinci braţe, alcătuind un ansamblu puternic - şi, ca să spunem totul, o prezenţă. În jurul lui domnea o linişte profundă. Era înconjurat de un fel de luminiş: ceilalţi copaci parcă păstrau distanţa, cu respect. Ne-

am întors cu toţii ca să medităm în faţa acestui stejar; sensibili la magia pe care o emana, aveam impresia că suntem în prezenţa unor mari mistere.

Copacii de pe alee, înalţi şi bătrâni de trei sute de ani, erau de-a dreptul individualizaţi: fiecare avea forma lui, diferită de a celorlalţi, exprimându-i sufletul.

Exista în toată această Natură o bucurie, dar şi o reţinere, o neîncredere profundă - o ostilitate, atunci când pătrundeai în vegetaţia măruntă a pădurii: Omul era duşmanul - şi noi le ceream mereu iertare Spiritelor Pădurii pentru violenţele şi dispreţul la care erau supuse.

Mai mulţi dintre noi au primit mesaje şi le-au exprimat spre emoţia colectivă.

În faţa castelului, pe o peluză întinsă, era un grup de trei copaci care exprimau tristeţea: cocoşaţi, diformi, cu frunziş sărac, deplorabil. Domnea în partea aceea o impresie de tristeţe disperată, de-ţi venea să te aşezi lângă ei, în tăcere, şi să-i asculţi. L-am rugat pe Îngerul acestor copaci să-mi dezvăluie identitatea lor... N-am reuşit să le definesc specia. *„Bald Cypress”* (= chiparos pleşuv), mi-a răspuns el. Şi ne plictisim de moarte în acest climat normand rece şi umed; nu suntem apreciaţi”. L-am întrebat pe Hugo ce ştia despre aceşti copaci: „Sunt 'chiparoşi pleşuvi', aduşi de bunicul din Statele Unite. Însă suferă, e adevărat, şi nu ştiu ce trebuie să fac”. Dar eu văzusem chiparoşi pleşuvi la Virginia Beach: sunt copaci foarte înalţi, care cresc în apa smârcurilor tropicale, cu trunchiurile foarte drepte şi foarte lungi. Rădăcinile ies din apă ca să respire, formând un fel de trunchi fals, numit acolo 'genunchi', în franceză (pentru că sudul a fost odinioară pământ francez). În Normandia, lipsiţi de soare, lipsiţi şi de apă (acolo unde erau plantaţi),

aveau într-adevăr de ce să fie nefericiţi. Dar încă nu e totul: aceşti copaci exprimau o asemenea disperare încât sugerau altceva. Nu era doar chinuitorul dor de ţară... I-am întrebat. „Am fost plantaţi pe un loc de suferinţă”, mi-au răspuns. Or, castelul fusese pe vremea lui Henric al IV-lea în miezul unei mari bătălii dintre trupele protestante, ale viitorului rege al Franţei, şi trupele catolice care nu-l mai voiau rege. Era război civil şi război religios. Henric al IV-lea le solicitase prinţilor germani să-i trimită soldaţi în ajutor: iată de ce au murit departe de casă, într-un abandon total, pedestraşi elveţieni protestanţi: pentru oamenii din ţinut, ei erau străini şi eretici; de două ori duşmani! Nimeni nu le arătase milă, nimeni nu le îngrijise rănile, nimeni n-a dat o cană de apă acestor „câni de eretici“, cu sângele şiroind. Şi nimeni nu s-a învrednicit să se roage pentru ei, sincer, din inimă. Muriseră într-un imens nor de ură. Şi îngreunaţi astfel, erau atraşi de pământul care-i văzuse murind, de vibraţiile joase ale urii, fricii, disperării. Unul dintre participanţii noştri, Roger-Paul Torti, era elveţian, - chiar din Valais! -, vindecător şi clarvăzător: a captat foarte clar toate mesajele lor, pe care mi le-a transmis pe îndelete. Toţi am plâns. Am scris pe lista mea de rugăciune: „Să nu uit ă mă rog pentru eliberarea pedestraşilor de la Boisset-les-Prévanches! La Paris, în săptămâna care a urmat, au venit să mă bântuie noapte de noapte, cerându-mi să mă rog!

Cât despre Roger-Paul Torti, la întoarcerea acasă s-a oprit la frontiera elveţiană, şi-a deschis larg caravana şi le-a spus pedestraşilor: „În sfârşit, aţi ajuns acasă! Acum, duceţi-vă!”

Ca să ne întoarcem la spiritele Naturii, acest atelier a provocat după plecarea noastră reacţii

extraordinare la Boisset-les Prevenches. Hugo mi-a povestit că au avut loc nişte întâmplări stranii. Unele animale, care dispăruseră de mult timp de pe domeniu; au apărut din nou - spre surprinderea tuturor. A fost văzut un mistreţ traversând câmpul pe sub ferestrele castelului (de ani de zile nu mai fuseseră văzuţi mistreţi). A fost văzut din nou un vultur (se credea că nu mai existau vulturi). Hugo, în inspecţia zilnică, a remarcat ceva extraordinar: toate florile sălbatice de pe domeniu erau mai mari, mai viu colorate. Dincolo de graniţele domeniului, florile erau mai mici şi

cu culori mai şterse. Şi asta la o întreagă serie de specii: anemona, toporaşul, ciuboţica-cucului, măceşul, narcisa galbenă, iarba şarpelui... Hugo era din ce în ce mai mirat - la fel şi eu, când constatam aceste fenomene tulburătoare care urmaseră după atelierele noastre.

Dar şocul... a fost întâlnirea Galipotului! Am redat mai sus povestirea lui Anne Vernon, cu descrierea acestei întâlniri. „Seara, după plecarea participanţilor de la atelier, mi-a povestit Hugo, am făcut ca de obicei un mic tur al pădurii. Am văzut sosind pe drum o... cum să-i spun?... 'ceva' lunguieţ, parcă ar fi fost o pisică sau o vulpe. Şi am simţit cum se freca de picioarele mele. Dar, privind-o de sus când trecea, am văzut-o că era... transparentă! Eram împreună cu doi amici care au văzut-o şi ei. A doua zi, m-am întors în acelaşi loc cu Antoine d'O... promotor imobiliar, specializat în înfiinţarea terenurilor de golf. Acelaşi fenomen s-a repetat: 'chestia' translucidă s-a înfăşurat în jurul picioarelor lui Antoine, care a strigat îngrozit: „Ce-i asta?”. Galipotul îşi apăra pădurea: nu voia să fie tăiaţi copacii pentru a se construi în loc un teren de golf.

Promotorul, descurajat de această aventură neobişnuită, n-a mai insistat. Sunt absolut sigur că aceste ateliere de comunicare cu spiritele Naturii au constituit o încurajare puternică pentru ele. Nu mai încetează să ne facă dovada prezenţei şi a prieteniei lor!”

PARTEA A II A

Reîncarnarea, cheie a istoriei: frontierele răsăritene

Când eram celibatară şi figuram pe o listă de pasageri - sau laureaţi -se repeta acelaşi fenomen sonor, cu regularitate: în toiul listei, glasul celui care citea se pierdea într-o cascadă de şuierături onomatopeice: domnişoara Kcheu-cleun-tchine-Tchouarte. Altfel spus, domnişoara Koechlin-Schwartz. De mine era vorba, aşadar! Numele meu, care nu era comestibil pentru un maxilar din hexagon. Nu era francez, nimeni nu ştia ce era. Pentru că era elveţian!

Elveţiană era prin urmare obârșia familiei mele. Venită în Evul Mediu dintr-un vârf semeţ de munte, profilat deasupra unui canton despre care, în Franţa, nimeni n-a auzit vreodată: Saint-Gall. Totuşi este perfect adevărat, cel mai elveţian dintre toate cantoanele (evident, cu excepţia celui care se numeşte Schwyz, şi el necunoscut de francezi.) Cantonul Saint-Gall dă o super-brânză (din vaci de lapte arhisportive) şi multe ciuperci. Altădată, cu foarte mult timp în

urmă, a dat şi cavaleri prădalnici, între care cei din familia mea.

După sute de ani, aprigii helveţi sfârşiseră prin a se linişti, devenind burghezi cuviincioşi. Făceau vin, ceasuri, panglici de mătase şi multe discursuri moralizatoare. În secolul Luminilor, Jean-Jacques Rousseau, Saussure, Euler şi Bernoulli au luminat mintea lumii civilizate, în timp ce oraşele elveţiene deveneau refugiul libertăţilor.

Cei din neamul Koechlin se stabiliseră în Bâle, de unde au contribuit la dezvoltarea acestei regiuni. Mai târziu, în Alsacia de sud, au creat Mulhouse, republică liberă aliată cu cantoanele elveţiene. Iată de ce mă interesa să ştiu dacă Cayce, în lecturile despre istorie, vorbise de aceste ţări de frontieră cu dublă cultură, care au fost mult timp numite „Frontierele răsăritene”: Elveţia, Alsacia, Lorena, Flandra şi toate regiunile aflate de-a lungul Rhinului.

Într-o zi, la fundaţia Edgar Cayce din Virginia Beach, am vrut să expediez o carte în Elveţia. M-am dus deci la shipping department (serviciul de expediţii) pentru a vedea dacă puteau să facă acest lucru. „Pentru ce ţară?” m-a întrebat tânărul funcţionar. „Switzerland” (Elveţia), am răspuns, sigură de existenţa acestei ţări suverane. Tânărul a căutat cu o privire neliniştită pe planisferă, urmărind cu degetul direcţia gândurilor sale - urcate deja în Transsiberian - şi ajungând în final în Kamceatka. A trebuit să-i precizez că până acum Elveţia este o ţară europeană; nu ştiam că - precum lacurile sălbatice din deşertul Gobi - s-a mutat la mii de verste spre est... „Aha!” a spus nepăsător cel care se ocupa de expediţii, luând iar Transsiberianul, în direcţia Moscovei. Puţin enervată, am crezut că trebuie să-i spun că

„Switzerland” se întindea, de la Wilhelm Tell încoace, între Franţa, Austria, Italia şi Germania. Un licăr de speranţă pentru mine: puştiul auzise de ultima ţară, unde bazele americane îl citeau mult pe Edgar Cayce.

Această poveste tipică pentru America profundă mi-a lăsat puţină speranţă pentru cercetările mele despre Alsacia. Declaraţiile mele cădeau încă din start, când spuneam că eram pe jumătate franţuzoaică, pe jumătate elveţiană (la cuvântul „Franţa”, oamenii îmi răspundeau în spaniolă „A, veniţi din America de Sud?'“). Aşa că imaginaţi-vă ce înseamnă să găseşti o mică vale, înghesuită între două ţări care nu există... Totuşi, într-o zi, repetând „Caut lecturile lui Cayce despre Alsacia”, un bibliotecar foarte bătrân, de origine germană, Burley von Schoen, mi-a spus: „Dar avem aici, la fundaţie, pe cineva care v-ar putea informa: Friedal Ea este din „Haaltzasss-Lawreeene!” Plângând de emoţie, m-am grăbit spre ea. Într-adevăr, mama sa emigrase din Alsacia-Lorena în 1871. I-am explicat că eram din Alsacia - dar nu din Lorena. Aerul mirat al doamnei m-a făcut să înţeleg că Alsacia-Lorena era pentru ea o entitate indisociabilă. Şi că aceasta (contrar Elveţiei) avea meritul de a exista în mentalul Americii profunde... (Conform principiului că Franţa ar fi o „ţară latină” (latin country), deci nu foarte clean şi obligatoriu periculoasă pentru virtute, unde se vorbeşte un soi de amalgam mediteranean, toarte puţin diferit de spaniche)

Căci vorbind cu ea, am realizat că în final cele două valuri de imigraţie franceză, care au marcat memoria colectivă a Statelor Unite, sunt: 1) hughenoţii şi 2) alsacienii-lorenii.

Primii au fost acei protestanţi alungaţi de revocarea Edictului din Nantes, în 1685 - eroare gravă

săvârşită de Ludovic al XIV-lea, regele care îmbătrânea. Acest decret care refuza orice recunoaştere legală supuşilor non-catolici ai regelui, îi expunea pe aceştia la toate felurile de persecuţii - de aceea au fugit din regat. Familia Cayce făcea parte din acest prim val de imigranţi.

Al doilea val, mult mai târziu, venea din două provincii franceze trecute după 1870 sub „cizma prusacă”, cum se spunea atunci, adică sub stăpânire germană.

Cât despre popularea Canadei şi Louisianei, ea s-a făcut mai ales cu locuitori ai provinciilor maritime (bretoni, normanzi, vandeeni) şi s-a întins pe trei secole. Despre ei voi vorbi altădată, sub titlul „Francezii din Lumea Nouă”, în volumul IV.

Americanul mediu este uimitor de ignorant în privinţa Franţei, deoarece francezii pe care i-a văzut debarcând erau mai puţini faţă de imigranţii de alte naţii. Ţara noastră a exportat foarte puţini oameni în comparaţie cu masele de irlandezi (alungaţi de foamea cartofului), masele de englezi (alungaţi de războaiele religioase), de germani (ejectaţi de nazism), italieni (demoralizaţi de sărăcia din Mezzogiorno), scandinavi (descurajaţi de soarele miezului nopţii), greci (expulzaţi de turci), evrei aşkenazi (decimaţi de pogromuri)...

Fiecare dintre aceste etnii era reprezentată de grupuri mult mai importante din punct de vedere numeric decât cele, câteva valuri de imigraţie franceză.

Concluzie evidentă: Franţa este o ţară binecuvântată de zei, de unde foarte puţini oameni au vrut să plece definitiv. Asta nu înseamnă că n-am avut şi noi partea noastră de suferinţă. Dar am beneficiat,

de-a lungul secolelor, de o climă foarte blindă (care s-ar putea schimba...) şi de o excepţională calitate a vieţii (care s-ar putea degrada...). Mirosul pâinii calde, gustul fin al omletei cu mânătărci, buchetul unui vin bun erau expresia unui pact secret cu Natura, a unui acord spiritual cu *Forţele Creatoare,* cum spune Cayce. Străinii pe care-i primim ştiu mai bine decât noi. Françoise Giroux o spune atât de bine încât îi dau cuvântul: „Nutream o admiraţie necondiţionată pentru Franţa, aceea pe care am supt-o odată cu laptele mamei, Franţa măreaţă, eroică, generoasă, strălucind cu toată lumina inimii şi spiritului, Franţa în care fiecare vâlcea, fiecare râu, fiecare colină erau sacre (...) Nimic nu va epuiza vreodată această patimă. (...) Sub multe aspecte, Franţa de astăzi nu mai are legătură cu „dulcea Franţă din copilăria mea”; îmi repugnă impregnarea ei cu surogat de americanism; aş putea scrie pagini întregi cu ceea ce-i reproşez. Dar încetezi oare să iubeşti atunci când ai de făcut reproşuri? Am învăţat să iubesc Franţa ca pe o persoană cu trăsături adorabile, superioară din toate punctele de vedere. I-au apărut câteva riduri, vreau - şi uneori mă tem - să n-o simt fără vlagă. Îmi este cu atât mai dragă cu cât o simt mai fragilă, ameninţată de marile metamorfoze ale timpului nostru. Dar dacă termenul 'civilizaţie' are un sens, dacă există un popor civilizat, acesta este în Franţa”. *(Legons particulieres,* ed. Fayard, pag. 48)

Şi Charles Peguy: „Mă voi plictisi, spune Dumnezeu, când nu vor mai exista aceşti francezi. Nimeni nu va mai înţelege ceea ce fac Eu!” (În *Misterul Sfinţilor Inocenţi).*

La aceasta, răspunde Cayce: Să nu vă imaginaţi vreodată că Franţa poate fi eliminată de pe Pământ

(Lectura 2072-15 pe care am citat-o în volumul I al Universului lui Edgar Cayce, pagina 278)

Astfel, după el, „entitatea Franţa” va străbate victorioasă încă vreo câteva secole - deşi acest lucru a părut de câteva ori compromis...

Vocaţia marţiană a „Frontierelor Răsăritene”

„Frontierele” (fr. „Marches”): cuvântul desemna, în Evul Mediu şi începând cu Carol cel Mare, provinciile de frontieră ale Imperiului carolingian. Erau ţări de tranzit, marcate de o dublă cultură. Ambivalenţa lor îl neliniştea pe Carol cel Mare, care le considera „nesigure”. Pusese în fruntea lor conţi („grafi”, altfel spus „markgrafi” sau „marchizi”) energici, însărcinaţi să menţină ordinea. Astfel, aceste Frontiere foarte militarizate formau un fel de zid protector în jurul Imperiului. Dar, pe măsură ce slăbea puterea centralizată, Frontierele aveau tendinţa să-i scape. Pentru Carol cel Mare, a cărui capitală era Aix-la-Chapelle, Frontierele răsăritene se aflau la graniţele germano-polone. Pentru noi, regatul Franţei cu capitala în Paris, Frontierele Răsăritene sunt aceste regiuni-limită (Cuvântul „limită” vinde direct din *limes,* celebra frontieră a Imperiului Roman frontieră care se concretiza prin întăriri impresionante (spre deosebire de frontierele noastre actuale, care nici nu se remarcă în peisaj!)) din marginea estică a ţării noastre. Regiuni mai mult sau mai puţin integrate în cursul secolelor în spaţiul nostru politic şi cultural: Elveţia, Alsacia, Lorena, Flandra, Savoia, care, în decursul istoriei noastre, au fost mereu călcate de armatele străine. Aceste ţări înghesuite între marile imperii au fost în mod constant victime ale neînțelegerilor dintre vecinii

lor puternici şi, prin urmare, transformate în câmp de bătălie. Frontierele Răsăritene sunt şi „Câmpul lui Marte!” Se ştie că tradiţia astrologică atribuie fiecărei ţări o influenţă zodiacală şi planetară specifică. Aceste ţări de frontieră - cel puţin de când istoria le numeşte Frontierele Răsăritene - sunt plasate sub influenţa puternică a lui Marte, care simbolizează energia. Această energie, după modul cum este folosită, poate aduce războiul sau activitatea paşnică, aducătoare de belşug. În aceste ţări care se întind de-a lungul Rhinului, oamenii au un temperament activ. Energia lor „marţiană” aplicată la arta militară dă soldaţi de excepţie (ca mercenarii elveţieni, de exemplu). Este chiar numai o întâmplare faptul că Marseieza - (căreia majoritatea concetăţenilor noştri preferă să-i uite cuvintele!) - s-a născut la Strasbourg? Imnul nostru naţional ne incită, fără complexe, să ne războim: „Să mergem, să mergem, un sânge impur să ne stropească brazda” şi alte amabilităţi de felul acesta... Nu cred în hazardul locurilor de naştere. Totul este semn. Să ne asumăm deci „furia francese”, este o parte din noi înşine... Şi când *aceste popoare,* cum spune Cayce (La plural, cum spunea Ludovic al XIV-lea: „Popoarele mele”, când vorbea de supuşii săi), îşi folosesc puternica energie marţiană pentru dezvoltarea economică, rezultă miracolul german sau prosperitatea elveţiană; sau Lorena cu înaltele sale furnale (metalurgia este în mod tipic sub influenţa lui Marte!), celebrele fabrici de faianţă (Sarreguemines, Luneville...), de sticlă (Baccarat): toate „artele focului!”; sau strălucitoarea reuşită industrială, socială şi artistică a Flandrei... Reuşită materială care stârneşte imediat invidia vecinilor puternici:

„De şase mii de ani, războiul E pe placul popoarelor gâlcevitoare Şi Dumnezeu îşi pierde timpul Făcând stelele şi florile” cum spunea Victor Hugo (optimist în privinţa celor şase mii de ani...). Ultima bătălie foarte mare din Frontierele Răsăritene a fost la Arnhem, în 1944.

Toate lecturile lui Cayce despre aceste ţări menţionează tulburările, pustiirile aduse de război şi de cotropitori: *timpuri tulburi, teritorii pustiite de armate, neînţelegeri între popoare.* Nu există o singură lectură despre aceste ţări care să nu evoce istoria lor dureroasă. Iată un exemplu tipic (deşi lectura este dificil de localizat din punct de vedere geografic, între Flandra şi Alsacia):

În încarnarea dinaintea acesteia, entitatea se găsea în ţara numită acum Franţa. În timpul acela, sufla vânt de revoltă. Jefuitorii normanzi soseau din nord. Entitatea era printre cei care apărau valea Rhinului inferior. Ea se numea Ulda... (Lectura 2894-1)

Ansamblul lecturilor pe care le vom vedea ne ridică o mare întrebare, încă actuală: Ce este o naţiune? Se defineşte ea prin limbă? Prin religie? Prin rasă? Nu prea: avem exemplul Elveţiei care, în ciuda celor patru limbi oficiale şi a celor două religii, face dovada unei exemplare coeziuni naţionale.

Aceste întrebări sunt încă de o actualitate arzătoare la ora dezbaterii despre imigrare. Iată-ne constrânși să reflectăm asupra voinţei noastre de a exista ca ţara suverană. Pe ce bază existăm? Naţiunea se defineşte printr-o istorie comună? Prin cultură? Ar fi mai mult decât atât: „Un popor este popor prin voinţa poporului - spune Andre Comte-Sponville - şi această voinţă este produsul unei tradiţii culturale.

Se vorbeşte de 'dreptul la deosebire', dar există şi un 'drept la asemănare'. Printre toate diferenţele care alcătuiesc diversitatea culturilor, 'francitatea' (trăsăturile proprii culturii franceze) este şi ea una care merită, ca atâtea altele, să fie apărată.

O ţară nu este decât un teritoriu: este o creaţie moştenită din trecut şi pe care trebuie să o transmitem. Franţa nu se perpetuează prin genele locuitorilor săi, ci prin cărţile lor, prin muzee, sate, obiceiuri (...), prin această francitate, diversă şi emoţionantă bineînţeles; doar forţa ei a putut aduna, de-a lungul secolelor, într-un tot, cele câteva milioane de (oameni cu) „sânge amestecat”, pe care îl moştenim şi continuăm. (Rânduri extrase dintr-un articol apărut la 15 august 1991 în *L'Evénement du jeudi*)

Voi adăuga un alt element, complet ignorat acum de mijloacele de informare şi de sociologi: reîncarnarea „entităţilor” care au trăit deja în aceeaşi ţară. Ca în vechiul Egiptul, unde oamenii îşi exprimau dorinţa de reîncarnare în aceeaşi vale a Nilului printr-un ritual corespunzător, Franţa este o ţară în care se întorc suflete vechi, care au fost franceze. Tocmai acest mecanism asigură continuitatea unei civilizaţii: sufletele sunt legate de proiectul spiritual care se exprimă în timpul şi locul unei culturi precise.

Marcel Proust, pe care îl poţi citi la nesfârşit (Mai ales în excelenta biografie pe care i-a consacrat-o recent Ghislain de Diesbach: *Proust* (Librairie académique Perrin, 1991). Toate cărţile acestui autor se citesc ca nişte romane: are darul de a face ca orice subiect (chiar greoi!) să devină pasionant!) găsind de fiecare dată noi perspective, spunea: „Ceea ce (ne) apropie nu este comunitatea de părerilor, ci

consangvinitatea spiritelor”. *(La umbra tinerelor fete în floare).* O asemenea expresie, ce poate părea poezie pentru majoritatea cititorilor, se clarifică în lumina reîncarnării: spiritele au fost înrudite în diverse vieţi. Consangvinitatea lor fizică, într-una din aceste vieţi, le conferă o „consangvinitate a spiritului” în următoarea, făcându-le să se reîncarneze în grup.

În *Profeţiile lui Edgar Cayce,* am consacrat mai multe capitole drepturilor Omului şi ale Cetăţeanului, celebra Declaraţie din 1789, văzute de lecturi.

Totuşi, „drepturile omului şi ale cetăţeanului trebuie să fie distincte: primele sunt universale, celelalte nu sunt. A fi francez nu face parte din drepturile omului”. Acestea, „dreptul la sănătate, la educaţie, la securitate, la demnitate nu trebuie confundate cu dreptul de a aparţine unui popor sau altuia prin cetăţenie”, mai spune Andre Comte-Sponville.

Războiul a fost întotdeauna provocat de necunoaşterea acestor mari principii. Lecturile lui Cayce despre Frontierele Răsăritene ne invită să medităm la aceste mari teme.

Pe când străbăteam Lorena

„Pe când străbăteam Lorena
Cu saboţii mei,
Întâlnii trei căpitani
Ce mi-au spus că sunt urâtă,
Of! Cu saboţii mei!”

Iată, deci! În cinci versuri, cântecul popular a spus tot: că Lorena este o ţară de tranzit pentru armate - lucru de pe urma căruia suferă populaţia locală.

Prezenţa minelor de fier dă oare acestei ţări o vocaţie războinică? Lorena a dat căpitani renumiţi,

între care Jehanne, buna lorenă, arsă de englezi la Rouen” (cum ne aminteşte Villon în *Ballade des Dames du Temps Jadis).* Şi mareşalul, Lyautey la Thoirey, şi generalul de Gaulle la Colombey-les-Deux-Eglises... Fără a-l uita pe amiralul Muselier care a impus ca simbol al Franţei Libere crucea Lorenei - ţara sa de baştină.

Maurice Barres atribuie energia lorenă direct „spiritului locurilor”: „Cele patru vânturi din Lorena şi suflul inspirator care emană dintr- un loc mereu consacrat divinului reaprind în noi o energie inefabilă” *(La Colline inspirée).*

Ţară de tranzit, ţară ambivalentă, deci ţară întotdeauna suspectă în ochii vecinilor: „Lorenul, trădător al lui Dumnezeu ca şi al aproapelui său”, repeta socrul meu, Henri de Bizemont, care era din Nancy.

Ţară etern sacrificată: la fiecare invazie, armatele se bat pe pământ loren; şi această istorie dureroasă este atestată de marile cimitire militare, care pot fi vizitate astăzi (Douaumont).

Toate lecturile lui Cayce despre Lorena descriu grozăviile războiului:

Entitatea trăia într-o epocă de ostilitate între două ţări cunoscute astăzi ca Germania şi Franţa, în acele regiuni de frontieră care şi-au văzut pământul pustiit de armate. Numele său era atunci Rubenhs. Şi în această experienţă de viaţă; entitatea a progresat din punct de vedere moral, datorită ocaziilor de a-i ajuta pe alţii. Aceasta i-a adus mari bucurii personale, o mare evoluţie spirituală. De acolo vine astăzi această trăsătură a caracterului său care este nevoia de dreptate: el îl apără bucuros pe cei care sunt persecutaţi. (Lectura 2842-1)

Este interesant de precizat aici istoria karmică a acestui consultant american. Înaintea vieţii sale actuale, *entitatea,* cum spune Edgar Cayce, fusese - şi în Statele Unite - o „vrăjitoare din Salem”. Am evocat deja în volumul I această poveste tristă, care a întrecut Inchiziţia europeană în cruzime. Un amestec atroce de fanatism, puritanism... şi misoginie militantă, pentru că *Salem Witches,* victimele, au fost în majoritate femei.

În încarnarea chiar dinainte, dată de Cayce, consultantul era un sculptor grec, un mare artist, dar încă o dată *într-un timp când războiul devasta insulele;* şi acolo s-a remarcat din nou prin devotament:

În acele timpuri de oprimare, a avut dorinţa de a-i ajuta pe cel care, porniţi pe calea cea rea, erau victimele alegerii lor; şi acolo a câştigat mult din punct de vedere spiritual.

Şi de ce se încarnează oamenii în perioade frământate de războaie, de invazii?

Multe suflete ştiu - înaintea plecării - că nu vor progresa decât prin suferinţă. Ele se încarnează deci - special - în perioade dificile. Domnul 2842-1 avea oare de ispăşit o karmă aşa de rea? Lectura spune că în Atlantida, într-adevăr, nu fusese prea bun... Mai am prieteni care zâmbesc cu un aer condescendent când li se vorbeşte de Atlantida: ea este, pentru ei, marele bazar „al iraţionalului”.

Fie!... „Utopia de astăzi este ştiinţa de mâine”, spunea Valery. Probabil că, pe undeva, am citat deja această perspectivă superbă - să mă ierte cititorii, îmi place mult Valery. Privirea sa pătrunzătoare (de Scorpion-Gemeni, bineînţeles, formula cea mai inteligentă a zodiacului!) era a unui profet.

Dar să continuăm lecturile despre Lorena, urcând în timp până la epoca marilor invazii.

Printre popasurile terestre care influenţează actualmente entitatea este şi acela când entitatea trăia în Franţa. În acele timpuri vechi, activităţi militare îi opuneau pe francezi celor numiţi astăzi germani. În timpul acela, erau hunii, englezii; spaniolii. (Lectura 1624-1)

Fraza lui Cayce, prin amestecul său de precizie şi imprecizie, pune laolaltă popoare foarte diferite. Menţiunea hunilor datează lectura: ei au pustiit ţările din est, Alsacia şi Lorena, în secolul al V-lea. Apoi, după ce au stârnit o mare harababură, au plecat. În schimb, acei cotropitori *pe care îi numim astăzi germani,* sunt alamanii, care înaintează în Franţa venind din est (Clovis i-a oprit în bătălia de la Tolbiac, spre 495-496). Puţin câte puţin, o parte dintre ei se vor stabili în Jura, în Bourgogne - până în Langres şi Besançon, în Lorena şi în Alsacia (cărora le vor germaniza graiul celtic). O altă parte se va stabili în Elveţia şi la est de Rhin, unde vor deveni *cei pe care-i numim astăzi germani,* cum spune Cayce în bizara sa frazeologie!

Cât despre celelalte ţări menţionate de lectură, este în mod tipic punctul de vedere al unui neeuropean, pentru care Europa este doar un capăt de continent, un furnicar unde mişună oameni identici (văzuţi de departe). Bineînţeles, când locuieşti aici, faci deosebirea: Franţa nu este Germania, Germania nu este Spania, şi aceasta nu este Anglia... Totul depinde de telescopul, mai mult sau mai puţin puternic, prin care poţi sau nu să distingi stelele drapelului european. Ele apar în lecturi - văzute din America - ca nişte omuleţi foarte mici, în timp ce distincţiile făcute de noi - cei care le avem sub nas! - ni se par de netrecut...

Când citiţi presa americană, sunteţi surprinşi de amalgamul pe care îl face din ţările străine. Când eram

la Beach, turbam citind *Virginian Pilot* şi alte *East Coast shimboums* (Cum se intitulează ziarele japoneze; *Asai Shimboum* este cotidianul cu cel mai mare tiraj din lume)*:* ştirile din străinătate erau înghesuite pe o singură pagină, în două coloane. În dreapta, ţările capitaliste („prietene”); în stânga, ţările comuniste („duşmane”). În această ultimă coloană trebuia să caut Franţa, prinsă între Cuba şi Volga... Presa nu făcea nici o diferenţă între URSS şi Hexagonul socialist al lui Mitterrand!

Astăzi ziariştii americani au găsit un nou sac unde să pună de-a valma toţi bieţii crabi din Europa: rubrica „EC” *(European Comunity).*

Tot aşa face şi Cayce... pentru consultanţii a căror istorie europeană este ultima dintre griji! Şi în plus, cu o secretară drăgălaşă care nu înţelege de ce fermecătorul său patron cu ochi albaştri se încăpăţânează să-i dicteze toate aceste nume străine, de neînţeles pentru ea... deci lipsite de interes (chiar am găsit lecturi unde Cayce adormit o apostrofează: „Domnişoară, mai multă atenţie!”)

Lectura 1624-1 începe prin descrierea unei situaţii generale de mare confuzie: perioada numită a „Marilor năvăliri” i-a văzut revărsându-se asupra Europei de vest nu numai pe alamani - „friţii împuţiţi” de atunci! - şi pe călăreţii mongoli ai lui Attila, dar şi alte popoare, între care saxonii (care se vor instala în Anglia), vizigoţii (în Aquitania şi Spania) etc. Menţionarea acestor ţări de către Cayce se explică deci foarte bine. Dacă el le citează pe cele două printre altele cincizeci, o face probabil pentru că ele au marcat mai exact acea existenţă a consultantului său. Dar să reluăm lectura:

Şi acolo vom regăsi entitatea în mijlocul tuturor acestor conflicte. Nu numai interesată de problema

naţională şi militară, nu numai patriot - exact ce trebuia pentru epoca şi ţara sa. De fapt entitatea era mai interesată de expresia artistică, de desen şi de caricatură, ceea ce-i permitea să aibă locul şi influenţa sa între oameni şi grupuri. Şi prin această activitate, ceea ce o interesa era modul în care pot fi controlaţi oamenii din punct de vedere politic, exercitând o influenţă intelectuală, prin desen şi scris.

Numele acestei entităţi era Hans Bergermen. Multe nume se terminau prin 'man ; cu un 'a' - el era 'men ; cu un 'e'.

În ceea ce priveşte progresul spiritual din cursul acestei încarnări, entitatea a câştigat şi a pierdut, apoi iar a câştigat! Căci în cursul acestei vieţi a devenit din ce în ce mai conştient de capacitatea sa de a conduce şi nu întotdeauna spre binele maxim al celorlalţi! (...) Iată de ce astăzi îi găsim nu numai talentele de şef, dar şi un temperament de artist... Ea este pasionată de tot ce este istorie şi geografie! (Aceeaşi lectură)

Cayce nu precizează dacă Hans Bergermen (cu un 'e'!) era loren. Dar dacă acest nume cu dublă rădăcină germanică (Berger-men, adică 'oamenii de la munte') îl localizează într-adevăr în Frontierele

Răsăritene, el nu sună prea alsacian. L-aş localiza mai degrabă în Lorena. Tot ce se poate spune este că trăia în zona pe unde treceau hunii în secolul al V-lea.

Prima dată când am citit - foarte repede - aceste lecturi, am crezut că era vorba de Hansi (Operele cele mai cunoscute ale lui Hansi se intitulează *Mon village, Le Professeur Knatsche, Colmar en France, L'Histoire d'Alsace racontée aux petits,* unde Hansi îi ridiculizează pe ocupanţii germani sub forma unor personaje groteşti îmbrăcate în verde ca nişte marţieni, cu nasul roşu călărit de ochelari cu lentile groase, înfruntând

fineţea zeflemitoare a puştilor alsacieni. Bineînţeles, Hansi a fost persecutat de autorităţile imperiale pentru desenele „angajate”; în timp ce în Franţa se bucura de un renume răsunător!), celebrul nostru caricaturist, care şi-a pus atât de strălucit talentul în slujba patriotismului alsacian-loren. Şi apoi, recitind lectura, am văzut că mă înşelasem. Hansi nu este de pe vremea hunilor, el s-a născut la Colmar, la 23 februarie 1873, şi a murit în acelaşi oraş, pe 10 iunie 1951! Numele său adevărat era Jean Jacques Waltz - şi nu Hans Bergermen. Bineînţeles că *Benezit (Dicţionarul artiştilor, pictorilor, desenatorilor, gravorilor* etc.) nu menţionează nici un Bergermen. Marile năvăliri s-au întâmplat mult prea demult: s-a pierdut urma artiştilor din acea vreme! Am sfârşit prin a mă întreba dacă Hansi nu era reîncarnarea domnului 1624-1, consultantul lui Cayce. Dar lectura a fost dată în timpul vieţii lui Hansi. În final, singurul lucru pe care-l pot afirma este că în Lorena şi Alsacia există un foarte puternic curent de expresie grafică (pentru mine, Claude Gellee zis Lorenul este cu siguranţă unul din cei mai mari pictori, iar Hans Baldung Green, unul din cei mai uluitori desenatori din câţi există!) Încă o lectură despre năvălitori:

Entitatea trăia în acea zonă care se întinde între cele două ţări, numite astăzi Franţa şi Germania. El făcea parte din acele popoare aflate în drumul marilor năvăliri - şi n-a putut rămâne pe Pământ decât o scurtă perioadă, căci a suferit mult fizic din această experienţă. El se numea Werltz - şi lecţia spirituală învăţată a fost toleranţa. A evoluat moral, devenind răbdător. Iată de ce astăzi îi miră adeseori pe ceilalţi prin răbdarea şi îngăduinţa sa. (Lectura 2913-3)

Aşa trebuie tratat întotdeauna duşmanul...

O ultimă lectură în care apare clar numele de „Lorena”: Entitatea era în acea ţară care este denumită astăzi „Hinterland”, adică ţara situată între ceea ce este actualmente cunoscut ca Franţa şi Germania. Era o vreme de mari frământări şi neînţelegeri între aceste popoare.

Entitatea deci era în ţara numită astăzi Lorena - şi numele său era Henderich.

A fost o viaţă de suferinţe fizice şi morale - şi totuşi entitatea a câştigat mult din punct de vedere spiritual. Căci era angajat în slujba Bisericii, unde se adunau oamenii în timpul acela. şi în mijlocul luptelor şi pustiirilor războiului, entitatea a găsit în ea însăşi darul de a calma spiritele. El alina frica celor umili şi a celor care pierduseră totul. A putut aduce multă împăcare sufletească prin evoluţia sa spirituală. (Lectura 1453-1)

Trebuie doar să vizitezi Lorena pentru a constata urma materială a războaielor: distrugerea cvasigenerală a monumentelor vechi, a satelor şi castelelor! Dar pierderea materială este şi mai dureroasă când eşti materialist. Dacă accepţi integrarea ei într-o perspectivă spirituală, amărăciunea se îndulceşte. Acesta este sensul foarte frumoasei lecturi, pe care am putea-o intitula *Balada bieţilor loreni...*

În încheierea acestui capitol despre Lorena (şi făcând trecerea spre următoarele, unde vom vorbi din nou despre cruciade) iată povestea unui cruciat loren:

Entitatea era în această ţară cunoscută astăzi ca Franţa, mai exact în regiunea numită Lorena. Regiune de frontieră puternic supusă influenţelor străine, a căror putere şi stăpânire erau deja în acea perioadă o sursă de activităţi belicoase. Şi acolo s-au adunat mulţi

oameni din ţări diverse pentru a pleca în cruciadă. Trebuia să fie apărate idealurile şi obiectivele pe care oamenii le aveau în minte şi în inimă în vremea aceea (...)

Numele său era Cauxdao - şi n-a fost o viaţă uşoară... (Lectura 1023-2)

Urmează consideraţii despre problemele morale ale numitului 'Cauxdao', pe care asprimea timpurilor îl obliga să se reconsidere. Ceea ce este interesant aici încă o dată este tabloul Lorenei, *puternic* supusă *influenţelor străine,* care duc la război şi creează un climat de instabilitate, greu de suportat. Aceste încarnări în Lorena, ca şi cele pe

care le vom vedea mai departe în Alsacia, sunt toate trăite într-un climat de extremă insecuritate, care îi obligă pe oameni să-şi dezvolte la maximum energia dacă vor să supravieţuiască. De altfel este ceea ce i se întâmplă personajului de mai sus, care, spune Cayce: a desfăşurat activităţi pentru a-i ajuta pe alţii, pentru a-i ajuta să înfrunte din ce în ce mai bine, din punct de vedere mental şi fizic, condiţiile grele de viaţă, create de războaiele ai căror contemporani erau în experienţa acelui popas terestru, în vremea aceea. (Aceeaşi lectură)

Miracolul Alsacian Tragedia alsaciană

La ceasul reconcilierii franco-germane, al eforturilor vizând unitatea europeană, nu este bine văzută evocarea istoriei noastre comune, dureroase. Şi totuşi vom ezita să vorbim de holocaust, de exod, de Shoah, de Dachau? Nu. Or, se întâmplă că alsacienii îşi au Shoahul lor, holocaustul lor, exodul lor. Şi de asta nu vorbeşte nimeni! Au avut chiar lagărul lor de concentrare, la fel cu Dachau: era Struthof, mai sus de

Strasbourg. Atunci de ce să trecem această tragedie sub tăcere? Să-i uităm pe eroi înseamnă să-i îngropăm de două ori. Ei merită mai mult.

Ceea ce marele public nu ştie este că nu numai evreii au fost victimele monstrului: alsacienii au fost şi ei decimaţi în mod sălbatic. Au avut şi ei mii de morţi şi de deportaţi. Niciodată nu se vorbeşte despre ei. De ce? Pentru a nu-i supăra pe prietenii noştri de dincolo de Rin?

Căci ţin să repet aici: alsacienii NU sunt germani. În secolul al VIII-lea, textele vechi făceau deosebire între alamani (germanii) şi alsaţii (alsacienii)! Foarte legat de originile sale mulhousiene, tatăl meu, care vorbea la perfecţie diversele dialecte alsaciene, îi corecta de fiecare dată - foarte prompt - pe cei care, în necunoştinţă de cauză, îşi permiteau să facă vreo confuzie. „Nu, spunea el, noi, alsacienii, NU suntem germani! Dacă vorbim o limbă germanizată (dar cu rădăcini latine şi celtice) nu înseamnă nicidecum că suntem germani! Nu suntem mai germani decât belgienii, islandezii, norvegienii, suedezii, danezii, olandezii etc., care vorbesc şi ei o limbă germanică”. Limba alsaciană încă este considerată un dialect, pentru că Alsacia n-a putut dobândi niciodată statutul de stat suveran, şansă de care au beneficiat Belgia, Islanda, Norvegia, Suedia, Danemarca, Olanda etc. Statutul lor politic de state independente le-a promovat dialectele la statutul onorific de limbi scrise şi vorbite oficial. În timp ce bietul *elsasich* şi-a păstrat eticheta devalorizantă de dialect.

Prin urmare, alsacienii vorbesc mai întâi alsaciana. Şi apoi, când merg la şcoală, învaţă celelalte două limbi obligatorii, intrate pe rând în istoria lor: germana sau franceza. Rezultatul: orice alsacian este

trilingv! (Şi atunci când este fiul unui imigrant polonez sau italian, cvadrilingv în mod sigur!). Adăugaţi engleza, cu care toţi oamenii cultivaţi reuşesc să se descurce astăzi... Iată de ce tatăl meu alsacian îmi spunea: „De la a cincea limbă încolo, toate se aseamănă... Nu mai trebuie atâta efort să înveţi a şasea sau a şaptea limbă!” (El însuşi vorbea curent opt limbi, plus două sau trei limbi moarte - o bagatelă, acolo, pentru un arheolog.) Un asemenea exerciţiu lingvistic dezvoltă inteligenţa, memoria, capacităţile de adaptare: este poate prima explicaţie a înaltului nivel cultural constant din Alsacia în decursul secolelor. De exemplu, în secolul al XIX-lea, analfabetismul era inexistent: toţi ţăranii ştiau să citească şi să scrie (departe de a fi cazul şi pentru ţinuturile rurale franceze!). La toate fermele erau cărţi - şi, oriunde, Biblia care era citită în fiecare zi! Nu este de mirare că tiparul s-a născut la Strasbourg! Dar ceea ce putem admira cel mai mult la alsacieni este curajul lor neabătut: vă puteţi imagina cum a putut această naţiune mică să-şi reconstruiască satele carbonizate, viile smulse, câmpiile distruse, pădurile defrişate de soldăţime? În 1945; în1919; după războaiele Revoluţiei şi ale Imperiului în secolul al XIX- lea; după războiul de Şapte Ani, din secolul al XVIII-lea; după Războiul de Treizeci de Ani din secolul al XVII-lea... şi tot aşa, o dată într-un secol, ajungând până la Vercingetorix! Vreau să se vorbească de miracolul german. Dar miracolul alsacian repetat de douăzeci de ori, ce lecţie!

Firul de păianjen: o răbdare infinită

Mai multe lecturi ale lui Cayce fac deci trimitere la Alsacia, fie în perioada care urmează războiului din 1870, când a devenit provincie germană, fie în timpurile mai vechi - războiul de Treizeci de Ani, Evul Mediu timpuriu. Lecturile dau de fiecare dată imaginea unei ţări continuu tulburată de cele două entităţi naţionale puternice între care se află, Tom Degeţel care nu poate trăi liniştit între cei doi căpcăuni vecini. Să cităm doar istoria recentă: Alsacia, franceză în 1869, a devenit prusacă în 1871; din nou franceză în 1918, i-a revenit Germaniei în 1940, apoi iarăşi Franţei în 1945! Cinci schimbări de naţionalitate în mai puţin de un secol! Cei care nu sunt alsacieni nu-şi pot imagina conflictele dureroase, cazurile de conştiinţă, dramele familiale, imensa amărăciune generată de o asemenea instabilitate.

Este interesant de notat că Alsacia este guvernată în astrologie de un semn de Pământ mobil: Fecioara, care implică dese schimbări de stare, prin chiar faptul că acest semn „mută”.

Dar acest mutant are o virtute: are geniul muncii. Îl admiram pe tatăl meu (ascendent Fecioară!) cum începea un proiect de lucru, indiferent despre ce ar fi fost vorba: împărţindu-l calm, metodic, în etape succesive. Cu răbdare, etapă după etapă, „metoda Fecioarei” îl ajuta să ducă totul la capăt! Tatăl meu mi-a făcut această demonstraţie, reuşind practic tot ceea ce întreprindea - indiferent că era vorba de profesie, sport, scris, muzică, desen, călătorie, casă, grădină, animale... Este bineînţeles metoda pe care o folosesc încă alsacienii şi elveţienii de astăzi. Secretul? O infinită răbdare. Ca „firele de păianjen”, acea dantelă aproape invizibilă pe care o ţese păianjenul de câmp, truditor modest care nu ştie că este un mare maestru

al artei abstracte! Dar pânza fină este atât de fragilă, încât adeseori este ruptă de brute care n- au respect pentru nimic. Din găurica unde stă ascunsă, mica insectă asistă la dezastru... Şi după ce pleacă cotropitorul, începe din nou să lucreze, cu aceeaşi răbdare, inspirată de sensul ascuns al semnului Fecioarei: receptivitatea faţă de spirit. Fecioara, pe care tradiţia astrologică o întruchipează ţinând un spic de grâu în mână, este semnul recoltei: ea inspiră oamenii productivi, creatorii care îşi duc creaţia până la capăt.

Astfel, cine ar cunoaşte Alsacia numai din lecturile lui Cayce, care descriu o ţară permanent devastată de război, ar avea o viziune foarte incompletă. Lungi perioade de pace permit totuşi îngrijirea rănilor. Totuşi, trecând de la Bâle la Mulhouse, se simte bine importanţa războaielor trecute. Făcuţi din acelaşi aluat şi rude dintotdeauna, oamenii sunt la fel de activi, productivi şi curajoşi de o parte şi de alta a frontierei. Dar dacă astăzi, la Bâle, nivelul de viaţă este mai ridicat, este pentru că Elveţia a fost scutită de război. La Mulhouse, totul a fost distrus de invazii.

Mă voi strădui, deci, să clasific aceste lecturi respectând ordinea cronologică. Pentru început, iată una care descrie o perioadă preistorică, în care Alsacia nu era decât o înşiruire de sătuleţe, întemeiate pe malurile Illului, afluentul Rinului. (De acolo ar veni numele „Alsacia” = ILL-SATZ: AŞEZĂRILE DE PE ILL; dar unii cred că numele este mai vechi şi vine din celticul Alis-ahia = regiune de la poalele muntelui).

În încarnarea dinaintea acesteia, regăsim entitatea printre ţăranii care au întemeiat această ţară numită acum „Alsacia”. În viaţa aceea, entitatea a câştigat mult din punct de vedere moral, punându-se

în slujba pionierilor care au venit să se stabilească acolo. Ea i-a ajutat să se apere de tâlharii care jefuiau ţinutul. Din acea existenţă veche, păstrează anumite trăsături de caracter: aptitudinea pentru toate muncile manuale, pentru tot ceea ce se poate face cu mâinile, mai ales lucrul cu acul, croitoria şi de asemenea îngrijirea bolnavilor. Este o infirmieră înnăscută! (Lectura 979-4)

Cel mai interesant în această lectură este „firul conducător” astrologic: am văzut că Alsacia este guvernată de Fecioară, care este şi... semnul infirmierei! Stăpânul semnului este Mercur, care influenţează mâinile şi toate meseriile care cer o mare îndemânare manuală ca: croitoria şi îngrijirea bolnavilor (Parisul, capitala mondială a croitoriei, gastronomiei - şi care s-a afirmat şi în domeniul altor activităţi mercuriene ca literatura, medicina, botanica, mecanica (primele automobile şi primul avion), este de asemenea situat sub influenţa Fecioarei. Iată de ce sfânta patroană a oraşului este o femeie (sfânta Geneviéve); emblema sa, tot o femeie (Marianne) iar monumentul religios cel mai însemnat din Paris: o catedrală închinată Maicii Domnului! Reţineţi că Alsacia se află şi ea sub patronajul unei femei: sfânta Odile, care a fost - din punct de vedere profesional! - o „fecioară consacrată”!).

Bineînţeles că entitatea (consultanta lui Cayce, pentru a vorbi pe înţelesul tuturor!) venea dintr-o viaţă egipteană - ca, practic, toate încarnările franceze pe care le-am analizat la Fundaţia Cayce. (Egiptul este şi el o ţară mercuriană, pentru că Mercur este numele latin al lui Thot-Hermes, personaj mitic iniţiator al ştiinţei egiptene, despre care Cayce afirmă că a existat în realitate - a se vedea volumul I)

Iată o altă lectură care poate fi localizată imediat după Iisus Christos, deoarece Cayce îi spune pacientului că venea dintr-o viaţă palestiniană, din vremea lui Christos. Încarnarea alsaciană a domnului 451-2 se prezintă astfel:

Regăsim entitatea în ţara cunoscută astăzi ca Franţa; în această regiune care a fost atât de încercată, atât de tulburată de atâtea neînţelegeri. Entitatea se afla acolo între cei care gravau diversele metale şi sculptau lemnul. Ei făceau statui, imagini care decorau castelele seniorilor. Numele său era Heinckel. În acea experienţă de viaţă, a câştigat şi a pierdut moral: a câştigat prin spiritul serviciului, a pierdut prin orgoliu şi dispreţuirea celorlalţi. Astăzi îi plac lucrurile frumoase, tot ceea ce dă o idee de măreţie - şi uneori îl stăpâneşte nostalgia acestora. (Lectura 451-2)

Lectura nu menţionează în mod expres Alsacia, dar numele „Heinckel” poate fi alsacian. Prelucrarea lemnului, tipică pentru artizanatul local, s-a perpetuat până în zilele noastre. Cât despre menţiunea *această regiune încercată,* desigur că Alsacia n-a fost singura, dar este întotdeauna desemnată astfel în lecturi. În fiecare caz, Cayce insistă asupra tulburării permanente:

El era în ţara cunoscută acum ca aceea a francezilor, dar era în ţara-frontieră, între ceea ce s-a numit „Fatherland” şi Franţa. Entitatea trăia acolo într-un timp tulbure, când ţara era cotropită de oamenii care voiau s-o domine şi să facă din ea regatul lor, ca să domnească acolo cu titlu individual. Entitatea a suferit mult în vremea aceea. Şi dorinţa de răzbunare, de revanşă, sentimentul de frustrare i-au aparţinut atunci. Ea a câştigat mult din punct de vedere moral

din această experienţă dureroasă, dar a şi pierdut. Şi numele său, pe vremea aceea, era Herziel. (Lectura 1742-2)

Este imposibil de spus despre care invazie este vorba, căci au fost atâtea, iar lectura nu este destul de precisă. Ea vine după o secvenţă despre Oraşul Etern, în vremea primilor creştini. Este vorba aşadar despre o mostră de viaţă trăită în primele secole ale erei noastre. În timpul Marilor Năvăliri? În Evul Mediu, când se înfruntau neîncetat diverşi seniori locali? (Ducii de Alsacia, conţii de Dabo şi de Eguisheim, apoi Habsburgii, Hohenzollernii etc.). La aceasta s-ar referi menţiunea *domniei cu titlu individual.* Mai multe dinastii îşi revendicau Alsacia ca fiind leagănul familiei lor, de pildă Habsburgii (veniţi din apropiere, din Elveţia, dar moştenitori ai conţilor de Eguisheim)... Cât despre menţiunea *Fatherland* („Vaterland”), care înseamnă „ţara taţilor noştri”, este argumentul folosit în mod obişnuit în cursul istoriei germane (inclusiv de Hitler) pentru a motiva cucerirea acestei ţărişoare nesupuse. Bineînţeles, aşa cum am văzut mai sus, această pretenţie genealogică este cu sens unic: alsacienii nu recunosc nicidecum Germania ca „ţară a taţilor lor!”

Mulhouse nu se desprinsese de Sfântul Imperiu roman germanic, declarând-se singură „republică liberă”? Habsburgii, care îşi rupseseră dinţii în rebeliunea elveţiană, au lăsat regiunea Mulhouse cvasi independentă. Dar Alsacia şi superbele sale oraşe greşiseră cu ceva: erau prea bogate. Să stârnești invidia vecinilor, asta nu se iartă:

Ea trăia în acea ţară care este astăzi Franţa, în acea regiune de frontieră numită astăzi Alsacia. Şi era o vreme de mare tristeţe... Căci ţara fusese cotropită.

Entitatea, care se numea atunci Stresbergh, s-a îndreptat spre slujirea celorlalţi, ceea ce a făcut-o să evolueze moral, chiar trecând prin acea tristeţe. A slujit ca soldat, ceea ce i-a adus multe suferinţe fizice şi morale. Totuşi, devotat trup şi suflet, nu-şi va părăsi niciodată idealul: în ciuda dezamăgirilor şi lipsei de respect a rudelor sale, a mers înainte (...). Astăzi, să se lase deci călăuzit de intuiţie, de glasul lăuntric şi nu de glasul celorlalţi (...). Să facă ce-i spune inima. Atunci va creşte şi va înflori ca trandafirul din Saron, în valea frumuseţilor vieţii! (Lectura 282-2)

Dacă Cayce îşi împănează adeseori lecturile cu referinţe biblice, acestea nu sunt niciodată alese la întâmplare. Nu ştiu dacă acel consultant a înţeles cu adevărat aluzia: Alsacia, care a fost odinioară cadrul suferinţelor sale, este în primul rând o vale, aceea unde Illul se varsă în Rin. În concluzie, Cayce îi promite de această dată consultantului său nu doar „o vale a plângerii”, ci „o vale a trandafirilor” (fără joc de cuvinte chinezesc...(Cf. titlul ambivalent al unei celebre cărţi a lui Lucien Bodard despre China imperială, *La Valée des roses* / Valea rozelor, Ed. Grasset)). încă nu cunoaştem destul legile reîncarnării - însă diversele învăţături iniţiatice (şi nu numai Cayce) spun că o încarnare de suferinţă poate fi urmată de o încarnare de odihnă, când entitatea se reface după emoţiile vieţii precedente. Lucru demonstrat de Cayce printr-o astfel lectură. Aveţi în preajmă oameni care au tot ce le trebuie ca să fie fericiţi, dar se plâng neîncetat? În loc să se bucure liniştiţi de binefacerile cu care sunt copleşiţi, intră în panică la cel mai mic obstacol. Altădată mi se păreau exasperante aceste eterne „vite de suferinţă” (după modelul expresiei „vite de povară”, n.tr.). Astăzi, după ce am lucrat mult asupra

reîncarnării, nu le mai judec: este evident că nu din cauza actualelor probleme mărunte se plâng aceste persoane. De fapt, ele exprimă dureri foarte vechi, răni care nu s-au cicatrizat încă. Printre aceşti oameni cu dare de mână care au fost năpăstuiţi altădată, văd trecând mulţi soldaţi demni de milă, din războaie uitate. Lupte cumplite în condiţii de igienă înfiorătoare, foame, sete, paraziţi, atacuri, într-un climat de frică şi dispreţ faţă de ceilalţi şi, în final, o moarte violentă prin ardere, hemoragie sau infecţie, adeseori într-un lagăr de concentrare. Iată ce marchează inconştientul acestor suflete, care au pierdut gustul fericirii. Ele au nevoie de o nouă viaţă, calmă şi prosperă, pentru a se curăţa de amărăciunile precedente şi pentru a uita „valea plângerii!”

Iată încă două lecturi interesante:

Entitatea era în această ţară cunoscută acum ca o parte din Franţa şi o parte din Germania, în această regiune numită Alsacia. Numele său era Audrie Cordieur.

În acea experienţă de viaţă entitatea făcea meseria de desenator la curte...

Entitatea, în viaţa aceea, lucra pentru oamenii importanţi de la curte, pentru persoanele regale şi pentru protejaţii lor (...). Atunci a câştigat moral, căci vedea bine josnicia intrigilor, dezamăgirile născute din dorinţele materialiste, oprimarea şi revolta celor care erau constrânși să se prostitueze fizic. Totuşi a păstrat o atitudine pozitivă, consolându-i pe cei afectaţi. Căci, deşi în meseria sa era obligat să alimenteze plăcerile celor puternici, în străfundul său, inima se îndrepta spre cei care erau oprimaţi. Prin lupta sa zilnică, prin învăţătura sa, se străduia să menţină speranţa în inima celor care plângeau. (Lectura 1436-2)

Este vorba aşadar de un desenator de la Versailles, căruia îi revenea şi aprovizionarea cu carne tânără a prinţilor de la curte: ce avea să facă un alsacian în această galeră? Numai karma ştie! Ceea ce voi reţine este că a păstrat în adâncul lui o corectitudine foarte alsaciană. Şi că trebuie să fi fost apreciat ca artist. Textul foloseşte cuvântul designer, care presupune că el desena şi concepea de asemenea decoruri, costume etc. Cititorii mei ştiu, poate, că există în Alsacia o îndelungată tradiţie artistică a artelor grafice. Le recomand călduros să viziteze muzeele tehnice de la Mulhouse. Mai ales cel al tapetului, unde vor vedea aceste somptuoase hârtii panoramice din secolul al XIX-lea, specialitate alsaciană redescoperită astăzi. La muzeul Imprimeriei pe ţesături, vor putea să admire opera desenatorilor din secolul al XVIII-lea, acele motive florale menite să fie imprimate pe stofe, care sunt de o incomparabilă frumuseţe (unicat absolut în lume, care merită călătoria!)

Să amintim de asemenea că renumitele „pânze de Jouy”, cu scenele lor câmpenești, care-i plăceau atât de mult reginei Maria Antoinetta, erau fabricate în împrejurimile Parisului (la Jouy-en-Josas) de către Oberkampf, familie jumătate germană, jumătate alsaciană, înrudită cu familia mea. Şi la noi, din tată în fiu, toată lumea picta şi desena. Era o tradiţie. Iată ce ne readuce la astrologie: desenul este tot un dar al Fecioarei (ca muncă manuală care traduce o activitate mentală de reflecţie şi observaţie)

În Alsacia, eşti uimit de disproporţia dintre suprafaţa foarte mică a acestei ţări minuscule şi influenţa sa intelectuală şi artistică. Am evocat mai sus inventarea tiparului în Europa (El exista deja în China şi

Japonia). Oricine ştie că a fost pus la punct la Strasbourg de către Gutenberg. Pe planul ideilor, Reforma s-a propagat, în mare parte, datorită acestei intense activităţi mediatice, literare şi artistice, cu totul caracteristică mentalităţii din Alsacia. Primele mesaje ale lui Luther vor fi difuzate începând din 1517 la Strasbourg, care era atunci unul dintre cele mai înalte locuri ale umanismului şi culturii europene. Mai târziu, în secolul al XVIII-lea, Alsacia va deveni una din primele ţări industriale din Europa. O ţară de pionieri: în Alsacia, Koechlin, Dollfuss şi Schmaltzer vor inventa imprimarea pe ţesături, făcând din Mulhouse unul dintre marile centre ale industriei textile din Europa. (Tot la Mulhouse, în secolul al XIX- lea, Nicolas Koechlin va construi primele locomotive de pe continent!) Goethe şi-a făcut studiile la Strasbourg... Iar Ludovic al XV-lea, încântat de vizita în Alsacia, nu mai conteneşte cu elogiile la adresa prosperităţii industriale a acestei provincii, care nu semăna cu nici o alta din Regat!

Or sursa bogăţiei alsaciene este simţul ascuţit al democraţiei. Dezvoltarea industrială din secolele XVIII şi XIX nu s-a făcut ca în Anglia sau Franţa, prin exploatarea nemiloasă a muncitorilor *(sweating system),* denunţată de Emmanuel Beau de Lomenie în celebra sa lucrare *Les Responsabilites des dynasties bourgeoises* (Ed. La Librairie française, 27, rue de l'Abbe-Gregoire, 75006 Paris). Răspunderile dinastiilor burgheze. Dimpotrivă, patronii din Alsacia s-au străduit să limiteze programul de lucru, să înfiinţeze spitale, dispensare, şcoli, dintr-o profundă grijă a respectului faţă de muncitori. Trimit cititorul la numeroşii istorici şi economişti care au vorbit despre aceasta - fie că sunt de orientare dreaptă sau stângă, ei recunosc în unanimitate meritele patronatului alsacian.

În lectura de mai sus, acest artist alsacian, rătăcit în jungla Versailles-ului, manifestă aceeaşi grijă umană: să-i ajute pe cei oprimaţi. Alsacianul a fost atât de des oprimat de străini în istoria sa, încât s-a creat în Alsacia un foarte înalt nivel de conştiinţă a drepturilor Omului. Iată de ce, de altfel, ideile de libertate din secolul XVIII şi-au găsit un ecou atât de puternic în Alsacia: „Populaţia, ale cărei aspiraţii profunde tind spre democraţie începând din Evul Mediu, acceptă cu entuziasm ideile revoluţionare” (citez *Encyclopedia Universalis,* volumul I, pagina 974)... La această cotitură a secolului, Alsacia nu era o mică regiune înapoiată, ci un leagăn cultural de o extremă strălucire. Am evocat deja imnul nostru naţional, *Marseieza.* Ar fi fost mai drept să-i zicem *Strasbourgheza,* pentru că a fost cântat prima dată de Rouget de L'Isle la Strasbourg: trebuie să vedem în asta un semn! Să nu uităm această dublă influenţă astrologică asupra Alsaciei: un gust extrem pentru arte şi cultură (guvernat de inteligentul Mercur (Cf. Emmanuel Chadeau, *L'Economie du risque, les entrepreneurs de 1850 ă 1980,* ed. Orban, şi cărţile lui Roger Priouret, important ziarist şi analist economic.)) şi această puternică energie, caracteristică Frontierelor Răsăritene (guvernată de războinicul Marte). Iată, fără îndoială, de ce generalii cei mai străluciţi ai lui Napoleon au fost alsacieni: Kleber, Kellermann, Lefebvre...

Voi încheia acest capitol cu o lectură pe care, după multe cercetări, am sfârşit prin a o localiza în timpul războiului de Treizeci de Ani: Cayce menţionează popoare ale căror armate ocupă Alsacia (1618-1648). Este o perioadă tristă în care regiunea

suferă, o dată în plus, pentru că este câmpul de bătălie al tuturor armatelor din Europa:

Regăsim entitatea trăind pe Pământ, în acea epocă tulbure a ciocnirilor franco-prusiene, când se făcea apel la aliaţi din alte ţări: norvegieni, spanioli, englezi... (Aceeaşi lectură)

Fraza se potriveşte destul de bine războiului de Treizeci de Ani când armatele, atât franceze cât şi germane, îşi atrag colaborarea unor trupe aliate, din alte ţări. De exemplu, în 1632, căpitanul Zorn de Bulach apără oraşul Benfeld împotriva suedezilor... eroic, dar zadarnic! Toate naţionalităţile europene trec într-o zi sau alta prin Alsacia, în cursul acestor treizeci de ani. Tara este doar o ruină: „O Alsacie sărăcită este, în clauzele obscure ale tratatului din Westfalia, cedată Franţei” (mai spune aceeaşi *Encyclopedia Universalis).* Vine apoi o perioadă franceză care va permite alsacienilor să-şi reconstruiască minuscula vale - din care vor face din nou, şi pentru două secole, ţinutul cel mai dezvoltat din Europa.

Dar să urmărim lectura:

Entitatea, deci, în activităţile sale războinice, era în slujba Franţei şi se numea Boussarrd (cu doi „r”, scrie secretara lui Cayce!)(Verişoara mea, Madeleine Fabre-Koechlin, ale cărei vastă cultură şi competenţă istorică m-au ajutat mult la acest capitol, îmi spune că ea a cunoscut la Mulhouse o familie foarte alsaciană care se numea Bosshardt). Şi entitatea era un negociator, un intermediar în aceste diverse operaţii.

Lectura nu face precizări, dar spune că:

Pe tot parcursul acelei vieţi, entitatea a câştigat în plan moral, căci toate activităţile i-au adus stima oamenilor. Într-adevăr, se străduia prin argumentele

sale să impună respectul faţă de frumuseţea mediului şi a tradiţiilor locale. (Lectura 1211-1)

Iată deci un negociator sensibil la calitatea vieţii, la frumuseţea vechilor sate, care se străduieşte să salveze pământurile devastate ale bietei Alsacii... Un om drept, care încearcă să-i facă pe ocupanţi să respecte dreptul oamenilor. Dacă numele „Boussard”, astfel transcris, sună franţuzeşte, „entitatea” acţionează totuşi în ţara alsaciană pentru a apăra populaţia şi patrimoniul său arhitectural. Cayce spune *„the beauty in the estate“; frumuseţea habitatului :* iată un precursor, apărător *avant la lettre* al *Vechilor Case Franceze!* În Alsacia, într- adevăr, peisajul urban şi rural de o rară frumuseţe forma un ansamblu arhitectural cu totul excepţional. Ceea ce a rămas din el acum este şi mai impresionant. El dovedeşte o extraordinară voinţă de supravieţuire şi totodată o iscusită adaptare la resursele naturale, tipice caracterului alsacian. Dar să ne întoarcem cu câteva secole în urmă pentru a vedea îndeaproape o perioadă foarte specială.

Alsacia în vremea Cruciadelor

Le-am consacrat un capitol întreg în volumul al II-lea al *Universului lui Edgar Cayce.* Panorama generală a „Afacerii *Cruciadele*” văzută de Cayce nu este deloc veselă: foarte departe de a vedea această acţiune într-o lumină triumfalistă, el zăboveşte mult asupra durerii familiilor şi ravagiilor fanatismului. Spre surprinderea mea, în acest ansamblu de lecturi destul de importante, am regăsit mai multe care menţionează Alsacia.

Aceste lecturi insistă asupra destabilizării permanente a regiunii de către ostilitatea întreţinută de cele două mari imperii vecine:

Entitatea era într-o regiune care ţine acum atât de Franţa cât şi de Germania. Aceasta se petrecea într-o epocă veche, când relaţiile dintre cele două ţări erau nesănătoase. Existau între ele grave neînţelegeri. Totuşi, aceste două ţări erau în momentul acela aliate oficial în lupta contra unui duşman comun, cu binecuvântarea Bisericii şi totodată a statelor. Altfel spus, era în vremea numită „a cruciadelor”, când aceste ţări erau coalizate; se adunau populaţiile din regiunile de frontieră pentru a pleca să cucerească Pământul Sfânt.

Entitatea era, în vremea aceea, bărbat şi numele său era, cum am zice azi, Simeon Ardlenned (*...*Ca întotdeauna, numele proprii străine sunt masacrate de secretara lui Cayce, ferm hotărâtă să le trateze cu neatenţie, în ciuda admonestărilor patronului său!).

În viaţa aceea era şef. El îşi folosea puternica influenţă ca să-şi manipuleze vasalii. Prin aceasta a pierdut moral - dar a şi câştigat uneori. Căci pentru el, viaţa celorlalţi nu însemna mare lucru. Era acelaşi ca şi astăzi, când nu-şi face scrupule ca să obţină ce vrea! (Lectura 1336-1)

Iată portretul unui nobil de ţară lipsit de sentimente, o adevărată brută, cum vom vedea mulţi între cei care ajungeau în Orientul Mijlociu. Descrierea corespunde foarte bine celei de-a doua cruciade, când regele Franţei, Ludovic al VII-lea, şi împăratul Germaniei, Conrad, într-adevăr au lăsat impresia că se împacă pentru a ataca Damascul, în iulie 1148... unde vor fi zdrobiţi cu numeroasa lor armată! Şi se pare, conform lecturii, că alsacienii au fost în mod special

supuşi unor presiuni exercitate asupra lor de *Biserică şi state,* cum spune Cayce. Cea mai mare presiune psihologică venea din partea Bisericii, a cărei „campanie de presă” în favoarea *războiului pretins sfânt,* cum spune de altfel Cayce (cf. vol. I), nu lăsa loc de tăgadă credincioşilor. Când cunoşti temperamentul alsacian, atât de puţin înclinat spre aventuri nesăbuite, îţi dai seama că mulţi s-au văzut obligaţi să plece, fără să aibă nici un chef... Presiunea psihologică era susţinută de o presiune politică: micii seniori locali, vasalii celor mai mari, ca „Simeon Ardlenned” despre care este vorba, n-au ezitat să-şi recruteze oamenii mai mult cu forţa decât de bună voie! Şi toate acestea pentru a se duce să-şi caute o moarte jalnică, în arşiţa drumurilor din Palestina (aşa cum povesteşte cu atâta talent Amin Maalouf în *Les Croisades vuespar les Arabes* / Cruciadele văzute de arabi, Ed. J-CI. Lattes).

Or Alsacia de atunci era o ţară foarte bogată, cu oraşe libere ca Strasbourg, Mulhouse, Colmar, Haguenau etc., care-şi câștigaseră autonomia datorită unei rezistenţe seculare. Dezvoltând industria şi comerţul, îşi măreau neîncetat câmpul de acţiune sub ochii împăraţilor

Germaniei. Această libertate le dăduse o foarte mare prosperitate, care stârnea invidii enorme din toate părţile. Pentru aceste regiuni, cruciada a fost o afacere proastă, o dezorganizare socială, o mare pierdere umană şi financiară.

Iată o altă lectură despre Alsacia din timpul cruciadelor:

Ea trăia în acea regiune cunoscută astăzi ca ţara vinului. (E adevărat că familia mea helveto-alsaciană are pe blazon un ciorchine de struguri! Or istoricii au

subliniat toţi caracterul dinamic şi înaintat din punct de vedere cultural al regiunilor viticole.)

Dar era o regiune prinsă în cleşte între două naţiuni care mai târziu se vor ucide reciproc. Altfel spus, entitatea se născuse pe acest câmp de bătălie situat între Franţa şi Germania. În această regiune, în cursul secolelor care vor urma, cele două influenţe antagoniste vor atrage forţe distructive, care vor răscoli poporul căreia îi aparţinea entitatea. Acest popor era continuu împiedicat în exprimarea sa de activităţile războinice ale acestor puteri, între care era înghesuit; acestea voiau să-l conducă şi să aibă controlul activităţilor sale, fiecare în alt fel.

Ei da, regele Franţei şi împăratul Germaniei aveau metode de guvernare foarte diferite - şi concepţii divergente despre stat! La apus, capeţienii aveau o viziune centralizatoare, care se opunea întru totul pragmatismului Sfântului Imperiu roman germanic, vast conglomerat de entităţi naţionale disparate. Dar şi unii şi alţii aveau în comun un imperialism solid. Habsburgii aveau pretenţii asupra Alsaciei (pretenţii menţinute până în 1944 de Hitler, care se voia moştenitorul marelui Reich german). Cât despre regii Franţei, şi ei aveau pretenţii asupra acestei superbe *ţări a vinului,* considerându-se şi ei moştenitori ai Galiei galo-romane, care ajungea până la malurile Rinului. Cum spune Cayce, problema se vă perpetua *în cursul secolelor următoare.* Alsacienii de acum consideră că sunt mai întâi alsacieni, înainte de a fi francezi. „Dar, spun ei, dacă trebuie să fim sub stăpânire germană sau sub stăpânire franceză, o preferăm pe a doua”. Pentru că Parisul este departe, ceea ce-i limitează autoritatea! Administraţia franceză are mâna mai puţin grea decât cea germană! (Cum spune Cayce, ea a

împiedicat mai puţin *acest popor în exprimarea sa).* Cu toate acestea, pe vremea Cruciadelor, Alsacia aproape reuşise să-şi câştige independenţa (în fapt, dacă nu oficial) faţă de Imperiul german. Dar să continuăm lectura:

Mai târziu, acest teritoriu va deveni cunoscut (de către marele public) sub numele său de Alsacia. Şi acolo, pe acest pământ, s-a născut entitatea în momentul când se adunau bărbaţi din cele două ţări (partea franceză şi partea germană: nici o cale de scăpare pentru Alsacia!) ca să meargă să apere Pământul Sfânt în timpul Cruciadelor. (Lectura 692-1)

Alsaciana respectivă, pe care Cayce o numeşte *Schweighelce,* departe de a se lăsa copleşită, va face dovada a două calităţi majore, caracteristice compatrioţilor noştri de-a lungul întregii lor istorii: simţul organizării şi un „kolossal” curaj! Ea va aduna soţiile abandonate de cruciaţi într-un fel de sindicat de ajutor reciproc. Le va da de lucru şi le va ajuta să-şi depăşească singurătatea tragică şi impasul financiar. Trebuie să spun că Alsacia a fost întotdeauna, în viaţa cotidiană, o ţară feministă: bunicile mele erau foarte respectate (conform tradiţiei galice!). La fiecare război, femeile îşi înlocuiau soţii la muncă şi îşi asumau energic continuitatea ţării. Din război în război, autoritatea femeilor alsaciene s-a consolidat - susţinută de o filosofie mult mai liberală decât în alte părţi, a diviziunii muncii. Această atitudine va fi consolidată mai târziu de către protestantism.

Dar să ne întoarcem la Cruciade.

Printre cele mai triste victime ale acestui safari de iluminaţi se numără bieţii puşti din Cruciada copiilor, despre care am vorbit deja (volumul II, pagina 90) - *acele mari adunări de bărbaţi şi copii,* spune Cayce,

care s-au terminat prin groaznica sacrificare a mii de copii.

În lectura următoare, Cayce subliniază cât de mult contravenea învăţăturii lui Christos însuşi principiul cruciadei, deoarece evocând *numele celui care a binecuvântat şi n-a blestemat* (lectura 1058-1), cruciaţii se duceau să măcelărească - cu conştiinţa împăcată - alţi credincioşi.

Mica alsaciană, despre care ne povesteşte această lectură, a cunoscut oroarea în toată desfăşurarea ei, până la sinucidere:

Ea s-a alăturat unora dintre cei care voiau să apere Cauza. Ceea ce i-a adus momente de groază şi de îndoială în această aventură (...). şi ea şi-a atras moartea fizică, a dorit să moară pentru ca sufletul să poată scăpa. (Lectura 1058-1 din care am tradus prima parte în volumul II, pagina 90).

În fine, o ultimă lectură:

Regăsim entitatea în ţara cunoscută ca Franţa, în acea regiune care a suferit atât de des oprimarea şi a cunoscut atâtea schimbări. Însă exact în această perioadă, existau presiuni, influenţe care-i făceau pe oameni să se adune şi să plece în apărarea Pământului Sfânt. Era în cursul celei de-a Doua Cruciade. (Lectura 267-1)

Această lectură insistă mai mult asupra presiunii psihologice exercitate de recrutătorii armatelor cruciate. Poate că în Prima Cruciadă au fost mulţi voluntari. Se pare că în a Doua, a Prinţilor, recrutarea s-a făcut după metode coercitive. În tot cazul, vasalul era obligat să-şi pună sabia şi viaţa în slujba suzeranului său, obligaţie pe care se baza toată societatea feudală, de sus in jos pe scara socială. Nu era chip de scăpare... Alsacia, foarte catolică în vremea

aceea, nu putea să se opună legii prinţului şi nici decretelor Bisericii. Dar, cârtitor cum îl ştim pe alsacian (Cum spune cântecul popular: Hans, flăcău din Schnocheloch, / Ce-are acum nu mai pofteşte, /N-o să aibă ce-şi doreşte! Hans, flăcăul din Schnocheloch, este Jean din „cuibul de țânțari”, adică Strasbourg!), putem fi siguri de rezultatul psihologic al Cruciadelor, de-a lungul generaţiilor următoare: revolta contra prinţilor şi revolta contra Romei. Prima s-a făcut strălucit prin emanciparea oraşelor care s-au aliat cu Elveţia, iar a doua prin protestantism, care a consacrat ieşirea de sub autoritatea papei. *Culegi ceea ce ai semănat!* spune lectura 1336-1.

Acei contra-noastră din Alsacia-Lorena. Nu veţi avea Alsacia şi nici Lorena

La 8 octombrie 1870, locuitorii din Strasbourg s-au trezit într-un oraş ocupat: „Începând cu această zi”, puteai citi pe afişele lipite pretutindeni, „Strasbourgul este un oraş german şi aşa va rămâne”. Alsacienii reacţionează imediat: „NICIODATĂ”, scriu ei cu litere mari pe afişe...

Franţa, învinsă de Imperiul german, trebuie să cedeze învingătorului Alsacia şi Lorena. Apare atunci un cântec, pe toate buzele:

„Nu veţi avea Alsacia şi nici Lorena,
Şi, contra voastră, francezi vom rămâne,
Câmpia aţi germanizat-o, poate,
Dar inima noastră n-o veţi avea nicicând!”

Acest cântec, se crede, va fi la originea expresiei *acei contra- noastră* despre care se va vorbi mai ales după al Doilea Război Mondial. Ea îi va desemna atunci pe tinerii înrolaţi împotriva voinţei lor în armata germană, ceea ce a fost foarte dureros sub nazişti.

Contra lor, contra noastră. Trebuie să citim mărturia unuia dintre ei, Guy Sajer, intitulată *Le Soldat oublie /* Soldatul uitat (Ed. Robert Laffont), una dintre cele mai răscolitoare povestiri de război pe care am citit-o vreodată. Dar i-am putea descrie astfel pe toţi acei alsacieni-loreni germanizaţi cu forţa de către Germania, după 1870.

Străbunicul meu, cu toată familia sa, va fi brutal expulzat din Alsacia, sub ameninţarea întemniţării imediate dacă ar reveni; îndepărtându-l, autorităţile germane încearcă să-l ruineze (el conduce o mare filatură de lână la Mulhouse, care face concurenţă celor din Germania!). Dar, cum el este şi sufletul rezistenţei oraşului faţă de ocupanţi, va fi una dintre primele victime ale patriotismului. Va avea doar câteva ore pentru a fugi... Două sute cincizeci de mii dintre compatrioţii săi vor alege expatrierea ca să nu devină germani. Unii vor fugi în Algeria, Tunisia, Canada, Statele Unite, în America de Sud. Diaspora alsaciană şi lorenă a fost o teribilă tragedie. Familiile despărţite, ruinate, îndurerate, ţara arsă, jefuită au avut nevoie de o sută de ani ca să se vindece. Puteţi călători în lumea întreagă: pretutindeni veţi întâlni descendenţi ai acelor alsacieni-loreni. Ştiţi că strălucitul, uluitorul Fred Astaire era un copil al emigraţiei alsaciene? Ca atâţia alţii, familia mea şi-a văzut casa distrusă, bunurile confiscate; iar unii dintre membrii săi chiar deportaţi şi închişi în fortăreţe din Germania, pentru că erau „protestatari”.

Cu riscul de a-mi obosi cititorii, voi preciza încă o dată: alsacienii NU sunt germani! Trebuie să-şi spună acest lucru! Nenumăratele umilinţe ale ocupaţiei germane n-au reuşit - oare? - să-i convertească la germanism!

În 1914, două sute cincizeci de mii de bărbaţi alsacieni vor fi înrolaţi cu forţa în armata germană. Dintre aceştia, doar şaptesprezece mii vor putea merge să se bată de partea franceză: acolo li se vor alătura mii de dezertori. În 1940, va fi şi mai rău. Germanii, reveniţi în forţă, şi nazişti de această dată, vor lua măsuri drastice: deportări, înrolarea cu forţa a copiilor în Wehrmacht. Şi a bărbaţilor adulţi, bineînţeles: douăzeci de mii vor muri sub uniformă germană! Se cunoaşte destul? Cei care încearcă să scape şi intră în rezistenţă vor fi trimişi în cele două lagăre de concentrare, create de germani în Alsacia: Struthof, citat mai devreme, şi Schirmeck. Sute de alsacieni vor muri sub tortură şi în deportare. Ţin ca aceşti martiri să nu fie uitaţi. În timpul ultimului război mondial, bunicul meu, generalul Jean-Leonard Koechlin-Schwartz, care era deja un domn foarte bătrân, locuia la Vannes în Bretania. Cu inima sfâșiată de nenorocirea ce se abătea din nou asupra Alsaciei sale natale, căuta să facă tot ce putea ca să-şi ajute compatrioţii. Era cumplită situaţia acelor *contra-noastră* încorporaţi cu forţa sub uniforma nazistă: majoritatea acelor nenorociţi nu puteau da explicaţii, întrucât nu vorbeau nici o boabă de franceză. Francezii, atât civili cât şi militari, confundând alsaciana cu germana (şi, oricum, neînţelegând nici una nici alta) îi tratau pe aceşti nefericiţi ca pe nişte duşmani.

Bunicul meu, om de o mare bunătate şi de o generozitate activă, cutreiera închisorile franceze, făcând demersuri repetate pentru regăsirea prizonierilor alsacieni cu uniformă germană. Vorbea cu ei în limba lor şi îi ajuta să se elibereze. Este una dintre cele mai triste greşeli ale celui de-al Doilea Război

Mondial... Se va vorbi din nou despre aceasta în 1953, în cursul *Procesului de la Bordeaux,* care va suscita o foarte vie emoţie. Era vorba de patru alsacieni care fuseseră înrolaţi cu forţa în armata germană (în divizia *Das Reich).* Aceşti patru tineri, născuţi în 1926, n-au avut de ales. Trimişi la Oradour, au participat la crima comisă de superiorii lor. „Acest caz extrem marchează limita a ceea ce a însemnat drama alsaciană: înrolarea forţată, ruşinea împărtăşită cu opresorii şi lipsa de înţelegere din partea Franţei!” (Citez un articol de Madeleine Fabre-Koechlin, din numărul 16 al ziarului nostru familial, care se numeşte *Les Koechlins vous parlent -* ziar care este, bineînţeles, un filon de informaţii despre istoria alsaciană!)

Ultima oră

Am fost foarte emoţionată când am găsit în lecturile lui Cayce o mare compasiune pentru drama acestei ţărişoare sângerânde. Iată deci prima din aceste uluitoare lecturi despre Alsacia-Lorena:

Entitatea trăia în acea perioadă când viaţa atâtor oameni a fost tulburată de oprimare în această ţară cunoscută ca Alsacia-Lorena, situată între Germania şi Franţa. S-a impus oamenilor o schimbare bruscă a gândirii politice şi religioase. Entitatea a fost dintre-cei care au plecat într-o altă ţară, pentru a-şi păstra propriile idei, idealurile, gândirea religioasă; numele ei era Reneau. (Lectura 452-1)

A fost uitată *Ultima Oră a* lui Alphonse Daudet, unde învăţătorul, înlăcrimat, îşi anunţă elevii că aceea este ultima lecţie de franceză. De a doua zi, avea să se interzică vorbirea, predarea, scrierea în limba franceză; administraţia germană îi va condamna foarte aspru pe cei care rezistă: amenzi, închisoare, deportare, privare

de bunuri etc. Iată câteva fragmente din acest text renumit:

În dimineaţa aceea, întârziasem mult la şcoală şi, în drum, îmi era tare frică să nu fiu dojenit, cu atât mai mult cu cât domnul Hamel ne spusese că ne ascultă la participii iar eu habar n-aveam. Pentru o clipă, mi-a trecut prin cap să lipsesc de la oră şi s-o iau la sănătoasa peste câmp.

Era atât de cald, atât de senin!

Se auzeau mierlele cântând la marginea pădurii şi, în poiană la Rippert, în spatele fabricii de cherestea, prusacii făceau exerciţii. Toate acestea mă tentau cu mult mai mult decât regula participiilor; dar am avut puterea să rezist şi am alergat spre şcoală.

Trecând prin faţa primăriei, am văzut că era lume oprită lângă micul grilaj cu afişe. De doi ani, de acolo ne-au venit toate veştile proaste, bătăliile pierdute, rechiziţiile, ordinele comandaturii; şi m-am gândit fără să mă opresc:

„Ce-o mai fi?”

Atunci, cum traversam piaţa alergând, fierarul Wachter, care era acolo cu ucenicul său citind afişul, mi-a strigat:

„Nu te mai grăbi aşa, puştiule! O să-ţi mai rămână încă destul timp după ce ajungi!”

Am crezut că-şi bătea joc de mine şi am intrat cu sufletul la gură în curtea cea mică a domnului Hamel.

De obicei, la începutul orei, era zarvă mare de se auzea până în stradă, pupitrele închise, deschise, lecţiile care erau repetate cu glas tare în cor, astupându-ne urechile ca să învăţăm mai bine, iar rigla cea groasă a învăţătorului bătea în masă:

„Puţină linişte!”

Contam pe această situaţie ca să ajung la bancă fără să fiu zărit; dar tocmai în ziua aceea totul era liniştit ca într-o dimineaţă de duminică. Prin fereastra deschisă mi-am văzut colegii deja aranjaţi la locurile lor, iar domnul Hamel se plimba încolo şi încoace cu teribila riglă de fier sub braţ. A trebuit să deschid uşa şi să intru în mijlocul acestui calm uriaş. Vă imaginaţi ce roşu eram şi ce teamă mi-era!

Ei bine, nu! Domnul Hamel m-a privit fără supărare şi mi-a spus foarte blând:

„Treci repede la locul tău, micuţule Franz; era să începem fără tine”.

Am intrat în bancă şi m-am aşezat îndată la locul meu. Doar atunci, revenindu-mi puţin din spaimă, am remarcat că învăţătorul purta frumoasa redingotă verde, cu jaboul plisat fin, şi pălăria de mătase neagră brodată, pe care o lua numai în zilele de inspecţie sau la împărţirea premiilor. În rest, toată clasa avea ceva extraordinar şi solemn. Dar ceea ce m-a mirat mai mult a fost să văd în fundul clasei, în băncile care rămâneau de obicei goale, săteni care stăteau la fel de tăcuţi ca şi noi, bătrânul Hauser cu tricornul său, fostul primar, fostul factor şi alte persoane. Toţi oamenii aceia păreau abătuţi; domnul Hauser avea un abecedar vechi, cu marginile roase, pe care îl ţinea larg deschis pe genunchi, cu ochelarii cu sticle groase, aşezaţi peste foi.

Cât eu mă minunam de toate acestea, domnul Hamel urcase la catedră şi, cu aceeaşi voce blindă şi gravă cu care mă primise, ne-a spus:

„Copii, este ultima dată când facem ore. A venit ordin de la Berlin să nu se mai predea decât germana în şcolile din Alsacia şi Lorena... Noul învăţător soseşte

mâine. Astăzi este ultima voastră lecţie de franceză. Vă rog să fiţi foarte atenţi. „

Aceste câteva cuvinte m-au întors pe dos. Ah, mizerabilii, iată ce afişaseră la primăriei

Ultima mea oră de franceză! (...).

Atunci, de la un lucru la altul, domnul Hamel a început să ne vorbească de limba franceză, spunea că era cea mai frumoasă limbă din lume, cea mai limpede, cea mai solidă; că trebuia s-o păstrăm între noi şi să n-o uităm niciodată pentru că, atunci când un popor cade în robie, dacă-şi păstrează bine limba, este ca şi cum şi-ar păstra cheia închisorii. Apoi a luat o gramatică şi ne-a citit lecţia. Constatam cu mirare că înţelegeam. Tot ce spunea mi se părea uşor, uşor. Cred de asemenea că n-am ascultat niciodată atât de bine şi că nici el nu pusese vreodată atâta răbdare în explicaţiile sale. S-ar fi putut spune că, înainte de a pleca, bietul om voia să ne dea toată ştiinţa sa, să ne-o bage în cap dintr-o singură mişcare.

Odată terminată lecţia, s-a trecut la scris. Pentru ziua aceea domnul Hamel ne pregătise (foi de hârtie cu) exemple nou-nouţe, pe care era scris cu litere caligrafice: Franţa, Alsacia, Franţa; Alsacia. Erau ca nişte mici drapele care fluturau de jur-împrejurul clasei, prinse la marginea băncilor. Trebuia să vezi cum fiecare îşi dădea silinţa, şi ce linişte! (...)

Deodată orologiul bisericii a sunat prânzul, apoi Îngerul (Angelus: rugăciune în limba latină, care începe cu acest cuvânt şi care se spune sau se cântă dimineaţa, la prânz şi seara; sunet de clopot care anunţă această rugăciune). În aceeaşi clipă, trompetele prusacilor care se întorceau de la exerciţii au izbucnit sub ferestrele noastre... Domnul Hamel s-a

ridicat, foarte palid, la catedră. Niciodată nu mi-a părut atât de înalt.

„Prieteni, spuse el, dragii mei... eu... eu..”.

Dar ceva îl sufoca. Nu mai putea să-şi termine fraza.

Atunci s-a întors spre tablă, a luat o bucată de cretă şi, apăsând din toate puterile, a scris cât de mare a putut:

Trăiască Franţa!

Apoi a rămas acolo cu capul sprijinit de perete şi, fără să spună nimic, ne-a făcut semn cu mâna:

„Gata... duceţi-vă”.

(Ultima oră, în Les Contes du lundi / Povestirile de luni)

Germanii, care-i considerau pe alsacieni nişte fraţi de rasă (de unde ideea readucerii lor la sinul „ţării taţilor noştri, *Vaterland“*) au fost foarte surprinşi de amploarea rezistenţei la germanizare. Odată instalaţi, au fost obligaţi să constate că nu înţelegeau deloc limba locală, care se deosebea mult de germana clasică. Alsacianul, nici pe departe nepăsător, îşi sfida ocupantul. Această reacţie permanentă s-a tradus prin minunatele desene caustice ale lui Hansi (de care am vorbit mai înainte) în care cotropitorul german era feroce caricaturizat. Dacă ridicolul omoară, în acest caz s-a reuşit! Cum spune Cayce: *s-a impus oamenilor o schimbare brutală de gândire politică şi religioasă,* care n-a fost acceptată niciodată.

Până în 1870, franceza fusese limba oamenilor cultivaţi, iar Alsacia secolului al XVIII-lea prosperase fantastic sub tutela franceză care-i lăsa un maximum de autonomie. Ludovic al XV-lea şi Ludovic al XVI- lea, îngăduitori, nu asupriseră Alsacia.

În secolul al XIX-lea, până în 1870, Franţa beneficiase de „pacea franceză”, care i-a permis o excepţională dezvoltare culturală şi economică. Toată această zonă renană - Alsacia, Lorena, Elveţia de nord - era în momentul invaziei germane una din regiunile cele mai înaintate din Europa. Alsacienii nu se plângeau de alipirea lor la Franţa. Cât despre Lorena, cazul său este şi mai dureros încă, pentru că acolo se vorbea franceza dintotdeauna! Cu furnalele sale înalte, fabricile de faianţă, uzinele textile, era şi ea o provincie foarte prosperă. Nu s-a mai refăcut niciodată după distrugerile datorate germanilor, nici chiar astăzi. În cazul acestor două provincii se poate vorbi de un veritabil asasinat cultural şi economic.

Cayce menţionează şi persecuţia religioasă. Într-adevăr, trebuie să ştim că, dacă Lorena este catolică, Alsacia este o ţară cu trei religii. Şi tatăl meu îmi povestea că, în micile sate alsaciene, îi văzuse adeseori pe preot, pastor şi rabin bând o bere împreună la cafeneaua locală şi împărţind prieteneşte aşezămintele de cult! Acceptare mutuală care dovedeşte un foarte înalt nivel de conştiinţă pentru vremea aceea...

Or, în această perioadă dureroasă a ocupaţiei germane, în 1874, partidul autonomist al lui Auguste Schneegans amestecă politica şi religia şi se opune catolicilor conduşi de Edouard Teutsch. Nici unii nici alţii nu se pun de acord în privinţa atitudinii pe care trebuie s-o ia faţă de germani - ceea ce adaugă dramei cotidiene o dispută religioasă, de care alsacienii nu aveau nevoie în nici un fel (ei, care până atunci, trăiseră în coexistenţa paşnică a bisericilor). Oricum, articolul 10 al legii germane din 30 decembrie 1871 interzice alsacienilor-loreni adunările publice.

Guvernanţii au dreptul să facă percheziţii în locuinţele particulare şi abuzează de acest drept!

Lorenii şi alsacienii sunt privaţi de anumite drepturi esenţiale ale Omului şi ale Cetăţeanului: libertatea expresiei culturale, libertatea de asociere... şi multe altele.

Să terminăm lectura precedentă:

Atunci a sosit entitatea în regiunea cunoscută astăzi ca sudul acestei ţări (este vorba de Statele Unite) şi a contribuit aici la crearea aşezămintelor religioase, lângă cele ale primilor coloni, în sud-vest Mai târziu a devenit misionar. A câştigat şi a pierdut moral. A câştigat slujind oamenii pe care trebuia să-i ajute, neprecupeţindu-şi eforturile în domeniul cultural, în schimbul de idei şi de bunuri, în comerţul pe căile fluviale pe care l-a inaugurat pentru a ajuta indigenii şi populaţiile din acel timp. A pierdut când a renunţat, cedând presiunilor autorităţilor care, presupunea el, îl criticau. (Lectura 452-1)

Iată un alsacian energic care dezvoltă comerţul, încurajează amenajarea căilor fluviale şi, când îi mai rămâne timp, propovăduieşte cuvântul cel bun. Şi apoi invidioşii îl denunţă autorităţilor care încep să-l critice. Atunci, el nu mai are curajul să-i înfrunte încă o dată şi abandonează... Iată o altă lectură:

În încarnarea dinaintea acesteia, sub Imperiul german, entitatea era un soldat care avea misiunea să ocupe provinciile franceze confiscate. Urma să se instaleze acolo administraţia germană. El se numea Chmitt şi a pierdut mult pe plan moral (...). N-a avut suficient respect pentru ceilalţi şi de aceea va suporta astăzi şocul invers. (Lectura 462i-2)

Fără comentarii... Să trecem la alt personaj:

În încarnarea dinaintea acesteia, îl regăsim pe acel pământ considerat acum ca o „provincie tampon'; lângă 'Fatherland ; altfel spus Alsacia-Lorena. Pe vremea aceea, aceste regiuni erau cotropite de străini. Erau războaie, zvonuri de războaie. Şi entitatea a fost printre cei care au suferit de pe urma cotropitorilor, acolo unde trăia. De unde un resentiment care o stăpâneşte şi astăzi în fundul sufletului. De unde dificultatea sa de astăzi (...) de a-i accepta pe oamenii care au o credinţă, idei şi modalităţi diferite de ale sale. Căci în acea viaţă a suferit mult din punct de vedere fizic; şi această suferinţă fizică a făcut-o în acea viaţă să nutrească un resentiment (...). Numele său era Gretehiele (Terminarea în „ele” a numelor proprii este tipic alsaciană). În această viaţă, când apar disensiuni, entitatea simte urcând din adâncul său amărăciunea acelei experienţe din altă via)ă. Dar, deşi resimte în ea forţa misterioasă a acestei trăiri vechi, ea este în stare să-şi recapete controlul. (Lectura 457-2)

Trebuie să vorbeşti ca să te eliberezi de resentiment. Dacă nu, el se somatizează sub formă de boală: astfel se explică acum geneza cancerelor. În mod asemănător, în ceea ce priveşte Alsacia şi Lorena, cred că muntele de resentimente care mai există s-ar nărui dacă victimele şi-ar simţi mai bine dreptul de exprimare. Altfel spus, dacă opinia franceză ar fi mai bine informată despre drama alsacienilor- loreni, ea ar face dreptate îndelungatei şi curajoasei lor rezistenţe. Aceasta ar ajuta la lichidarea amărăciunilor colective şi individuale, etapă indispensabilă colaborării dintre popoare!

Elveţia: o entitate naţională foarte veche. Să fie dărâmaţi aceşti munţi, din cauza lor nu vedem marea!

Numai două lecturi menţionează Elveţia: este puţin pentru curiozitatea noastră! Totuşi aceste pasaje din Cayce sunt extrem de caracteristice pentru filosofia sa istorică.

Ca şi textele despre Alsacia, aceste descrieri istorice ale lui Cayce pun accentul pe „dificultatea de a exista” a ţărilor aflate pe axa Rinulul.

Înghesuite între entităţi naţionale mult mai puternice (Franţa, Sfântul Imperiu roman germanic şi Casa Savoia), Elveţia, ca şi Alsacia, a trebuit să lupte mult pentru a se afirma. Se uită adeseori că înainte de a fi simbolul neutralităţii paşnice, ea a fost simbolul războiului. Mercenarii elveţieni erau soldaţii cei mai preţuiţi din toată Europa. Deja Cezar spunea că helveţii, strămoşii elveţienilor „aveau patima războiului”; ceea ce se explică, după el, prin claustrofobia lor geografică: „Helveţii sunt închişi din toate părţile: dintr-o parte de Rin, a cărui apă foarte lată şi foarte adâncă desparte Elveţia de Germania; din altă parte de Jura, lanţ muntos foarte înalt, care se ridică între helveţi şi sequani; şi din a treia parte, de lacul Leman - şi Ronul, care desparte provincia noastră de teritoriul lor. Aceasta le restrânge posibilităţile de deplasare şi-i împiedică să poarte războiul în ţările vecine”.(Bellum Gallicum, I, 2)(Citatele sunt luate din cartea lui Christian Goudineau, Cesar et la Gaulle, Ed. Errance, 17, rue d'Arsenal, 75004 Paris. Pentru tot capitolul acesta, ţin să mulţumesc în mod deosebit prietenilor mei Turcat, a căror înaltă competenţă arheologică în acest domeniu mi-a fost de mare folos).

Imediat să fie dărâmaţi aceşti munţi, din cauza lor nu vedem marea! suspină elveţienii de astăzi.

Cezar interzice elveţienilor să colonizeze provincia Saintonge

Am ratat ocazia să devenim colonie elveţiană...

Căci într-o vreme, helveţii, cum spune Cezar, nu se bucurau deloc de priveliştea inegalabilă a gheţarilor şi le-a intrat în cap - mai povesteşte Cezar - să se stabilească în Saintonge. Astfel începe Războiul Gallilor, în ziua când Cezar se hotărăşte să împiedice migraţia spre vest a aproximativ 300.000 de helveţi: el îi bănuieşte că vor „să pună stăpânire pe toată Gallia”. Ce înseamnă totuşi dorinţa de a vedea marea... În acest context apare prima lectură a lui Cayce despre Elveţia: În viaţa precedentă, regăsim entitatea în acele vremuri tulburi, când se forma ţara numită acum Franţa. Era la începutul Războiului Gallilor, care a provocat primele rupturi între partea estică şi vestică a teritoriului helveţilor. Era pe vremea romanilor, bretonilor şi normanzilor. (Lectura 1208-1)

Cayce schiţează în câteva linii cadrul geografic: helveţii au fost un popor mare, ale cărui activităţi se întindeau (cu mult înainte de Cezar) pe un teritoriu mult mai larg decât al Elveţiei actuale, cu mult mai înspre nord, vest şi sud. Dar iată: erau oameni cu sămânţă de ducă! Altfel spus, barbari - adică oameni care nu cunoşteau plăcerile discrete ale vieţii burgheze (s-au schimbat mult de atunci!). Dar este cunoscut numele triburilor lor, se ştie că aparţineau, în general, lumii celtice. În timpul acela, nu existau încă nici Elveţia, nici Franţa. Supunând Gallia, Cezar va contribui la crearea „entităţii Franţa”. Şi, respingându-i pe helveţi în bastionul lor muntos (în anul 58 înainte de

Christos), el le va consolida astfel sentimentul naţional, care va crea „entitatea Elveţia”. Încă o mie de ani de maturaţie şi se ajunge la jurământul de la Grutly în 1291, unde Waldstätten (satele forestiere) hotărăsc să se unească pentru a-şi apăra autonomia: este actul de naştere al Elveţiei moderne.

După înfrângerea şi retragerea helveţilor, urmate de pax romana, este linişte de o parte şi de alta - iar helveţii cu gusturi nomade devin populaţie stabilă:

Entitatea a fost printre cei care au lucrat la punerea bazelor unor noi aşezăminte, definind zonele de hotar. Numele său era Donquiellen.

În acea experienţă terestră, entitatea a câştigat şi a pierdut din punct de vedere moral. A câştigat prin activităţile sale (politice), constând în federalizarea acestor triburi, adunarea forţelor lor pentru a face din ele ceea ce a devenit astăzi o naţiune suverană. O naţiune diferită de altele care, de atunci, a exercitat o influenţă foarte specială asupra afacerilor lumii întregi. Şi aceasta, din timpul creării sale, în vremea aceea. (Aceeaşi lectură)

Cayce ne poartă deci pe firul naşterii „entităţii Elveţia”, până la transformarea helveţilor în populaţie stabilă de către Cezar. N-am regăsit în texte menţiunea unui şef care ar fi răspuns numelui (presupus celtic) de Donquiellen. Dar secretara lui Cayce a modificat într-atâta numele proprii încât iţele nu mai pot fi descâlcite... Lectura continuă:

Este ceea ce explică aptitudinile politice ale entităţii acum, interesul său faţă de putere, idealul său de adunare a naţiunilor, nu numai dintr-un punct de vedere idealist, ci şi practic - pentru a aduce prin aceasta binefaceri, nu numai materiale dar şi spirituale, Oamenilor, în activităţile lor pe Pământ.

Şi entitatea, prin chiar acest lucru, ar putea deveni unul din cei care vor ajuta naţiunile de pe Pământ să formeze una singură, unind toate ţările într-un singur mare imperiu. (Lectura 1208-1)

Vechiul vis atlant al unui imperiu mondial!... Foarte păcat că nu se ştie cine era domnul 1208 (familia Cayce trebuind să suprime, cum am explicat deja în volumele precedente, toate numele proprii ale consultanţilor şi să le înlocuiască cu numere, pentru a evita persecutarea lor de către biserici!)

Personal, nu văd unitatea Pământului în viitorul imediat. Şi când se va întâmpla, domnul 1208 va fi poate foarte bătrân - sau mort?

Este interesant în lectura sa faptul că fusese întotdeauna, de la o viaţă la alta, un „animal politic”. În Grecia şi în Persia era un apropiat al lui Alexandru cel Mare. Şi mai înainte, un şef atlant cu numele de Sufulon (asta seamănă cu actualul om politic american John Sununu!) (În lecturi, vedem întotdeauna acelaşi nume, sau aproape acelaşi, reapărând dintr-o viaţă în alta. Nu este nicidecum o întâmplare: Cayce dă o învăţătură întreagă despre interpretarea numelor (cf. vol. I şi II al acestei lucrări)) şi un aventurier căruia îi place să-şi bage nasul în lucrurile periculoase, mai spune Cayce în aceeaşi lectură, puţin mai departe. Deci, dacă ar fi să dăm crezare acesteia, democraţia elveţiană ar fi fost întemeiată de... un macedonean din timpul fui Alexandru cel Mare, care ţinuse minte modelul grec al cetăţii. Lecţia de democraţie, pe care Elveţia o tot dă lumii de şapte secole încoace, şi-ar avea originea în Grecia! Cayce, oferind câteva detalii despre viaţa elenistică a domnului 1208-1, nu-l consideră totuşi un democrat convins. El pierduse pe plan moral abuzând de puterea cu care fusese investit

Ca urmare... putem recupera moral de la o viaţă la alta! Domnul 1208 ar fi meritat să se încarneze ulterior în Wilhelm Tell!

Drumurile Imperiului

A doua lectură care menţionează Elveţia ne aduce la o dată mult mai recentă:

înainte de aceasta, regăsim entitatea în ţările cunoscute astăzi ca Franţa şi Elveţia. Era în acea perioadă frământată când violenţa din cele două ţări se datora înfruntării distrugătoare dintre armatele germană şi franceză.

Totuşi, în vremea aceea, cu vreo sută de ani în urmă, entitatea îşi desfăşura activităţile în zona aceea, între Elveţia, Franţa şi Spania - ale căror teritorii respective erau delimitate ca astăzi.

Nu lucra atât ca soldat ci mai degrabă la pregătirea căilor de comunicaţie care vor permite indivizilor să se deplaseze în operaţiunile militare. El veghea la întreţinerea drumurilor, străzilor, căilor de comunicaţie, care permiteau accesul la satele izolate (Lectura 1196-2)

N-am în faţă data lecturii, dar războaiele dintre Franţa şi Germania, de care este vorba aici, sunt în mod sigur cele ale Imperiului, cu vreo sută de ani în urmă.

Pentru a localiza cadrul istoric, ne amintim că în 1798 francezii ocupaseră Elveţia - obiectivul fiind (tocmai!) controlul drumurilor şi trecătorilor din munţi. Republica helvetică a trecut deci sub stăpânirea Franţei. în vremea aceea, Directoratul va administra Elveţia ca pe o provincie franceză: iată de ce spune Cayce că (ţara) era în acelaşi timp Franţa şi Elveţia. în 1799, Elveţia se transformă în câmp de luptă pentru

armatele austriece, ruse şi franceze. Apoi vine Napoleon care, străduindu-se să facă ordine, menţine ocupaţia, dând însă ţării alt nume: Confederaţia Helvetică (nume oficial pe care l-a păstrat de atunci!). Aceasta nu scuteşte Elveţia de o nouă devastare de către armatele ţărilor coalizate împotriva lui Napoleon (în 1813, mai ales) Elveţia nu este decât o parte din imensul imperiu napoleonian. Iată ce explică menţionarea Spaniei în textul lui Cayce - pentru că Napoleon va încerca şi cucerirea Spaniei. Inginerii de la poduri şi drumuri joacă un rol foarte important pentru că ei permit indispensabila înaintare a armatelor. Cei mai curajoşi au fost în mod cert podarii genişti care, intrând până la gât în apa îngheţată, construiau poduri pentru trecerea soldaţilor. Se poate subînţelege, din lectură, că eroul nostru, după ce dobândise în Alpi o experienţă în domeniu, a fost trimis în timpul războiului din Spania în Peninsula Iberică (care era străbătută de imposibile cărări pentru măgăruşi, munţi înşelători, unde au căzut în capcană şi alte armate, nu numai oastea lui Roland, la Ronceveaux!)

Lectura precizează avantajul esenţial al Elveţiei: poziţia sa de bastion în inima Europei, cu controlul căilor de comunicaţie prin trecătorile munţilor Alpi şi Jura. Ronul şi Rinul formează axa nord-sud a Europei: toate armatele, toate schimburile comerciale au trecut pe acolo. Or, aceste două fluvii izvorăsc din Elveţia. Iată de ce această ţară a fost atât de des transformată în câmp de luptă, unde se înfruntau armatele rivale ale ţărilor vecine. Recunoscând tocmai această stare de fapt, diplomaţii au acordat Confederaţiei Helvetice, la congresul de la Viena apoi la Paris, în 1815 şi 1816, neutralitatea şi inviolabilitatea: întrucât toată lumea are nevoie de această placă turnantă a drumurilor

europene! Puterile s-au pus deci de acord - cu multă înţelepciune - să n-o mai devasteze.

Cayce are o frază unde vorbeşte de satele izolate („isolated places”), coşmarul munteanului blocat de şase luni de zăpadă... De unde efortul constant şi permanent în această ţară de a dezvolta şi întreţine căile de comunicaţie: fiecare fermă are drumul ei, flecare cătun are trenuleţul său... Se poate merge pretutindeni în Elveţia, astăzi, cu trenul: densitatea kilometrajului feroviar şi rutier este printre cele mai mari din lume. Am circulat mult acolo, admirând de fiecare dată dimensiunea şi calitatea acestui serviciu public.

Dar vechea dezbatere privind controlul căilor de comunicaţie din Europa se menţine în actualitate. De exemplu, elveţienii s-au plâns recent că autostrăzile lor Bâle-Geneva, Geneva-Milano, Bâle-Milano sunt masiv împrumutate de camioanele şi vehiculele din toată Europa. Aceste mari axe sunt mai folosite (şi degradate!) de străini decât de elveţieni. Or, în aceste ţări de munte, întreţinerea drumurilor costă o avere; avalanşele, prăbuşirile, inundaţiile impun o supraveghere permanentă. De aceea a fost creată o taxă care corespunde serviciului făcut. Istoria se repetă! Titus Livius şi Polibiu povestesc că Hannibal, ca să-şi treacă elefanţii în Italia (operaţia „Djumbo-plug-de-zăpadă”...), a trebuit să ceară un mic ajutor de la galii alobrogi, înrudiţi cu helveţii şi strămoşi ai savoiarzilor. Misiune perfect reuşită.

Dar să ne întoarcem la această lectură a lui Cayce, admirându-i pertinenţa. Când ştii că, treaz, nu avea nici cea mai mică idee despre istoria şi geografia acestor ţări despre care vorbea în transă, este siderant! Cât despre familia sa, nefiind nicicum în stare

să înţeleagă, a început să realizeze existenţa Europei abia în momentul ascensiunii lui Hitler. Mai târziu, intrarea în război a Statelor Unite şi plecarea fiului mai mare a lui Cayce, Hugh Lynn, pe frontul european vor reuşi să lărgească puţin orizontul familial. Dar să continuăm lectura 1196-2:

Numele său era Henrii Amerleneue (cu doi „i” în textul original!). În viaţa aceea, entitatea a lucrat la dezvoltarea sa spirituală, căci trecând printr-o viaţă agitată şi multe încercări, a rămas credincios idealului său de serviciu public.

În viaţa sa actuală, gustul călătoriilor şi al orizonturilor noi, interesul pentru dezvoltarea căilor de comunicaţie vin din această experienţă, pe care o vom numi perioada franco-elveţiană. Îi place să le înlesnească celorlalţi schimburile economice şi comerciale, făcându-le practice şi comode. (Aceeaşi lectură)

Ca întotdeauna în aceste serii de vieţi anterioare, este interesant să vedem ce a făcut entitatea, cum spune Edgar, înainte. Cum nu se trece întâmplător de la o viaţă la alta, ci cel mai adesea folosindu-ne capacităţile, aş putea să pariez că „dear Henrii” („cu doi de i”) lucrase deja la drumuri şi poduri:

În viaţa precedentă, entitatea trăia în perioada când se pregătea venirea lui Mesia.

...Asta nu vă spune nimic? „Neteziţi drumurile pentru Cel ce va veni, îndreptaţi drumurile strâmbe, neteziţi munţii şi umpleţi văile”, predica în deşert înaintemergătorul Ioan Botezătorul.

Entitatea nu era vărul sărman al lui Christos, ci, spune Cayce un hangiu din Bethleem, care l-a ajutat pe Iosif să găsească o peşteră unde Fecioara a putut să-şi aducă pruncul pe lume. Textul lui Cayce spune că

el văzuse Steaua strălucind în sat, în ajunul Crăciunului: privilegiu de neuitat!

Din încarnare în încarnare, sufletele îşi aleg situaţii asemănătoare din punct de vedere politic şi geografic. Viaţa lui Henrii Amerleneue se derulase într-o ţară ocupată, călare pe mai multe frontiere şi mai multe culturi. Astfel era şi viaţa sa precedentă, din Palestina: jumătate evreu, jumătate grec, spune Cayce, într-o ţară ocupată, care nu mai era decât o provincie a Imperiului roman - aşa cum Elveţia nu mai era decât o provincie a Imperiului napoleonian.

Am avut curiozitatea să mă duc mai departe în trecut şi să-i citesc viaţa precedentă. Aceeaşi entitate se regăseşte pe munţi şi văi, pe marile drumuri, în pielea unui şef persan care îşi trimitea caravanele între Arabia şi stepele Asiei centrale. Trebuie să înţelegem că aceşti „oameni ai călătoriei” prind un asemenea gust încât visează să o ia de la capăt în vieţile următoare! Nu ne vom mira că tema astrologică a consultantului american al lui Cayce a fost dominată de Mercur (care guvernează comunicarea) şi Jupiter (călătoriile şi străinătatea). Cayce menţionează şi influenţa lui Marte (războiul, curajul fizic, acţiunea).

Trei influenţe care marchează puternic astăzi pe plan naţional această colectivitate pe care am numit-o „Entitatea Elveţia”. Nu există întâmplare: sufletele se reîncarnează în ţări care le permit să-şi exprime o parte din talentele, gusturile, dorinţele lor. Elveţia este o entitate veche care a reuşit să-şi exorcizeze demonii - mai ales pe cel al războiului: energia marţiană a fost pusă în serviciul păcii. Gustul nomadismului (sensibil la helveţi, cum spune Cezar) s-a transformat în serviciu public: să le înlesnească celorlalţi schimburile economice şi comerciale, Cayce dixit!

PARTEA A TREIA

Funcţia terapeutică a alimentelor. Săpând groapa cu furculiţa...

Medicina actuală dă vina pe proasta alimentaţie pentru bolile civilizaţiei: cancere, reumatisme, cardiopatii şi altele ar fi provocate sau agravate de erorile noastre alimentare. A şti ceea ce mâncăm - şi de ce - este esenţial!

Cititorii şi cititoarele mele îşi amintesc de sfaturile lui Cayce din volumul I. Iată urmarea acestora: o panoramă generală a tot ceea ce se poate pune în farfurie, văzut din unghi terapeutic.

În catalogul alimentar care va urma, să nu vă mire dacă una sau alta din mâncărurile dumneavoastră preferate lipsesc la apel. Resursele dietetice ale Statelor Unite sunt sărace în comparaţie cu imensa bogăţie alimentară de care beneficiem noi în Europa. De exemplu, Cayce abia aminteşte de brânzeturi, pe când noi cunoaştem în Franţa peste 350 de varietăţi! Aceasta se explică prin faptul că brânzeturile nu-au fost niciodată în graţiile concetăţenilor lui Edgar. Şi când el vorbeşte de vinuri (baza forte a gastronomiei galice) o face într-un mod anecdotic. Anumite dulciuri care dau farmec vieţii noastre - dulceţurile, nugaua, pastele de fructe, fructele zaharisite, siropul de migdale... - sunt complet ignorate acolo. Cârnații, ficatul gras, carnea de raţă conservată în grăsime, gloriile noastre naţionale nu figurează în palmaresul gastronomic al lecturilor. Ca să nu amintim lucrurile oribile (un scandal pentru vecinii noştri) ca pulpele de broască şi melcii! Totuşi, oricât de incomplet ne-ar părea, ansamblul textelor cayciane despre alimentaţie

îi poate ajuta pe cei care nu vor să-şi sape groapa cu dinţii...

Dintre lecturile adunate sub titlul destul de plat (Joc de cuvinte pe care-i realizează autoarea plecând de la ambivalenţa cuvântului franţuzesc plat (= „plat”, dar şi „fel de mâncare”). N.tr.)(dacă pot spune aşa!): *Edgar Cayce speaks of foods, beverages and physical health /* Edgar Cayce vorbeşte despre alimente, băuturi şi sănătatea fizică (Ed. Avon Books, New York), am făcut o selecţie, reţinând aici doar lecturile care privesc fructele şi carnea. În volumul viitor vom vedea urmarea: lecturile despre legume, cereale, peşte etc.... în măsura în care cititorii şi cititoarele mele mi le vor cere! Bineînţeles că este vorba numai de o colecţie de recomandări precise: dacă Cayce îl sfătuieşte pe un diabetic să mănânce varză, asta nu înseamnă că toţi diabeticii trebuie să dea neapărat în varzomanie... dar să spunem că unii se pot inspira de acolo cu rezultate fericite!

În toată filosofia sa, Cayce reia principiile antice. În dietetică, primul principiu enunţat de Hippocrate: „Alimentul să-ţi fie medicament”. Aceasta ar însemna că fiecare aliment are virtutea (sau puterea sau funcţia) să vindece o anumită boală. Trebuie să alegem, nu să mâncăm orice şi oricând. A te simţi bine în propria-ţi piele înseamnă mai întâi să stăpâneşti acest combustibil pe care îl numim hrană.

De ce fructele? Am fost frapată de insistenţa lui Cayce atunci când vorbeşte de dietetică: „Mâncaţi fructe” este aproape un refren, un reflex. În general, el crede că boala este în primul rând o îmbâcsire, supraîncărcarea cu deşeuri, care creează blocarea circuitelor energetice, scăderea funcţiilor vitale, durerea, îmbătrânirea, moartea... Or fructul

„depoluează”: este ca un super-detergent care ne-ar curăţa maşinăria internă. Am sfârşit prin a fi obsedată şi eu de acest refren: de cum mă ridic de la masa de lucru, mă grăbesc la doamna Herrmann care, la Felix Potin în strada Bourgogne 43, vinde fructe extra (cu un umor - şi un amor! - care le fac şi mai frumoase). Îmi alcătuiesc - Cayce obligă - mese întregi din fructe de sezon. Rezultatul cumpărăturilor? În privinţa taliei, formei, bubiţelor, somnului: ameliorare netă pe toată linia. Şi când întâlnesc pe stradă o biată fiinţă strâmbă, îmi spun: „Ah, ce păcat că n-a urmat un regim de fructe!”.

După câteva luni în fine, după ce am petrecut cincisprezece ore pe zi (cufundată) în lecturile lui Cayce despre fructe, mi-am spus că mijlocul cel mai bun de a opri acest iureş... cărnos (în sensul în care spunem, despre un fruct, că este „cărnos”, n.tr.) era să trec la altceva complet diferit. Am ales deci carnea, pentru că este un subiect cu mari riscuri: îl ador...! A început războiul dintre carnivori şi vegetarieni şi voi fi prinsă între două focuri... Dar onestitatea mea de scriitor îmi cere să nu ascund nimic cititorilor mei. Le voi prezenta deci lecturile lui Cayce despre carne - sunt liberi să tragă ce concluzii vor!

Niciodată destule fructe!

Iar drept hrană, vă dau fructele Pământului...

După Memoriile lui Dumnezeu (intitulate Biblia), iată ce le-ar fi spus EI, în ziua inaugurării Raiului terestru, lui Adam şi Evei: „Vă dau toţi copacii care au fructe cu sămânţă de pe faţa Pământului”. Şi Acelaşi adaugă, pârând foarte mulţumit, „că toate erau bune!” (Geneza I, 29)

În primele zile ale lumii, prin urmare, era foarte simplu: Eva trebuia doar să întindă mâna ca să culeagă micul dejun! În Raiul terestru, aveai tot timpul înainte... Timpul cât a durat Grădina din Eden! Când aceasta a rămas doar o amintire, a fost uitată puterea magică a fructelor. În povestirile lui Anne-Catherine Emmerich, există descrieri stranii ale unor fructe magice din Raiul terestru, specii care acum ne sunt necunoscute. Poate „fructe-animale” intermediare între vegetal şi animal, ca fantasticele desene ale botanistei engleze Lady Elisabeth Hurnshaw din secolul XVII (Amaranthe, la Flore et la Faune d'Atlantis, Alexander Mosley Publications). Din păcate, suntem foarte departe de Raiul terestru - inclusiv în privinţa consumării fructelor: tendinţa actuală este de a le considera drept accesorii şi cu siguranţă că aşa erau considerate în America de pe vremea lui Cayce. Dacă nu, de ce ar fi insistat asupra acestui punct, mărind numărul lecturilor care recomandă consumarea fructelor? Acestea nu sunt apreciate la justa lor valoare în obiceiurile noastre alimentare: copiilor noştri le plac cartofii prăjiţi foarte graşi, bomboanele artificiale cu culori fluorescente, tăiţeii prea albi şi cârnații duhnind a conservant E 250. Gustul lor este repede pervertit: nu mai sunt obişnuiţi ca puiul de maimuţă obişnuit să mănânce fructe de cum deschid gura. Cayce găseşte că este o greşeală...

Dar, vai, în cultura Domnului Oricine: „Un fruct nu ţine de foame!”

Fructul: o pilulă de viaţă

Aţi remarcat că Biblia spune: „Toţi copacii care au fructe cu sământă”. În limbajul său bizar, venit din altă epocă, ne face oare această precizare ca să ne îndemne la reflecţie? Dar există fructe „fără sământă”?

Adică mere fără seminţe şi cireşe fără sâmbure? Sămânţa este un concentrat de viaţă miniaturizat, închis în interiorul unei capsule biodegradabile care este fructul. În acest produs foarte sofisticat, fabricat de laboratoarele Naturii, secretul de fabricaţie este atât de bine păzit încât nu s-a reuşit încă să i se copieze formula. Desigur, se obţin astăzi clementine (specie de portocală altoită cu mandarină, n. tr.) şi struguri fără seminţe. Este oare un progres? Ştiinţa noastră, care a luat- o razna, visează să producă în laborator fructe umane - maternitatea fără seminţe! Se va reuşi producţia în serie a acestor copii de sinteză care vor deveni roboţii vârstei de fier? Sinistră perspectivă.

Toate acestea ca să ne mirăm că nu am recitit Biblia sub un unghi dietetic: dacă fructele apar încă din primele pagini, este poate un semn al importanţei lor.

Pentru Cayce, ele nu sunt nişte accesorii, ci sunt esenţiale. Ca altădată în marile călătorii, când echipajele mureau ca muştele până când a apărut ideea de a lua la bord lămâi - arma absolută împotriva scorbutului! Or acesta este datorat lipsei vitaminei C, vitamină pentru care lămâia este un adevărat depozit portabil.

Pe scurt, pentru Cayce, fructul este adevărata farmacie a bunului Dumnezeu! Dar toate marile şcoli de medicină veche o spuseseră deja. De la şcoala din Salerne până la cea din Montpellier, se precizaseră deja funcţiile terapeutice ale fiecărei specii vegetale şi ale fiecărui fruct. Cercetarea continuă astăzi: se descoperă încă! S-a făcut desigur greşeala, la începutul acestui secol, să se abandoneze terapia cu plante, în favoarea chimioterapiei de sinteză. Oamenii

şi-au imaginat că-şi puteau permite să mănânce orice şi apoi să se vindece cu o pastiluţă roz...

Cayce, foarte departe de această atitudine, apreciază că trebuie mai bine să prevenim decât să vindecăm. Şi că, dacă trebuie să vindecăm, să acordăm preferinţă mijloacelor de provenienţă vegetală. Mai bine încă, să se consume fructul sau leguma care va îngriji direct boala:

Dacă vă trebuie un laxativ, să fie un produs pe bază de plante, dar nici nu veţi avea nevoie de el dacă înlocuiţi cel puţin o masă pe zi cu citrice, consumând fructele întregi. (Lectura 5592-1) - Este nevoie de vitamine? Atunci, nu pilule, ci fructe:

Regimul dumneavoastră alimentar trebuie să fie unul de refacere. Asiguraţi-vă în special că hrana pe care o consumaţi conţine vitamina B, care se găseşte în toate fructele galbene, (Lectura 1710-6)..”.

Căci fructele galbene:

Bogate în vitamina B1 şi, de asemenea în fier, energizează sistemul nervos şi sângele, accentuând proprietăţile sângelui, în special viteza de coagulare. Veţi alege în principiu fructe galbene, de foarte bună calitate..(Lectura.2538-1).

Vai de *extra-calitate* - adică e greu cu prospeţimea şi calitatea bio, după cum vom vedea mai departe.

Teoria asemănărilor

Lectura 1 71 0-6 de mai sus reia o noţiune foarte veche: teoria asemănărilor. Conform acesteia, fiecare fruct sau legumă este bun pentru organul căruia îi seamănă şi care îl „reprezintă”: ţelina pentru inimă, nucile pentru creier, curmalele pentru degete, vânăta pentru ficat etc. Această teorie, care putea să pară

simplă cândva, atrage din nou atenţia cercetătorilor. Ea a fost susţinută de cei mai mari gânditori ai Evului Mediu, în special de genialul Paracelsus (Pe numele său adevărat Bombast von Hohenheim, medic, chimist, filosof şi astrolog elveţian (1459-1541), unul dintre acei savanţi universali pe care i-a dat Renaşterea. El spunea că primeşte toate principiile medicale şi reţetele de la „spiritele” cu care comunica. A fost precursorul homeopatiei, care va fi sistematizată abia în secolul XX, de către Hahnemann). După cum ştim acum, culoarea fiecărui fruct (legumă) îi arătă compoziţia biochimică. Astfel, după Cayce, fructele roşii tonifică sângele, fructele galbene vindecă depresia, pentru că ele conţin aur etc. Vom regăsi pe parcursul lecturilor multe observaţii despre alegerea fructelor în funcţie de culoarea lor - care indică funcţia lor terapeutică şi compoziţia lor chimică. Fructele conţin oligoelemente care ne sunt indispensabile:

Regimul dumneavoastră va trebui să cuprindă alimente bogate în fosfor şi oligoelemente, care vă sunt necesare; şi alimente a căror structură conţine cloruri de aur (...).

- Despre ce alimente este vorba?

De fructe. În ele veţi găsi cel mai mult ceea ce vă trebuie. Regimul dumneavoastră va trebui să se bazeze cel mai mult pe fructe. (Lectura 1000-2, dată pentru o femeie cu depresie puternică)

Aveţi grijă să vă aprovizionaţi organismul cu fier şi oligoelemente nutritive care vă îmbogăţesc sistemul circulator, sângele, în cursa din organism. Fructe! Ele conţin ceea ce vă trebuie. (Lectura 2221-1, dată pentru o femeie care suferea de anemie şi carenţă de globule roşii).

În afară de fier, mai sunt şi alte oligoelemente esenţiale care vor fi mai bine asimilate dacă vin din consumarea directă a fructului: fosfor, clor, siliciu, aur (între altele). Mai bine să te duci la vânzătorul de trufandale decât la farmacist! Culoarea strălucitoare a fructelor le arată şi puterea energetică. Fructele sunt, deci, prima sursă de viaţă.

Prioritate fructelor din ţară!

E o întreagă poveste...

Pe fundul fiecărei lăzi cu ananas, vedeţi o plajă cu nisip, o lagună albastră şi un cocotier... Şi asta cumpăraţi odată cu ananasul! Parfumul unui mango este cel al vacanţelor voastre de vis, într-o insulă îndepărtată... Din păcate, mango şi ananasul de la magazinul din colţ nu sunt decât fantoma celor pe care le-aţi gustat în Antile. Iar ca valoare nutritivă, un miraj.

Ne amintim lecturile unde Cayce ia atitudine împotriva fructelor şi legumelor importate:

Consumaţi cât mai multe produse locale, de pe pământul pe care trăiţi. (Lectura 4047-1)

Nu consumaţi în cantităţi mari fructele, legumele şi carnea etc., care nu sunt produse în regiunea unde trăiţi. (Am citat aceste două lecturi în volumul I al acestei lucrări, dar îmi permit să revin pentru că este vorba de o noţiune foarte importantă) (Lectura 3542-1) Este o chestiune de nivel vibratoriu: fructele din ţara noastră au vibraţii apropiate de ale noastre; trăim pe un sol ale cărui caracteristici spaţio-temporale le împărtăşim cu lumea vegetală, animală şi minerală care îl populează. Chestiune de afinităţi profunde... unde îl întâlnim pe Montesquieu, care explica *Spiritul legilor fiecărei* ţări prin climatul său. Pe pomii fructiferi, cetăţeni! Haideţi la fructele patriei!

Şansa noastră este că avem drept ţară o adevărată grădină. Iată de ce, spunea Keyserling, francezul este un grădinar (cu psihologia de rigoare!). Varietatea de climă şi relief ne permite cultivarea unei mari diversităţi de fructe. Avem, datorită celor patru mări care ne scaldă coastele, un climat foarte blând, unde iarna este scurtă. Datorită acestui fapt, avem fructe tot anul. Văzută de la Moscova, Franţa este o primăvară eternă (de aici permanentele invazii pe care le suferim pe pământul nostru!).

În această ţară binecuvântată care justifică proverbul teuton: „Fericit ca Dumnezeu în Franţa”, n-avem nici o idee despre ce se petrece în marele deşert alb, care începe la răsărit de Rin: iarna siberiană, cu îngheţ, polei, friguri nesfârşite, care te obligă să te hrăneşti cu conserve luni întregi, pentru a supravieţui. Mamutul congelat *made in Urali* nu este samovarul nostru... Totuşi, chiar în această ţară numită pe drept cuvânt „dulcea Franţă”, iarna oricât de scurtă ar fi, impune conservarea legumelor şi fructelor. În mod tradiţional, folosim pentru conservare: oţetul, sarea, zahărul, grăsimea, uscarea şi afumarea. (Am vorbit pe larg despre acest subiect când am dat reţete în *Le Guide de l'anticonsommateur /* Ghidul anticonsumatorului, Ed. Seghers-Laffont). Totuşi, în epoca noastră, când mijloacele de transport ne permit să avem, iarna, căpşuni din Africa de Sud (lucru dezaprobat de Cayce), problemele nu mai sunt atât de stricte, după cum vom vedea.

Imposibil să conservi fără să denaturezi

Căci, dacă se importă fructe şi legume exotice, trebuie găsit un mijloc de prelungire a existenţei lor, dincolo de perioadele de transport, condiţionare şi

vânzare. De unde necesitatea în acest sistem de a folosi pesticide, conservanţi etc. Cayce şi-a exprimat întotdeauna lipsa de consideraţie faţă de orice aditiv (lecturile 462-14, 340-31 etc.) Şi încă aditivii folosiţi pe vremea lui reprezentau începuturile artei! Iată, de exemplu, cazul benzoatului de sodiu criticat în lectura 135-1 (volumul I) şi în aceasta:

Nu mâncaţi fructe congelate, ci numai conservate în suc propriu sau în sirop de zahăr de trestie, normal - şi în special, nu conserve care folosesc benzoat sau alt conservant Deoarece, în cele din urmă, benzoatul intoxică organismul! (Lectura 826-14).

Ce ar spune Cayce acum? Ar da dreptate partizanilor agriculturii biologice - oameni rezonabili, dacă-i pe-aşa, care predică în deşert. Riscăm să ne dăm seama prea târziu! Se vede, de asemenea, în lectura de mai sus, că Cayce nu este un admirator al produselor congelate. El preferă totuşi fructele şi legumele neconservate, trufandalele venite direct de la cules:

Dimineaţa, mâncaţi fructe - de sezon, fireşte! (Lectura 1662-1)

Eventual, consumaţi portocale, în doze moderate, mai ales în sezon. (Lectura 509-2)

În ţinuturile noastre cu climat blând, atlantic, există fructe pe care le poţi culege destul de târziu în sezon, chiar în pragul iernii: nucile, alunele, castanele, soiurile târzii de mere şi pere... Anumite fructe se culeg numai după căderea brumei - ca porumbele. Acestea rezistă toată iarna; fără să folosim conservanţi artificiali.

Problema cu care ne confruntăm acum este poluarea chimică a fructelor din Natură. Ani de zile m-am străduit să mă aprovizionez cu produse „bio”. Nu

mă refer la falsele produse bio, pentru snobi de lux. Nu. Adevărate produse naturale, pe care le aduceam cu braţul, de la ţară. Le cumpăram de la oameni care-şi cultivau grădina după caietul de sarcini al Naturii şi Progresului sau metoda Lemaire-Boucher sau cea a bunicilor (cea mai bună dintre toate...). Cutreieram pieţele bio, citeam cu atenţie etichetele, mă străduiam bineînţeles să cumpăr din

Franţa şi în sezon... Copiii mei erau superbi şi niciodată bolnavi. Cât despre cei care, la masa mea, îşi băteau joc de eforturile mele dietetice, trebuia totuşi să le vezi pofta de mâncare!

Există ceva mai urgent decât Războiul Focului!

Crud sau gătit? Depinde.

Crudivorismul absolut nu este întotdeauna cel mai bun pentru toată lumea. Sălbaticul care se hrănea cu fructe a încetat să mai existe după Jean-Jacques Rousseau. *Tristele tropice* erau mai gătite (la foc) decât se crezuse... Nici Cayce n-a declarat război focului. Iată câteva exemple: Nu prea multe prăjituri, patiserie, tarte! Mai bine fructe *gătite (la foc).* (Lectura 3535-1, pentru un tânăr anemiat)

O altă recomandare, pentru un biet epileptic de douăzeci de ani:

Dimineaţa, mâncaţi fructe uscate, gătite. Nu în cantitate mare, dar suficient ca să vă săturaţi. Dar atenţie, nu mâncaţi niciodată vreun fruct gătit, nici crud de altfel, odată cu citricele. (Lectura 521-1)

Aşa cum vom vedea mai departe, citricele sunt fiinţe dificile... Să nu credeţi că toate salatele cu lămâie, cu sferturi de portocală şi grepfrut sunt digeste sub pretextul că este vorba de crudităţi. Pe de altă

parte, aviz amatorilor de salate mixte: fructele amestecate cu legume gătite nu sunt întotdeauna bine tolerate:

Seara, mâncaţi fructe: mere, caise, piersici, pere, prune brumării, cireşe - dar atenţie, nu combinaţi prea mult fructele cu legumele gătite. Ar fi mai bine să le mâncaţi alternativ. (Lectura 5544-1)

La prânz, numai fructe proaspete. Faceţi o salată cu portocale, caise, mere (dar acestea în cantitate mică), banane, struguri, pere etc. (Lectura 480-3)

Bineînţeles că Cayce nu adaugă: şi stropiţi-le cu rom, lichior de cireşe amare sau zahăr... ceea ce ar strica totul din punct de vedere medical. Atenţie, acesta este un medicament! (Totuşi, foarte uşor de înghiţit, nu?) Aici, contrar cazului 521-1, bolnavul are dreptul să amestece citricele cu alte fructe.

Când Cayce vorbeşte de *fructe uscate gătite,* este pentru că cele două operaţii, uscarea şi gătirea, facilitează activitatea de transformare chimică efectuată de organele digestive. Strugurii, smochinele, prunele, bananele, caisele uscate se digeră mai uşor după înmuiere şi gătire. Vom vedea mai departe cât de folositoare le găseşte Cayce. Atenţie însă, toate vegetalele uscate îşi pierd proprietăţile după un an, lucru bine cunoscut de către cei care comercializează plantele medicinale: fructele uscate sunt bune doar câteva luni după cules.

Război dulciurilor!

Trebuie să mâncaţi ceva mai mulţi hidraţi de carbon, adică zaharuri. Dar sub formă de zaharuri conţinute în fructe. (Lectura 888-1) Căci, dacă unii au obiceiul să-şi „pună zahăr pe căpşuni” (Autoarea se joacă permanent cu cuvintele, expresia „sucrer les

fraises” însemnând şi „a fi zaharisit/ramolit”. N.tr.), nu este desigur cel mai bun mod de a le mânca...

Nu înghiţiţi tone de dulciuri. Dacă trebuie să *consumaţi zaharuri, să fie din fructe, adică zaharurile naturale din fruct!* (Lectura 2153-2, pentru o fetiţă de doisprezece ani, epileptică, dar Cayce repetă adeseori această recomandare într-o mulţime de alte cazuri: el se războieşte cu dulciurile!)

În loc să îndulcim fructele, Cayce ne sfătuieşte uneori... să le sărăm!

Dimineaţa (...), beţi suc de citrice sau chiar de ananas sau chiar de grepfrut. Şi când o faceţi, aceste sucuri să fie din fructe proaspete. Se poate adăuga puţină sare, căci le va face mai active. Da, am spus bine: sare, clorură de sodiu pentru acest organism. (Lectura 2823-3)

Sucul de lămâie sărat este fin şi potoleşte setea pe căldurile mari. Şi în mod curios, sarea taie gustul acid. Recomandarea nu este deloc extravagantă: ştiu cunoscători rafinaţi care-şi sărează uşor pepenele, punându-i astfel în valoare parfumul. Fructele însoţesc şi anumite mâncăruri sărate: caltaboş cu mere, curcă şi castane, raţă cu portocale, iepure cu prune uscate, pui cu struguri etc. Cayce nu este niciodată un „fan” al dulciurilor, dar le recomandă totuşi unora. Ar fi bine în general să se consume zahăr de struguri, de mere sau pere (poire-ul) - sau miere.

El preconizează folosirea zahărului de sfeclă (bio!...): Zahărul de sfeclă este cel mai bun pentru toată lumea. Dacă nu, zahăr de trestie nerafinat (Lectura 1131-2)

Dulceţurile făcute cu zahăr de sfeclă sunt mai bune decât cele cu zahăr de trestie, pentru acest bolnav. (Lectura 808-3) Dacă mâncaţi ceva dulce,

atunci să fie cu zahăr de sfeclă, mai bine decât zahăr de trestie. (Lectura 1206-11)

În gândirea caysciană, este vorba de zahărul de sfeclă roşie şi nu de cea albă! Cazul 849 (o boală a sistemului nervos) îl face pe Cayce să recomande *multe portocale, (...) dacă se poate, fructe proaspete* (lectura 849-47). El consideră aşadar că *Dunde marmelade* nu este cea mai bună formă de a mânca portocala... cu toate acestea, poate fi îngăduită! *Honni soit qui mal y pense!* (= Să-i fie ruşine cui s-ar gândi la ceva rău!)

Vom trece acum la examinarea virtuţilor terapeutice ale fiecărei categorii de fructe despre care a vorbit Cayce: citricele, fructele exotice bacele, fructele de vară şi de toamnă, nucile etc.

Citricele - Familia Citrice

Trebuie să ne înţelegem bine în privinţa personajelor despre care vom vorbi. Bineînţeles că, atunci când spunem *citrice,* toată lumea se gândeşte la lămâie (pe numele său mic, *citrus limon).* În latina populară, acesta era fructul chitrului. El există încă, strămoş foarte uitat... În Corsica, se produce încă chitra *(citrus medica),* fruct al arbustului păstrat aşa cum era la început - în timp ce lămâiul a suferit în mâinile horticultorilor, multe modificări. Citricele ţin de trei genuri:

1. genul *Citrus,* cum tocmai am văzut, care cuprinde mandarinul, pomelo, varietatea *citrus limeta* sau lămâiul - fr. „limonier -(care produce lămâi sau limete) şi portocalul amar cu toate varietăţile sale - tangerina, clementina etc.

2. genul *Fortunella,* ilustrat de kumquat - portocală pitică, pe care o servim zaharisită în

restaurantele chinezeşti şi care creşte foarte bine în grădinile din sud.

3. în fine, genul *Poncirus.* Nu intru în detaliul clasificărilor botanice, cu atât mai mult cu cât Cayce n-a menţionat unii membri ai familiei, necunoscuţi de consultanţii săi (de exemplu, chitra).

Cum spune Cayce însuşi, toate aceste citrice sunt fructe obţinute prin hibridare, adică prin încrucişare între diverse specii. Este motivul pentru care el ne sfătuieşte să le amestecăm:

Ar fi mult mai bine să adăugaţi puţină lămâie (fr. „limon”) la sucul de portocale şi lămâie (fr. „citron”) la grepfrut; nu prea mult, ci puţin. Va fi mai bine. Căci majoritatea acestor citrice sunt hibrizi, înţelegeţi? (Lectura 3525-1, pe care am citat-o în Edgar Cayce, reţete de frumuseţe şi sănătate)

Fals acide...

Citricele au toate în comun o anumită aciditate a gustului, aşa cum arată etimologia lor (italianul *agrume* provenit din latina medievală: *acrumen =* gust acru). Această aciditate a gustului n-are nimic de-a face cu aciditatea creată apoi în stomac, aşa cum îi precizează Cayce unuia dintre consultanţii bolnavi de cancer:

Nu mâncaţi carne. Ea a fost până acum, pentru dumneavoastră, cea mai catastrofală!

Atunci ce regim ar trebui să ţin?

Alimente gata digerate. Şi cele care nu creează aciditate. Reţineţi că există fructe care par acide la prima vedere, dar care, odată pătrunse în organism, nu mai sunt astfel: este cazul citricelor. (Lectura 569-16)

Într-o altă lectură, Cayce mai repetă:

Citricele cu gust acid nu produc aciditate în canalul digestiv, cu excepţia cazului când sunt consumate odată cu feculente. (Lectura 1512-2)

Sunt frecvente cazurile de cancer în care Cayce le va recomanda (lectura 1697-2, 570-1 etc.)

Deci citricele sunt persoane interesante - dar trebuie să umblăm atent cu ele. Vor fi mai eficiente folosite izolat, în loc de o masă, aşa cum am văzut mai sus în lectura 5592-1.

Atenţie la com6inaţiile explozive

Dacă le combinăm neinspirat în cursul unei mese, citricele ne îmbolnăvesc şi Cayce a repetat-o de o sută de ori! Am văzut mai sus, în lectura 521-1, că pacientul respectiv nu suporta amestecul de citrice cu fructe gătite, nici chiar cu anumite fructe crude! Dar poate fi şi mai rău. Citricele cu lactate (de exemplu, lectura 5097-1) sau cu cereale: o adevărată catastrofă! Iată câteva lecturi foarte categorice în această privinţă:

Dimineaţa, nu mâncaţi decât citrice. Dar din când în când, schimbaţi şi alternaţi cu cereale: dar mai ales să nu le mâncaţi împreună! (Lectura 135-1, pentru un băiat atins de poliomielită)

Deci le putem consuma la micul dejun, dar nu în acelaşi timp cu pâinea prăjită! Pentru Cayce, o mare parte din răcelile şi gripele iernii se datorează consumului frecvent al acestui amestec detonant. De exemplu, grepfrutul, recomandat unui artritic (lectura 1158-31), unui obez (lectura 1073-1), unei depresive (2517-1) etc., devine otravă dacă este rău asortat:

Puteţi să-l consumaţi, dar mult după mesele cu alimente care conţin gluten (cereale), care ar face din acţiunea grepfrutului asupra sucului gastric un dezastru digestiv. (Lectura 710-1)

Şi aceste două lecturi pe care le citez în Edgar Cayce, reţete de frumuseţe şi de sănătate.

Dacă mâncaţi cereale, nu le amestecaţi cu citrice, căci se creează aciditate în stomac; foarte rău! Citricele, consumate singure, favorizează eliminarea toxinelor. Dar, consumate cu cereale, devin greu de digerat şi cad greu la stomac, în loc să ajute acţiunea sucurilor gastrice. (Lectura 481-1)

Nu combinaţi fructele acide, care produc reacţii alcaline (non acide) în stomac, cu feculentele. (Lectura 416-9) (Vezi volumul I, p. 67-68)

Starea bună datorată vitaminelor

În cele din urmă, ce au citricele deosebit? Mai întâi, conţinutul excepţional de bogat în vitamine.

Aveţi nevoie de multe vitamine ca să vă refaceţi. Le veţi găsi în lămâi, care trebuie să deţină un loc important în alimentaţia dumneavoastră! (Lectura 2582-1)

Este tocmai ceea ce demonstrează istoria scorbutului: citricele sunt o sursă majoră de vitamine! (V. *Edgar Cayce, reţete de frumuseţe şi sănătate, p.* 174)

Vitamina este ceea ce permite stocarea resurselor vitale; din acest stoc se consumă atunci când apare o nevoie; şi când carenţa începe să deregleze organismul, este necesar să se aducă un supliment din vitamina respectivă - dacă nu, se produce îmbolnăvirea. (Lectura 2072-9)

Deci, pentru a lupta contra bolii, votaţi citricele! De ce să ne conformăm modei hibernale a răcelilor şi gripelor? (Ştiu bine că ultimele au incomparabilul avantaj de a ne oferi concedii suplimentare... şi este mai ales cazul puştilor care nu suferă şcoala!) Gripa nu

este o fatalitate dacă aveţi un magazin de fructe în apropiere. Nici un virus gripal, oricât de asiatic, spaniol sau de altă naţionalitate ar fi, nu rezistă la metoda ţigănească: dietă cu suc de portocale, cel puţin 20-30 de pahare de suc proaspăt presat pe zi.

Citricele: o investiţie în aur

Marele avantaj al citricelor este... culoarea lor aurie! *Merele de aur din grădina Hesperidelor* erau oare portocale? Cayce acordă întotdeauna o mare importanţă culorii naturale a alimentelor.

Pentru dumneavoastră, mai multă vitamină B1; o găsiţi în tot ce este galben. De exemplu, toate citricele! (Lectura 2535-1).

Conform teoriei asemănărilor, culoarea fructului indică într-adevăr compoziţia sa chimică. Şi acest galben auriu este atât de semnificativ, încât chiar numele portocalei (este vorba de numele franţuzesc, *orange,* n. tr.) - *Citrus aurantium -* vine de la cel al metalului: este fructul care evocă aurul (în latină, *aurum),* oligoelement foarte folosit în diverse terapii (Am citat în *Ghidul anticonsumatorului* o reţetă tradiţională împotriva laringitei şi pierderii vocii: „macerat de aur“. Este o formă empirică de metaloterapie, constând din consumarea apei în care a stat o bijuterie de aur (op. cit., p. 41)). În homeopatie, *Aurum metallicum* se combină cu alte metale sau metaloizi. Dr. Menetrier îl prescria sub formă de fiole în tratamentele sale (Oligoelemente: Laboratoire de Granions, le Mercator, 7, rue de l'Industrie 98000 Monaco, tel. 93 25 51 17).

Aurul (Au) are o acţiune' antibiotică, aşa cum au demonstrat cercetările ştiinţifice. Purtat direct pe piele, are cu siguranţă o acţiune terapeutică - dar consumat

sub formă de portocale, costă mai puţin! Portocalele îşi datorează culoarea lor frumoasă nu numai abundenţei în aur, dar şi altor săruri minerale ca iodul (lectura 1049-1). Iată de ce sunt ele benefice pentru ochi (lectura 5401-1), la sarcină (lectura 711-4) etc.

Aceste săruri minerale nu sunt numai de aur sau de iod. Există şi fosfor, mangan, fier, zinc etc. Datorită acestor oligoelemente, toate speciile de citrice pot curăţi în mod activ organismul: super- detergentul!

Măriţi cantitatea de săruri minerale din organismul dumneavoastră, pentru a accelera drenarea completă a toxinelor (...). Şi mai ales, în acest scop, măriţi consumul de citrice. (Lectura 5625-1)

Mâncaţi din belşug - şi chiar mai mult - lămâi, care vă vor aduce sărurile minerale de care are nevoie organismul dumneavoastră. Şi mai mult sub formă de fructe proaspete. (Lectura 849-47)

În toate cazurile de boli de ochi, Cayce recomandă citricele şi mai ales lămâile, faţă de care nutreşte o simpatie deosebită: *Adăugaţi regimului dumneavoastră de două ori mai multe* lămâi decât până acum, Şi, în plus, foarte mult morcov, totul asortat cu gelatină; aceasta va vindeca şi fortifica nervii optici şi va reduce tensiunile dintre sistemul nervos cerebro-spinal şi marele simpatic. (Lectura 5401-7)

Vorbind de lămâi, Cayce adaugă adeseori: *a great deal, plenty, quantity of the juice,* adică: mult, foarte mult, tone de suc... Foarte conştienţi de valoarea dietetică a lămâilor şi portocalelor, nu mai avem nevoie de alte lecturi ca să ne convingem!

O specie des amintită de Cayce este şi lămâia zemoasă (lămâia verde sau *limette,* sau *lime).* O gânganie mititică, foarte evidentă în limbajul de

restaurant („limbă de mare cu lămâi verzi”), aceasta este o specie bine cunoscută dintotdeauna pe ţărmul Mediteranei. Cayce îi acordă aceleaşi virtuţi vindecătoare ca şi celorlalte citrice: contra cancerului, contra constipaţiei etc. În anumite cazuri, Cayce recomandă mai mult sucul de citrice decât fructul întreg. Se pare că există bolnavi pentru care doar sucul este mai eficient:

În regimul dumneavoastră, luaţi aminte să mâncaţi ceea ce vă aduce fier, siliciu şi aur în organism. Pentru moment, cea mai mare parte a regimului dumneavoastră să fie pe bază de suc de citrice. Mai târziu vom schimba. (Lectura 1055-1, unui bolnav de cincizeci de ani care suferea de aderenţe)

Pentru o fetiţă de doisprezece ani, epileptică:

Vitamine şi iar vitamine! Pentru că aceste alimente conţin mai ales vitaminele B, B1 , A, C şi D. Veţi găsi toate acestea, pe o cale naturală - şi în cantitate mare! - în sucurile de citrice. (Lectura 2153-1)

Portocala mecanică... sau portocala falsă!

... Nu tot ce străluceşte este aur, iar „portocala falsă” este aceea care vine din ţările unde este atât de tratată (chimic) încât îşi pierde puterea (Spania, Israel, unde sub numele de „portocală de Jaffa” şi-a dobândit o anumită faimă...). Când ajunge pe pieţele noastre, nu mai este decât propria ei umbră. Minunile care se consumă pe loc, în Tunisia, n-au nimic de-a face cu aceste fantome dezodorizate care, după cum suntem asiguraţi, sunt portocale...

Drama actuală este că aceste citrice care sosesc pe pieţele franceze sunt de calitate mediocră: adică arhitratate. Ca să avem portocale adevărate şi lămâi

adevărate, ale căror virtuţi medicinale să fie active, trebuie să le consumăm pe loc, în sezon, în sudul Franţei, în Italia (mai ales sanguinii...), în Tunisia... sau plantaţi-vă pe balcon un, mic portocal, pe care îl băgaţi în casă iarna! Este un pom foarte decorativ şi veţi şti, în fine, care este gustul portocalei „veritabile!”

Am avut cândva în casă o tânără cehoaică, la îngrijit copiii. Când Etka m-a văzut prima dată decojind o portocală, s-a revoltat: „Cum, aruncaţi coaja? La noi, portocala este atât de rară, atât de preţioasă, încât se mănâncă TOATĂ”. Etka venea dintr-o ţară răsăriteană care încă nu cunoştea civilizaţia consumului (Probabil autoarea se referă la Cehoslovacia de acum câteva zeci de ani! N.tr.).

Pentru că vorbim de portocale, aş vrea să mai adaug că, pentru Cayce, acesta este remediul major al constipaţiei, aşa cum am semnalat mai sus (şi în lectura 1713-17, unde Edgar îi prescrie douăsprezece portocale pe zi unei femei care, până atunci, era trup şi suflet pentru laxative). Lecturile au prescris portocala şi în cazuri de leucemie, de exemplu numărul 2456-4, *din cauza aportului de calciu*

În fine, există oameni relativ alergici la anumite varietăţi de citrice, între care şi portocala; un proverb spune la noi că „portocala este aur dimineaţa, plumb seara”; doamna Portocală are câţiva admiratori dezamăgiţi:

Portocale câteodată, dar nu prea multe! (Lectura 608-4)

Fructele exotice

Banane, mango, papaia, litchi *(Nephelium lappaceum,* n.tr.) curmale, avocado, ananas etc., importate în Franţa, pierd pe drum o parte din

strălucirea lor vitală. Dacă Cayce le aprecia, este pentru că locuia în Virginia, ţară caldă. Mulţi dintre bolnavii săi veneau din sud, din statele cu climă de-a dreptul tropicală, unde puteau să-şi culeagă „perele de avocat” din grădină. Căci tribul fructelor exotice cuprinde specii ca banana; avocado sau ananas, care devin extrem de toxice pentru ficat când încep să fermenteze. Şi cu atât mai mult cu cât aceste specii sosesc pe pieţele din Europa deja tratate şi denaturate prin forţarea coacerii. Cayce, încă din 1934, interzicea consumarea fructelor coapte forţat.

Şi nu consumaţi fructe coapte artificial, chiar dacă sunt din cutie. Cu această precizare, ananasul şi sucul său sunt foarte bune pentru organismul dumneavoastră. (Lectura 509-2)

Altfel spus, n-ar trebui să consumăm prea multe din aceste minuni exotice, dacă nu locuim în ţara producătoare. Dar inutil să fim prea riguroşi: unele sunt cultivate în Franţa, unde au fost aclimatizate uşor. Este cazul fructului kiwi, uşor de cultivat în Ile-de-France, şi al kumquatului de care vorbeam mai sus, la capitolul citricelor. Şi printre speciile pe care le credem „neaoşe”, multe au fost la început exotice ca piersicile, caisele, castanele de India...

Aceia dintre cititorii mei care trăiesc în Antile, Africa tropicală Reunion, Noua Caledonie etc., unde aceste fructe sunt produse locale vor fi poate bucuroşi să afle ceea ce spune Cayce despre ele.

Umorile acide ale ananasului

Să începem deci cu acest senior solitar, pentru că tocmai l-am amintit. Cum este vorba de un fruct galben, bogat în vitamina B, el este foarte bun pentru

refacerea bolnavei de mai jos (care suferă de o anemie generală, în urma unui traumatism):

Trebuie să mâncaţi alimente care conţin, într-un mod asimilabil, elemente indispensabile refacerii sângelui dumneavoastră: calciu, fier, gluten, care acţionează asupra ureii. (...) Dimineaţa, ananas şi suc de ananas. (Lectura 3823-2)

Totuşi ananasul pe care îl recomandă Cayce în amestec cu câteva picături de lămâie verde reacţionează la fel cu citricele: când este consumat la aceeaşi masă cu cerealele, creează o mare aciditate în tubul digestiv (pe când el este în mod obişnuit alcalin). Deci, evitaţi sucul de ananas cu pâine prăjită la micul dejun, tarta cu ananas etc. (lectura 838-3).

Consumat singur:

Ananasul nu produce aciditate, ci alcalinitate. Numai dacă este mâncat cu cereale sau amidon (...) la aceeaşi masă sau în aceeaşi zi, se produc aceste reacţii acide în organism! Deci nu le mâncaţi în aceeaşi zi! (Lectura 1484-1)

Pentru că a încălcat această lege a dieteticii (a mâncat fructe acide în acelaşi timp cu cerealele), bolnavul de mai sus suferea de mâncărimi de psoriazis insuportabile (râie curată!).

Avocaţii care pledează pentru sănătatea dumneavoastră...

Acestea - fructele de avocado, n. tr. - vin de foarte departe, mai exact din cuvântul nahualt *auacatl,* din care limba spaniolă a scos *abogado.* Primii conchistadori le-au cules în Guatemala, în Mexic, în unele Antile.

Perele de avocado (cum erau numite altădată) conţin mult fier şi aramă şi sunt bune în caz de anemie?

Da, sunt un remediu pentru anemii. Avocado conţine mult fier şi este bun pentru toată lumea, în special când trebuie să se refacă organismul şi să se regenereze sângele, căci este uşor de asimilat. Dar este mai bine să fie mâncat dimineaţa şi seara niciodată în plină activitate, ziua! (Lectura 501-4)

Vorbăreţul este deci mai bun în afara orelor de lucru! Dar aici sau în altă parte, nu trebuie prea multe ore suplimentare cu el, în măsura în care este produs mai ales în Israel şi Africa tropicală.

Păcat că au fost banalizate bananele

Totul a început cu Josephine Baker, care apărea pe scenă cu o fustiţă din banane. De unde eticheta definitivă de „sex symbol”, care a fost pusă, datorită formei sale, fructului - şi cântăreţei. Astfel îmi explic succesul fulgerător al bananei în ţara yankeilor. Cayce a vorbit mult de ea (republicile bananiere ale Americii Centrale începeau să funcţioneze încă de pe vremea sa). Când eram mică, în Maroc, un regim de banane era o sărbătoare! Un prieten al tatălui meu adusese una din bananeriile din Souss. Locuiam atunci la Rabat, unde clima nu este mai caldă decât la Avignon, deci nu este suficient de caldă pentru bananier. Numai în sudul extrem al Marocului, se putea cultiva banana şi ea era pentru noi o noutate interesantă. (Amintiţi-vă că în timpul Primului Război Mondial soldaţii germani care descoperiseră bananele la Paris le mâncau cu tot cu coajă!)

Bananele au devenit banale şi este foarte păcat; şi-au pierdut savoarea şi calitatea terapeutică. Cele

care se vând la magazin sunt coapte artificial, ceea ce le poate face toxice:

Nu vă supraîncărcaţi organismul cu banane, cu excepţia cazului când sunt coapte natural. Căci, atunci când încep să se altereze chiar înainte de a fi plăcute la gust, sunt nefaste pentru organism. Nu le mâncaţi decât pe cele care sunt arhicoapte, când au fost culese pe loc - şi, mai ales, consumaţi-le cu moderaţie (Lectura 658-15)

Deci, oricum, pentru că bananele de pe piaţa noastră sunt toate „coapte forţat” în instalaţii industriale, nu consumaţi prea multe - (şi mai ales, niciodată când sunt fleşcăite):

Fără banane, cu excepţia cazului când vă aflaţi în ţara unde cresc şi se coc. (Lectura 820-2)

- Banana, spre deosebire de citrice,. este un fruct care produce aciditate în sistemul digestiv:. '

Când vă aflaţi într-o stare de mare anxietate şi stres, nu mâncaţi banane, nici fructe care produc aciditate. (Lectura 1724-1) Bananele produc aciditate pentru că ele conţin mult amidon: În regimul dumneavoastră, atenţie; nu prea multe feculente, indiferent care ar fi ele! Fără banane! (Lectura 632-6)

Ele conţin multe zaharuri, nu întotdeauna asimilabile: încercaţi să vă alcătuiţi un regim pe bază de alimente care produc o reacţie alcalină (bazică) în sistemul digestiv; deci nu prea multe zaharuri, fie la micul dejun sau altfel. Şi nu banane. (Lectura 480-13).

Toată chestiunea este (Cayce revine des asupra ei) echilibrul acid- bază, altfel spus, PH-ul. Unei tinere femei care suferea de aciditate şi în consecinţă de constipaţie, proastă asimilaţie, probleme nervoase, Cayce îi va spune:

Atenţie la banane, atenţie la fructele care fermentează uşor! (Lectura 2261-1)

Aşadar dăm bananele la gunoi? Nu, nu întotdeauna:

La fiecare masă, cu excepţia micului dejun, mâncaţi o banană, mai ales foarte coaptă; dar nu o banană verde care a fost păstrată mult timp! (Lectura 913-1, dată pentru un bolnav care avea o suferinţă intestinală)

Şi Cayce, unui depresiv:

Adăugaţi meniurilor dumneavoastră fructe de culoare galbenă: ocazional, banane cu cereale; aceasta vă va stimula! (Lectura 816-13)

Cititorii mei îşi amintesc că galbenul corespunde nivelului vibratoriu al glandelor suprarenale, care declanşează agresivitatea (în sensul bun şi rău al termenului). Bananele „bio” - veritabile - sunt un magazin de vitamine şi un tonic puternic:

Mâncaţi multe vitamine care vă vor mări rezistenţa la infecţii: A, D şi B1 . Luaţi-le mai bine din alimente decât sub formă de pilule! Pentru acest organism, banane cu cereale. Mestecaţi-le bine - dar mai ales să fie complet coapte! (Lectura 2598-1)

Banana este deci toxică dacă este verde şi dacă este fleşcăită. Lectura care vorbeşte mult despre decalajul dintre banana lui tata-mare - altfel spus a lui Cayce - şi a noastră! Cât s-au schimbat lucrurile... Fiul meu Gil îmi spune că sunt atinsă de sindromul numit în psihologie BVT (Bon Vieux Temps), ai regretatului timp de odinioară... „Pe vremea mea, bananele erau naturale” (nu vrea să mă creadă!).

Curmalele sunt „degete de lumină”

Porecla lor arabă: *deglet nour.* Cayce vorbeşte mereu despre ele cu simpatie:

Găsim că modul în care vă hrăniţi merită mai multă consideraţie. Ceea ce ar fi bun pentru organismul dumneavoastră, şi tonic, sunt vitaminele B1, G şi fierul. Combinaţia acestor trei elemente este deosebit de bună, mai ales dacă le luaţi sub formă naturală din alimentele care le conţin. Ar fi mai eficient decât sub forma unui preparat farmaceutic adăugat meselor, pe care nu-l recomandăm - doar excepţional pentru a vă întări. Adăugaţi mai ales curmale meselor dumneavoastră! (Lectura 1770-7)

Numele latin al palmierului-curmal, *Phoenix dactylifera,* înseamnă „phoenixul care are degete”. Copacul ar veni din Fenicia, adică din Liban. Numele său latin a dat în provensală *datil,* apoi în franceză *datte.* Conform teoriei asemănărilor, curmala este bună pentru degete... În orice caz, curmala favorizează activitatea corpului în general şi cea a membrelor. Iată o altă lectură pentru un bărbat care suferea de dureri articulare chiar la degete! Avea treizeci de ani şi era artritic...

Consumaţi ceea ce vă va ajuta să eliminaţi deşeurile. Pentru refacerea organismului, vă trebuie mai mult fier: veţi găsi destul în fructele uscate cum sunt curmalele - în fiecare zi! (Lectura 849-23)

Curmalele intră în compoziţia *desertului mumiei,* reţetă tonifiantă care, după Cayce, protejează sistemul digestiv. Este vorba, în mare, de o pastă făcută dintr-o ceaşcă de smochine, o ceaşcă de curmale, o jumătate de ceaşcă de făină şi câteva ceşti de apă. Cei din Virginia Beach o prepară cu multă convingere, credincioşi Maestrului. Din păcate, este cumplită! N-aveam deci nici un chef să mă bag în această

insipiditate pioasă, (demnă de „burta de oaie umplută”, scumpă puritanilor scoţieni), până în ziua când am înţeles că nu era din vina lui Cayce, nici a reţetei sale. Era pur şi simplu pentru că acele curmale din California, care se găsesc în toată America, nu se pot mânca. Pentru o gură europeană, obişnuită cu curmalele tunisiene, au exact gustul unei bucăţi de vată pe care dentistul v-ar pune-o drept pansament pe gingie. Smochinele aşijderea. Tot ceea ce se cultivă în California este arhitratat şi este imposibil de identificat ca gust! Ca băuturile în cutie pe are le găseşti în toate bazele militare americane din lume: imposibil e recunoscut gustul oranjadei, vinului, berii, şampaniei sau Cocăi-Cola. Totul este 1) îndulcit, 2) gazos, 3) cu gust de produs chimic... Trebuie să citeşti eticheta ca să ştii ce bei. Bravul răcan US are papilele gustative din beton armat.

Pe scurt, *desertul mumiei* este delicios dacă folosiţi smochinele mici, gustoase, proaspete şi cărnoase de la noi, cu curmale proaspete au uscate, netratate, debarcate direct din oazele sahariene (Vezi reţeta detaliată în Edgar Cayce, rețete de frumuseţe şi sănătate, p. 199.).

Ea apare în mai multe lecturi date în perioade diferite - şi în versiuni cu geometrie variabilă.

Iată una dintre ele:

De când este fetiţa foarte mică, mama el ar vrea să ştie ce tip de alimentaţie ar fi mai bună pentru ea, cum s-o vindece? [de această astenie generală - tânăra bolnavă are doisprezece ani şi aerul bolnăvicios al Piciului! (lui Daudet, n. tr.!)]

Daţi-i des o hrană care era hrana de bază a atlanţilor şi egiptenilor: cereale cu smochine şi

curmale, totul pregătit cu lapte de capră. (Lectura 5257-1)

Într-o altă lectură (1907-2), Cayce precizează că trebuie să încălzim la bain-marie dar: *fără ca amestecul să ajungă la fierbere.* Amestecul este mai bun când smochinele şi curmalele sunt tăiate în bucăţele mici, înainte de a fi adăugate fainii. Se poate servi cu sau fără smântână proaspătă, se lasă la rece şi se foloseşte a doua zi (cu condiţia să nu fermenteze)

Nu mai este nici mă car o singură goiavă la Goyava...

Căci există într-adevăr în Guadelupa un sătuc care se numeşte Goyava, pe coasta estică, în Basse-Terre. Cei 2.919 locuitori vă jură că aveau goyavieri altădată - prădaţi de primii europeni care au debarcat pe insulă în urmă cu patru secole. Astăzi nu mai există nici măcar unul singur! Cuvântul „goyavă” vine din limba arawak, vorbită odinioară în Caraibe, şi spaniolii l-au tradus prin *Guayaba.* Cayce a vorbit despre ea şi dedic cititorilor mei antilezi acest pasaj:

În special la prânz, o salată de fructe crude (şi vă veţi ţine cât mai strict de acest regim!). În această salată, puneţi deci un fruct ca goiava! (Lectura 9351-1, dată pentru o femeie care suferea de mult timp de tulburări endocrine)

Regret mult că Cayce n-a analizat farmecele secrete ale acestei mici minuni care este dulceaţa de goiavă. Dar aşa cum am spus deja, America ignoră rafinamentul pastelor de fructe şi al jeleurilor - florile dulciurilor europene. Am văzut bine de altfel la Virginia Beach, expresia de groază a prietenilor cărora le-am oferit într-o zi dulceţurile mele de mure! Ca şi cum le-aş fi propus o viperă în borcan... Mi-am mâncat deci

singură murele (de la un mur bio!), cu zahăr nerafinat. Era în farfuria mea ceva din Mediterana, ceva care mă ajuta să traversez deşertul gastronomic al anilor mei virgini din Virginia...

Papaia lui papa

Unei femei tuberculoase care suferea de tulburări ale circulaţiei sanguine şi limfatice, Cayce îi spune:

De fiecare dată când se poate, fructe de papala! Nu prea multe odată; în cantităţi mici şi foarte des. Va fi foarte bine pentru organismul dumneavoastră! (Lectura 3687-1)

Soare în farfuria dumneavoastră, dragă prietenă! Dar papaia, ca toate aceste fructe tropicale, trebuie să fie consumată proaspătă, şi, dacă se poate, bio, ca altădată... Papaia lui papa! Am învăţat că există oameni care o cultivă la Paris, în seră.

Kakiul în uniformă

Nu ştiu de ce este numit *kaki* bejul uniformelor militare... Căci fructul kaki este de un oranj strălucitor! Aveam mai mulţi arbori kaki în grădina mea din Maroc şi din fructe făceam dulceaţă. Este fructul *plaqueminierului* din Japonia sau al kakilierului, arbore foarte decorativ aclimatizat la noi, în sud. Kakiul apare din ce în ce mai des pe pieţele noastre: seamănă cu o roşie mică. În Extremul Orient, proprietăţile sale medicale sunt recunoscute în afecţiunile căilor urinare, intestinului şi căilor respiratorii, ca şi ale pielii. Creşte în Virginia; de aceea Cayce vorbeşte uneori de el - mai ales în această reţetă pentru ondularea părului lins (cf. *Edgar Cayce, reţete de frumuseţe şi sănătate, p.* 156), unde i se spune unei adolescente:

Fierbeţi miez de kaki cu coaja rădăcinilor copacului şi masaţi-vă pielea capului. (Lectura 267-7)

Iată cazul unui tânăr de douăzeci şi cinci de ani care, în urma unui accident, a rămas cu cicatrici urâte pe craniu:

Ce tratament ar trebui să urmez ca să-mi crească părul din nou?

Mâncaţi coji de cartofi şi apoi mâncaţi kaki, de-ndată ce lucrurile intră pe făgaşul normal! (Lectura 1710-5)

Adeseori, Edgar Cayce a pus în lumină meritele foarte puţin cunoscute ale cojilor de cartofi...

Fructele exotice despre care Cayce n-a vorbit

Om practic, Cayce prescria bolnavilor săi, cu câteva excepţii, produse locale uşor de găsit: fructele exotice nu sunt deci menţionate de el decât dacă cresc în Virginia sau în statele vecine, de unde veneau consultanţii. Totuşi, mulţi dintre ei veneau din New York (unde nimeni nu mai ştie ce fruct local se culegea la Manhattan pe vremea lui Peter Stuyvesant...)

Cayce, ca şi Socrate, îşi transmitea învăţătura printr-un dialog. Dar o mulţime de întrebări pe care am fi vrut să i le punem nu-i interesau pe consultanţii săi. Prin urmare, Cayce n-a răspuns la ele... Acestea fiind spuse, există în lecturi şi multe informaţii pe care contemporanii nu le- au înţeles pentru că nu erau copţi (... dacă pot spune aşa!) ca să le primească. Informaţii pe care le descoperim acum pentru că erau, de fapt, destinate oamenilor din epoca noastră... Şi este pasionant: lecturile sunt de o asemenea bogăţie, încât nu le termini de analizat!

Oricum, n-avem deloc nevoie de fructe exotice, dacă nu locuim pe solul de unde îşi trag seva. Iată un dialog în care Cayce precizează ceea ce crede despre relaţia dintre climă, latitudine, fructele pământului şi sănătate:

Clima din x... este bună şi trebuie să locuiesc acolo permanent? Condiţiile climaterice nu sunt răspunzătoare de boala dumneavoastră. Organismul se poate adapta. Aşa cum am spus în general, oamenii se pot adapta condiţiilor climaterice, dacă vor să îmbrăţişeze modul de viaţă şi de alimentaţie al ţinutului - şi să mănânce produse locale. Aceasta permite adaptarea mult mai rapidă a organismului la orice condiţie climaterică şi geografică.

Un regim compus mai ales din fructe, legume, ouă, lapte ESTE MAI BUN PENTRU MINE? insistă domnul care, în mod vizibil, n-a înţeles ce vrea să-i spună Cayce...

Aşa cum v-am spus, consumaţi deci produse locale, care provin din vecinătatea imediată. sunt mult mai bune pentru organismul dumneavoastră decât un aşa-zis regim vegetarian, sau lactat, sau erbivor...! Aţi avea nevoie de mai multe proteine naturale.

Ciocolata cu lapte foarte concentrat şi cu maltoză pe CARE MI-O FAC ÎN FIECARE ZI, ÎMI FACE RĂU? recidivează domnul (care, se pare, nu locuieşte nicidecum într-o ţară producătoare de cacao, dar ţine totuşi la tabieturile sale!) Cayce îl dezamăgeşte implacabil:

Ciocolata pe care o consumaţi acum nu este alimentaţia cea mai bună, indiferent cum ar fi! Ar fi mai bine să beţi mult lapte. Îl veţi găsi la ţară, lângă X... (Lectura 4047-1)

Mă scuz faţă de cititorii mei elveţieni, care şi-au construit imperiul - aşa cum ştie toată lumea - pe virtuţile ciocolatei (Dar au avut dreptul la un premiu de consolare: două lecturi „speciale” Elveţia în capitolul precedent!)... Cât despre nucile de cocos, alune şi alte nuci, le vom vedea în capitolul despre fructele oleaginoase.

Fructele roşii (sau bacele) Sângele roşu al pământului

În engleză, Cayce spune berries, ceea ce se traduce prin *bace* sau *fructe roşii.* Este vorba de bacele pe care le adunăm de pe pământ (fragi, afine...) sau din subarboret şi din tufişuri (coacăze, coacăze negre, mure, zmeură, măceşe, porumbe, gherghine, fructe de soc negru, scoruşe, fructe de sorb, coarne, fructe de dracilă etc.). Le putem adăuga chiar cireşe sălbatice, vişine şi măline (Am dat în *Ghidul anticonsumatorului* mai multe pagini de reţete care folosesc bacele sălbatice şi am descris amănunţit calităţile lor dietetice şi gastronomice (paginile 262 şi 263)).

Caracteristica generală a acestor bace este culoarea lor roşie. Unele, negre în exterior, au un suc roşu în interior: coacăzele negre, murele, socul, afinele etc. Doar coacăza albă şi agrişa - două rebele! - îşi permit să facă glume deplasate cu sucul lor alb.

După teoria asemănărilor, tot ce dă un suc roşu este bun pentru sânge, favorizând producerea hematiilor, adică a globulelor roşii. Se regăseşte şi analogia tradiţională cu culoarea roşie a fierului oxidat şi simbolismul astrologic al planetei Marte, care guvernează în acelaşi timp energia vitală, sângele, fierul şi culoarea roşie. Aceasta, în globulele cu acelaşi

nume, se explică prin prezenţa hemoglobinei, pe bază de fier.

Cayce n-a vorbit de toate bacele, de toate fructele roşii; nu există exact aceleaşi specii şi aceleaşi varietăţi pe tot continentul american (unde, oricum, nu se consumă decât ceea ce este cultivat).

Prima indicaţie terapeutică a fructelor roşii este evidentă: bolile de sânge, bolile circulatorii, carenţele de fier, insuficienţa globulelor roşii. Sângele nostru are o afinitate misterioasă cu seva plantelor şi sucurile fructelor, care întruchipează sângele pământului.

Iată un organism care îşi va recăpăta echilibrul cu un regim de refacere a elementelor sângelui; adică un regim care aduce un maximum de fier: deci pe bază de fructe roşii - în special cele care se adună de pe sol şi aproape de sol. (Lectura 488-7)

Unui alt bolnav, Cayce îi va recomanda de data aceasta: Un regim uşor de asimilat, pentru a reface sistemul nervos şi sângele. Trebuie fructe roşii, dintre cele care cresc aproape de sol, dar nu chiar pe sol. (Lectura 3842-1)

Exigenţele lui Cayce pot părea bizare... Dar cercetările ştiinţifice au măsurat în biotopuri (asociaţii botanice şi zoologice din peisajele naturale) „etajări” pe înălţime şi altitudine extrem de exacte. La fiecare nivel, vegetalele au caracteristici fizico-chimice bine definite, care corespund intensităţii luminii, duratei zilnice sau anuale a însoririi etc. Fiecare etaj este locuit de o asociaţie specială de specii vegetale şi animale, care sunt delimitate mai exact decât am crede. Acest lucru se vede foarte bine pe malul mării şi în scufundarea submarină sau pe porţiunea litoralului acoperită temporar de flux: pescarii şi scufundătorii au remarcat de multă vreme această etajare în adâncime,

unde fiecare palier este locuit de o faună şi o floră specifice.

Pe vremea acestor două lecturi - respectiv în 1923 şi în 1931 - biogeografia şi ecologia nu erau încă predate la universitate; şi cei doi bolnavi au crezut probabil că moş Cayce era un pic bizar recomandând *fructele care cresc aproape de sol!*

Bacele sunt foarte bogate în anumite oligoelemente: fier, siliciu, fosfor (lectura 480-19) şi în vitaminele B (lectura 3285-1). Ele au un efect general de drenare a toxinelor.

Mâncaţi numai fructe de sezon, bace sau fructe de acelaşi gen care trebuie să facă parte din regimul dumneavoastră. Căci bacele nu au doar un efect dezintoxicant, ci vă ameliorează, în general diversele probleme de sănătate. (Lectura 1179-6)

Înainte ca actualul american „way of life” să acopere continentul cu un deşert de beton, America era foarte bogată în bace sălbatice, cu care se hrăneau indienii. Cunoştinţele lor în acest domeniu s-au pierdut, iar Cayce nu are pretenţia să impună clienţilor săi consumarea bacelor sălbatice - cum facem noi în Europa: bucuria unei plimbări în pădure înseamnă, pentru noi, şi savoarea fragilor zdrobite între dinţi! Şi ce să mai spunem de dulceaţa de mure? Specialitate rafinată, pe care şi cea mai neînsemnată bretonă ştia s-o facă odinioară.

Culesul murelor în septembrie, pe potecile abrupte, era un ritual care nu trebuia pierdut niciodată! Copiii se întorceau acasă încărcaţi cu o pradă impunătoare, mânjiţi de suc roşu, care le trăda pofta. În seara aceea, se scoteau vasele de aramă; se puneau zahărul şi murele proaspete, se lăsau împreună la fiert şi se luau de pe foc ca să fie trecute

prin râșniță, zdrobind fructele şi seminţele. Se elimina o parte din seminţe prin pasare şi se punea la borcan acest aur negru care se răcea lent, solidificându-se. Copiii, în seara aceea aveau să se culce fără mofturi...

Bacele au seminţe care supără dinţii - şi uneori pot fi indigeste. (Iată de ce în reţeta mea de marmeladă de mure, se aruncă cea mai mare parte a seminţelor. Cei care nu le suportă deloc preferă jeleul, făcut numai din suc.) O nuanţă însă: totul depinde de locul seminţei în fruct.

Atenţie la bacele care au seminţele la exteriorul fructului. Nu mâncaţi prea multe! (Lectura 3008-1)

Atât de mare este puterea terapeutică a bacelor încât ele n-o pierd complet atunci când sunt conservate:

Chiar conservate, puteţi să le folosiţi - dacă nu puteţi să vi le procuraţi proaspete. (Lectura 849-50, pentru un tânăr de treizeci şi trei de ani, artritic)

Conservele în cutii, borcane, da, dar numai cele făcute de noi înşine, cu bace care cresc local, singurele admise de Cayce: *Consumaţi fructe, bace de toate felurile, dar în special cele care cresc în împrejurimi.* (Lectura 1771-3, dată pentru o tânără care suferea de boala fânului)

Iată acum, unul după altul, fiecare tip de bacă recomandată de Cayce.

Murele: aurul negru al golfurilor noastre

Nu vom termina de enumerat virtuţile medicale ale acestei plante excepţionale. Lista bolilor vindecate de mure este inepuizabilă. De la un capăt la altul al tubului digestiv, murele curăţă, mătură, usucă, dezinfectează, pansează bubele... Cele mai bune sunt cele care cresc în clima noastră atlantică, nu prea

departe de mare: le trebuie acest climat blând şi maritim ca să fie foarte dulci.

Conform tradiţiei bretone pe care o evoc mai sus, Cayce este un partizan înflăcărat al acesteia:

Ele sunt mai bune decât fragile, care pot fi uneori foarte acide: în funcţie de pământul unde cresc, pot conţine prea mult potasiu. (Lectura 3823-4, pentru o pacientă bolnavă de eczemă)

Ia coacăza şi fugi...

Se ştie că ea este recomandată pentru ficatul leneş şi reumatisme. Un dicton popular o asociază grâului:

„Puţine fructe în coacăz
Puţin grâu în hambar”.

Cayce o recomandase şi acelei paciente din lectura de mai sus (3823-4) - iar lectura următoare o recomandă unei tinere, bolnavă de artrită, al cărei dezechilibru hormonal se manifesta pe piele prin boala numită elefantiazis:

La fiecare masă vom adăuga câte ceva dulce - fructe roşii mai ales, dar să nu fie tratate: coacăze, coacăze negre şi toată familia. (Lectura 951-1)

Coacăza neagră şi agrişa

„Coacăză” (fr. *cassis* şi *grosellle)* se spune în engleză currant, iar pentru coacăza neagră (fr. cassis) se precizează numai black currant. Adică limba engleză consideră pur şi simplu coacăza neagră ca pe o subspecie de coacăză, în timp ce pentru noi este un fruct diferit, care are dreptul la un nume aparte! Cu excepţia lecturii de mai sus, n-am găsit deci mare lucru despre coacăza neagră la Cayce: în mod vizibil, acest

fruct nu-i interesa pe bolnavii care se pare că nu l-au cunoscut, nici nu l-au cultivat.

Agrişa are o personalitate marcată în limba engleză; ea nu este green currant, ci gooseberry (= baca gâștei!). Nimeni nu mi-a putut explica de ce în franceză poartă acest nume de otravă - *grosellle ă maquereau;* aţi încercat vreodată să faceţi pastă de macrou cu coacăze? Mă îndoiesc că ar ieşi ceva bun... Agrişa nu pescuieşte în apă tulbure, ci îşi dă sângele pentru a-l reface pe al nostru:

Ce să-i dăm sa mănânce în mod special? ce ar fi bun pentru EL? (Este vorba de un cardiac).

Alimentele care refac sângele, mai ales cele care sunt bogate în fier. Fructe roşii, bace şi în special agrişe. (Lectura 2597-6)

Este uimitor faptul că ele rămân foarte mult timp verzi... cu excepţia cazului când sunt bine coapte: atunci capătă, într-adevăr, o nuanţă care aminteşte de fierul ruginit.

Aceleiaşi tinere de optsprezece ani, căreia i se recomandaseră coacăzele negre şi coacăzele (cf. capitolul precedent), i se recomandă acum agrişe:

Veţi găsi multă energie în agrişe, indiferent de modul cum sunt pregătite, sau chiar în conservă, cu condiţia să nu aibă aditivi. (Lectura 951-1)

În schimb, într-un alt caz de dezechilibru hormonal, Cayce este categoric:

Nu agrişe! (Lectura 906-1)

Desertul preferat al urşilor: zmeura

La noi, zmeura a supravieţuit - urşii, nu! Morala: cu cât eşti mai mic, cu atât te aperi mai bine.

Am fost surprinsă că nu am găsit decât două sau trei lecturi despre acest fruct care este darul zânelor în munţii Franţei, Elveţiei, Italiei de nord. Zmeura

americană, în mod evident nu este un astfel de dar - ea este ruda săracă:

Trebuie să consumaţi doar cu moderaţie anumite fructe roşii, mai ales cele care vin devreme în sezon, ca zmeura; şi mai mult varietatea neagră decât cea roşie. (Lectura 906-1)

În Europa, nu cunoaştem varietatea neagră, cu excepţia formei de „zmeură-mură „, cultivată uneori în grădină. Ideea care trebuie reţinută este, pur şi simplu, că există oameni pe care zmeura nu-i iubeşte (după părerea mea, nu sunt mulţi de această parte a Atlanticului!)

Bineînţeles că n-am găsit la Cayce nici un fel de menţiune privind lichiorul de zmeură, dulceaţa de zmeură, jeleul de zmeură, sucul de zmeură etc. Cred că explicaţia stă în faptul că zmeura este un fruct montan tipic pentru Alpi, care pare să nu fi colonizat masiv America, aşa cum au făcut merele sau stafidele... (a se vedea mai departe!). Personal, aflată sau nu în linia lui Cayce, eu îmi alcătuiesc mai departe mese întregi din zmeură - mai ales sălbatică! - şi sunt bine, sănătoasă! Nu trebuie să pierdem niciodată din vedere că Cayce a vorbit bolnavilor săi de ceea ce ei cunoşteau şi puteau găsi în spaţiul unde trăiau. Nu trebuie să ne privăm de bucătăria locală, pentru că Cayce ignoră gloriile noastre gastronomice locale.

Căpşună lângă căpşună

Aşa se spune „ a se săruta „ în franceza canadiană! Nu-i aşa că-i drăguţ?

Căpşunile, priviţi-le în ochi, ca să ştiţi dacă o să vă înţelegeţi bine împreună... Căci ele fac obiectul unui mare număr de lecturi, egal împărţite în: *Mai ales, mâncaţi căpşuni!* (lecturile 901-8, 808-6 etc.) şi: *Mai*

ales, *nu mâncaţi căpşuni!* (lecturile 3751-6, 906-1 etc.). Există şi „calea de mijloc” : *Mâncaţi căpşuni, cu măsură* (lectura 1512-2); *Nu mâncaţi căpşuni dacă nu sunt bine coapte sau prea devreme, la începutul sezonului - şi nu în* afara *sezonului.* (Lectura 877-i6). Totul depinde de oameni... Pentru Beatles: erau *Strawberry fields for ever...* Alţii fac urticarie de la căpşuni! Totuşi, se numără printre fructele cele mai sănătoase, căci ele cresc foarte bine în cultură biologică, fără îngrăşăminte sau pesticide, doar cu apă şi soare. Astfel, căpşunile din sud-vest, care ajung pe pieţele noastre la începutul sezonului, sunt relativ puţin tratate. Nu le folosiţi în prăjituri, pentru că este cel mai nefast tip de combinaţie:

POT Să MĂNÎNC CĂPŞUNI? *Rar şi foarte puţine.*

ÎMI PUTEŢI DA ALTE SFATURI PRIVIND REGIMUL MEU?

Aşa cum am arătat deja, evitaţi combinaţiile alimentare care provoacă aciditatea. Citricele, deşi sunt acide la gust, nu produc aciditate, cu excepţia cazului când sunt consumate împreună cu feculente. (Lectura 1512-2)

În această lectură, Cayce nu pune căpşunile în rândul citricelor, apropierea lor sugerând doar faptul că această combinaţie - căpşuni cu feculente - creează şi ea aciditate în stomac. Aciditate care este la originea unei infinite varietăţi de dezechilibre digestive, răspunzătoare de diverse boli (în cazul de mai sus, artrită). În altă parte, Cayce va preciza:

Nici căpşuni, nici alt fruct cu gust acid. (Lectura 3751-6) Bolnavul este aici un copil de trei ani, atins de cancer. Şi în acest caz, Cayce pune căpşunile în categoria fructelor cu gust acid, care devin periculoase dacă sunt asociate cu feculente (ca făina).

Tartele cu căpşuni, cu portocale, cu lămâi, cu revent, cu ananas, oricât de delicioase ar fi, trebuie evitate de către oamenii sensibili. Atâta pagubă pentru gurmanzi.

Timpul cireşelor

„Dacă s-ar găsi cireşe tot anul,

Domnii doctorii şi-ar pierde sumanul!”

Şi iată un întreg curs despre virtuţile acestui fruct, pentru îngrijirea eczemei. Se pare că această boală se datorează:

Unei proaste coordonări între diferitele sisteme de eliminare a toxinelor, între diferitele căi de drenare din organism, cum arată blocarea circulaţiei limfatice şi emonctoriilor. Toate aceste suferinţe ar putea să dispară repede (...) datorită unor fructe mici; mă refer la fructele roşii. (Lectura 3823-4)

Bacele pe care le numim fructe roşii (zmeura, coacăzele, afinele, murele etc.) se numesc în engleză *berries,* iar cireşele *cherries -* atunci, bolnavul se gândeşte că Cayce a confundat cele două cuvinte (Toate aceste recomandări erau făcute de un Cayce adormit, în transă mediumnică; căpăta atunci un alt glas - deosebit de al său - şi folosea un vocabular bizar. Familia şi prietenii care asistau la şedinţe nu erau niciodată siguri că au înţeles tot! Sunt multe cazuri în care cei de la Fundaţia Cayce se întreabă acum ce a vrut să spună Edgar... Mi s-a vorbit mult despre aceasta cu o mare modestie de cercetători. Unele lecturi n-au fost înţelese decât foarte recent (de exemplu, lectura 3976-26, unde Cayce anunţa războiul din Golful Persic). Cf. *Les Prophecies d'Edgar Cayce,* Ed. du Rocher şi J'ai Lu).

VĂ REFERIŢI LA FRUCTELE ROŞII SAU LA CIREŞE? („BERRIES” OR „CHERRIES”?)

La cireşe, care sunt mai bune pentru dumneavoastră decât fructele roşii, adică decât unele specii de fructe roşii. Printre cele din urmă, unele sunt foarte acide. Iar aceasta depinde şi de modul cum sunt cultivate. Mai exact, dacă ele conţin prea mult potasiu. Atunci trebuie, pentru restabilirea echilibrului, să consumaţi suficiente produse care conţin siliciu sau iod. (Lectura 3823-4)

Cayce consideră că, din toate fructele care le recoltăm primăvara, cireşele sunt cel mai uşor de asimilat şi refac nervii şi sângele. (Lectura 3842-1)

Fructele de vară şi fructele de toamnă

De vară sau de toamnă, depinde de latitudine şi altitudine. Piersicile din grădina mea de la Versailles nu erau coapte înainte de sfârşitul lui septembrie, pe când cele din sud ajungeau la Paris în mai - lucru perfect ilustrat prin diferenţa dintre cele două proverbe: „Când e piersicul în floare, ziua şi noaptea sunt la fel de lungi” (altfel spus, spre 21 iunie) şi „Când sunt coapte piersicile, ziua şi noaptea au aceeaşi măsură”; ceea ce situează culesul - în cazul sudului! - la aceeaşi dată.

Totul depinde şi de capriciile timpului... nu este numai un subiect de conversaţie foarte britanic, dar şi principala surpriză, în permanenţă (pentru că profeţii meteorologiei continuă să se înşele... furtunos!). În vara lui '89, am adunat mure foarte coapte la sfârşitul lui iulie, în Normandia, la Saint-Gatien-des-Bois, acasă la Janie Michiels, care le culege de obicei la jumătatea lui septembrie. Dar, dragă prietenă, timpul nu mai este ce era odată... Ne-a fost schimbat!

Pentru mine nu există mister: ne îndreptăm spre o destabilizare a climei, care nu va face decât să-şi accentueze „efectele speciale” din ce în ce mai percutante, până în anul când Pământul se va răsturna, schimbând complet scenariul nostru climateric.

Pentru moment, culegem *grosso modo* (dar mai mult *grosso* decât *modo...)* pepeni, smochine, caise, piersici, prune, piersici fără puf, vara. Iar merele, perele, moşmoanele, gutuile, strugurii, toamna. Evident, după anul fatidic al inversării polilor *(the turning of the axis,* spune Cayce, care o anunţă pentru 1998!) nu se mai ştie ce vom culege, nici când... Ananas în pădurea din Boulogne, dacă vom fi proiectaţi pe ecuator, sau afine „strugurii ursului”, dacă ne vom trezi sub cercul polar. (Care?... Magistrul Philippe spunea că la sfârşitul acestui secol, „ Parisul va fi întors spre polul Sud „)!

Pentru moment, să trecem totuşi în revistă câţiva vechi prieteni pe care sper să-i păstrăm până în 1998!

Tot respectul pentru pepene!

Pepenele influenţează activitatea ficatului şi rinichilor. (Lectura 3121-1)

Cayce îl recomandă unei tinere însărcinate, care suferea de insuficienţă renală:

De trei sau patru ori pe săptămână, sau mai des, un pepene verde vă va curăţa rinichii. (Lectura 540-6)

Şi în aceeaşi lectură el explică faptul că această acţiune de „spălare” a pepenelui verde se datorează bogatului său conţinut de fosfor, potasiu şi calciu.

Într-un caz de cancer renal, el recomandă o cură:

Regimul dumneavoastră: să mâncaţi aproape numai pepeni verzi, pentru o perioadă, în fiecare zi. (Lectura 3121-1)

Totuşi, pepenele - în ciuda rotunjimilor şi aerului său cumsecade - trebuie folosit cu prudenţă. Nu este inofensiv: cum constituie un medicament puternic, nu trebuie să-l folosim în contratimp! Ne amintim de dictonul:

„Merele şi pepenele Aduc febra în casă”.

Aşa crede şi Cayce. Doamna 1505-4, bolnavă de rinichi, întreabă ce trebuie să evite şi i se răspunde:

Alimentele care fac rinichii să lucreze prea mult! Pepenii... Deşi un pepene verde, din când în când, poate intra în meniul dumneavoastră. (Lectura 1505-4)

Iar domnului 2597-4, care este cardiac:

Nici pepene verde, nici cantalup (tip pepene de Carpentras).

Să ai moralul ridicat (În franceză, avoir la peche (traducere literală: „a avea piersică”). N.tr.)

Piersicile sunt, la Cayce, un întreg capitol şi este mare diversitatea bolilor pe care le tratează. Şi aici, aceleaşi recomandări generale, pe care Cayce se va încăpățina să le repete de sute de ori: *numai în sezon şi foarte coapte.* În conservă: numai în câteva cazuri foarte precise, cu condiţia ca aceste conserve să nu conţină aditivi. *(mai ales fără benzoat de sodiu,* spune el)

După el, numeroasele virtuţi ale piersicilor vin mai întâi din excepţionalul conţinut de vitamine (B1 mai ales, G şi D), asociate cu fier:

Ca tonic, consumaţi alimente care conţin cât mai mult fier cu putinţă, este cazul fructelor în principal; de exemplu, anumite specii de piersici, dar nu toate! (Lectura 4889-1)

Sunt piersici şi piersici, aşa cum spune el în lectura de mai jos: *Mâncaţi toate fructele galbene, mai ales piersicile galbene - nu cele albe!* (Lectura 2277-1 pentru o adolescentă care avea o nevoie urgentă să-şi refacă sănătatea)

De ce tocmai piersici galbene? Este pucioasa ispitei? Cine dă o piersică infernală? Cayce explică:

Aveţi nevoie de vitamina Bi. Piersicile galbene, chiar la cutie, o conţin. Sunt bune pentru dumneavoastră! (Lectura 2500-1) Toate fructele de culoare galbenă conţin mari cantităţi de vitamine B şi, majoritatea lor, vitaminele G (...), mai ales piersicile. (Lectura 826-13) Piersicile albe, considerate rudele sărace, au fost uitate când zânele s-au aplecat asupra leagănului lor? Dulci, rotunde, moi, aceste făpturi ale soarelui de miazăzi îşi ascund bine intenţiile: o bilă de fier sub o coajă de catifea... Cardiaci şi anemici din toate ţările, uniţi-vă: cereţi piersici! Ele îi îngrijesc pe cei cu ten palid şi suc de ridichi (în loc de globule roşii!) în vene:

Refaceţi-vă sângele mâncând alimente bogate în fier. Piersici. (Lectura 2597-6)

Iată de ce piersicile vindecă toate felurile de anemii (lecturile 1861-5, 2414-1, 3466-1, 4889-1, 509-2, 2277-1, 1207-2, 2500-1 etc.), depresiile nervoase (Lectura 816-13) şi insuficienţele tiroidiene:

Vitaminele şi energia pe care vi le aduc vor avea un efect binefăcător asupra activităţii tiroidei dumneavoastră. (Lectura 2414-1) Ce mai tratează piersicile? Bineînţeles, toate cazurile de constipaţie - dar aceasta este virtutea generală a fructelor de primăvară şi de vară (nenumărate lecturi!). Totuşi, atenţie! Nu oricine poate umbla cu fierul. Sunt unii care se pot răni:

Pentru un asemenea organism, un fruct ca piersica este *absolut interzis.* Tabu! (Lectura 3109-1, pentru un copil de doi ani, cu intestinul fragil)

În general, atenţie să nu consumaţi decât piersici proaspete, tari, niciodată bătute, adică niciodată când a început fermentaţia. (Lectura 2261-1)

Caisa: încă un refugiat!

Nume şi prenume latine: *Prunus armeniaca.* Altfel spus, caisa a venit într-o bună zi din Armenia, pe un covor zburător... Numele său francez vine din spaniolă: *albaricoque,* dar ca toate aceste cuvinte spaniole începând cu „al” este un arab care a supravieţuit Reconquistei. Refugiat în Franţa, el este un exemplu de integrare reuşită. Cayce recomandă caisele mai întâi împotriva bronşitei. Bronşita, ca şi alte suferinţe hibernale (angină, guturai, gripă, lumbago) se datorează unei insuficiente eliminări a toxinelor (şi Cayce este foarte vorbăreţ în această privinţă):

Atenţie la regimul dumneavoastră; mâncaţi mai puţine alimente care produc aciditate: prea multe feculente, proteine greu de digerat sau care conţin multe deşeuri greu de eliminat (este vorba de

proteinele animale). Mâncaţi mai multe fructe, în special caise: vă vor face bine. (Lectura 4293-1)

Unei alte persoane, Cayce îi recomandă caisele uscate, de *preferinţă gătite* (Lectura 1158-21).

Familia prunei: prune uscate, piersici fără puf, prune brumării etc.

Rodesc în lecturi, spre alinarea tuturor felurilor de suferinţe - un adevărat dar al zeilor! Prunele conţin şi ele mult fier şi din acest motiv sunt recomandate cardiacilor (lectura 2597-6) şi hepaticilor (lecturile 3326-1, 2261-1). Dar, atenţie: nu toată lumea le suportă:

Nu dulciuri şi nici prune crude. În schimb, în conservă, da. (Lectura 2261-1)

În alt caz, ele sunt tolerate, dar cu condiţia: să *fie consumate cu măsură şi în sezon.* (Lectura 509-2)

Un capitol special este consacrat efectului dezintoxicant (şi laxativ) al prunelor. Cum am spus mai înainte, intoxicarea prin constipaţie cronică generează întotdeauna gama „bolilor civilizaţiei”. Oricât de surprinzător ar părea, de exemplu, astmul. Iată recomandarea făcută de Cayce unei femei de cincizeci şi doi de ani, astmatică:

Zaharurile - indiferent sub ce formă - vă sunt interzise, dar consumaţi des prune, compot de prune, suc de prune, toate preparatele posibile din acest fruct. Vă vor favoriza cel mai bine eliminarea toxinelor (...) şi vor ajuta la echilibrarea sistemului nervos simpatic şi a celui parasimpatic, responsabile de pesimismul dumneavoastră! (Lectura 4092-1)

Lecturile despre prune pun toate accent pe acţiunea purgativă a acestui fruct; unii o consideră chiar mai activă atunci când fructul este gătit. Cayce

recomandă (lectura 1158-21) anumitor bolnavi o cură de trei sau cinci zile, în care să mănânce numai prune - marea curăţenie de primăvară!

Lectura 1188-10 le recomandă unui băieţel de unsprezece ani, datorită abundenţei lor în vitaminele A, B, C, D şi G. În ansamblu, prunele sunt recomandate dimineaţa la micul dejun sau la prânz şi uneori însoţite de puţină smântână (Lectura 402-1).

Unii constipaţi cronici ar trebui să le mănânce sub toate formele: *în fiecare zi, câteva prune sub diverse forme.* (Lectura 2479-1) Sucul de prune este recomandat foarte călduros de Cayce, de exemplu pentru acest bebeluş de cinci luni:

Aţi putea să-i daţi suc de prune, cu condiţia să fie făcut din prune mici, mai bine decât din cele foarte mari, dar trebuie să le gătiţi bine, să le zdrobiţi şi să le filtraţi, lăsând un pic de pulpă. Aceasta va stimula ficatul şi splina, favorizând regularitatea evacuărilor intestinale. (Lectura 1788-6)

Meci: smochina contra prună — se curăţă totul!

Oricine ştie că smochina este arma absolută împotriva constipaţiei, iar Cayce o repetă în nenumărate lecturi. Ele sunt foarte numeroase pentru a le reda pe toate aici. Iată doar câteva:

Când veţi avea nevoie de un laxativ, este preferabil să fie sub formă vegetală. Dar nici nu veţi avea nevoie de el dacă mâncaţi în fiecare zi o masă de smochine sau suc de smochine.

Ne amintim că Cayce spusese acelaşi lucru despre portocale şi sucul de portocale. Aici explică de ce:

Smochinele conţin oligoelemente care stimulează mucoasa tubului digestiv de la un capăt la altul, de la glandele salivare până la jejun. În special când ultimul începe să funcţioneze, smochinele au acţiune asupra glandelor care secretă sucurile digestive a căror funcţie este să trieze elementele componente ale bolului alimentar. Aceste sucuri vor fi atunci în cantitate suficientă (...) pentru a forma mucusul necesar tranzitului intestinal. (Lectura 5592-1)

Smochina proaspătă - să profităm de ea - este un fruct de la noi, din Provenţa până pe coastele atlantice ale Bretaniei: smochinul creşte pretutindeni, de altfel numele său francez provine din provensalul *Fica* (care a devenit în italiana modernă o insultă teribilă - foarte folosită!).

Ei bine, smochinul are maniere urâte! O ştiam deja din proverbul: „Nu există smochin fără urmaş” (Aşchia nu sare departe de trunchi, n. tr.) care ne face să presupunem că primul îl stârneşte pe cel de-al doilea din casă. De asemenea, „smochinul lui Adam”, un banan cu trimitere la episodul biblic în care Adam şi Eva-au primit ordin să se acopere cu un pareo (fâşie de pânză purtată în jurul coapselor, în Tahiti - n. tr.) de frunze mari ca să-şi ascundă goliciunea. (Dar aceasta nu dovedeşte oare că, pur şi simplu, vremea se răcise în seara Paradisului terestru?).

Am în faţă lecturi care recomandă smochinele în cazurile următoare: tuberculoză (1564-3), artroză şi reumatism (849-23, 951-1), diabet (4020-1), elefantiazis (951-1), bronşită (4293-1), obezitate (1183-2), gastrită (5622-3), anemie (2479-1, 1770-7, 1225-1, 1688-7, 1476-1), sarcină dificilă (711-4); dacă aplicăm teoria asemănărilor, smochina ar trebui folosită în ginecologie şi, bineînţeles, în nenumărate

cazuri de constipaţie, care constituie în final boala secolului (responsabilă de toate celelalte sau aproape: lecturile nu ezită niciodată s-o spună!) *Smochina, ca şi curmala, combină fierul cu vitaminele B1 şi G (lectura 1770-7), ceea ce-i conferă puterea terapeutică (ca piersica).*

Spre deosebire de portocală, smochina poate fi consumată uscată, în afara sezonului:

Smochinele sunt excelente, fie coapte atunci când sunt proaspete, fie ambalate. (Lectura 1377-3)

Dar în acest caz, Cayce recomandă mai degrabă să fie gătite, după înmuiere:

SMOCHINELE? De 1-3 ori pe săptămână. Depinde cu ce le mâncaţi; fie gătite, fie uscate (...).

Ce să fac pentru o evacuare intestinală zilnică, REGULATĂ?

Un regim alimentar! Dar mai ales, nu vă creaţi dependenţă de laxativ, oricare ar fi el. Cel mai bine ar fi să-l luaţi sub o formă naturală: smochinele, de exemplu. Ele vă vor menţine intestinele în bună stare de funcţionare. (Lectura 1158-21)

Jumătate smochină, jumătate strugure

Strugurii se bucură în lecturi de un prestigiu egal cu al smochinei... Şi valul de elogii despre virtuţile sale este impresionant! Cayce consideră că strugurii sunt un tonic. L-a prescris unor oameni care se hrăneau prost sau nu asimilau elementele nutritive din hrană. Am în faţă cinci cazuri de anemie. De exemplu:

Mâncaţi cât mai mulţi struguri cu putinţă! Atât cât puteţi, de toate felurile. Şi suc de struguri. Astfel veţi scăpa de gazele intestinale. (Lectura 2140-1)

Bolnavul nu suferea numai de fermentaţie, dar şi de constipaţie, de o stare generală şi nervoasă foarte proastă, însoţită de o slăbiciune generală.

După Cayce, interesul major al strugurilor constă în această faimoasă combinaţie pe care am văzut-o deja mai sus, atribuită smochinelor şi curmalelor: vitamina B1, vitamina G şi fierul. Aşadar, un întăritor fără pereche. Cayce a prescris strugurii şi într-un caz de tuberculoză, într-un caz de epilepsie, în mai multe cazuri de bronşită, guturai, congestie datorată frigului etc. Iată încă un caz de anemie:

Fără mere, dar cu tot felul de fructe şi mai ales struguri. Dar scoateţi-le seminţele înainte de a-i mânca. (Lectura 501-1) Aceeaşi recomandare într-un caz de gastrită:

Toate fructele crude îmi fac rău?

Mâncaţi struguri, sunt buni. Fără seminţe. (Lectura 5622-3) Într-un caz de epilepsie (lectura 543-7, pentru o tânără de douăzeci şi doi de ani) şi într-un caz de convalescenţă (lectura 632-6), Cayce insistă: mai ales *nu mâncaţi struguri din conserve* din cauza aditivilor chimici folosiţi la conservare. El repetă (lectura 2320-1) că trebuie să mâncăm strugurii în sezon şi foarte copţi. În ce priveşte strugurii conservaţi în Hexagon, mulţumim lui Dumnezeu că suntem scutiţi de această barbarie. Nu cunoaştem decât strugurii uscaţi la soare, care în principiu nu au nevoie de farafastâcuri chimice ca să fie conservaţi (a se vedea ceva mai departe). Din păcate, strugurii de masă sunt, „în sezon”, stropiţi cu pesticide.

De unde necesitatea absolută de a-i spăla înainte de a fi consumaţi, pentru a se evita orice risc de diaree sau intoxicare strugurii vânduți pe piaţă sunt deja

spălaţi, dar două măsuri de siguranţă sunt mai bune decât una singură!).

De un timp încoace, apar în Europa, iarna (în afara sezonului, pentru noi), struguri din ţările exotice - Africa de Sud, de exemplu. scumpi, bineînţeles, şi nu foarte sănătoşi pentru că ei vin de departe: nu corespund ceasurilor noastre biologice.

Cayce ne avertizează şi împotriva strugurilor verzi care, prea acizi, provoacă diaree. Cum spunea vulpiţa lui La Fontaine pentru a se consola că nu putea ajunge la ciorchini:

„Strugurii ăştia sunt prea verzi,
Sunt pentru proşti”.

Viţa de vie a rămas mult timp o specialitate mediteraneană şi europeană. Generaţii de pionieri au încercat îndelung să o cultive pe continentul american, fără a reuşi să dea vinului un gust de vin adevărat. Chestiune de climă, sol, umiditate... Doar recent, cercetările au permis să se înţeleagă de ce şi să amelioreze viţa de vie în Statele Unite, astfel încât să facă din ea un produs bun. În 1860, când podgoria europeană a fost devastată de filoxeră, s-a recurs la soiuri de viţă de vie sălbatică americană, care au fost folosite ca portaltoi pentru a o regenera. Aşa că în propriile noastre podgorii sunt hibrizi. Totuşi, dacă podgoriile californiene sunt considerate de către oenologi foarte respectabile în ceea ce priveşte vinurile, producţia de struguri de masă nu este la înălţime. Strugurii sunt dezgustant de fazi (cum sunt acolo şi curmalele, portocalele, mierea...). De ce? Pentru că această producţie este atât de arhitratată cu produse chimice încât nu mai rămâne din fruct decât forma exterioară. Nimic, dar absolut nimic din minunatul nostru ciasla auriu, copt în soarele aquitan,

cultivat cu dragoste de către muncitorii viticoli moştenitori ai unei vechi tradiţii. Oricum nu există nici o asemănare între papilele gustative ale consumatorului gal şi cele ale consumatorului yankeu, anesteziate de mult timp de Coca-Cola!

Nelipsitele stafide

Spre surprinderea mea, am găsit o întreagă podgorie în lecturi exportatorii din Malaga şi Corint şi-au făcut o publicitate zdravănă. Cayce consideră că stafidele sunt o necesitate.

Mai întâi, împotriva constipaţiei:

Folosiţi stafidele, variind reţetele şi prezentarea. Sunt excelente sub toate formele, fac parte din alimentele necesare pentru întreţinerea forţelor voastre fizice. (Lectura 1446-3, aleasă dintre sute de alte lecturi)

Ar trebui să arătăm - şi chiar s-o spunem răspicat - că aceasta este arma absolută împotriva obezităţii (459-11, 480-13, 3314-1 1188-10 etc.). Oare de aceea stafidele de Corint erau numite altădată „struguri de post”? *Dacă adăugaţi stafide, veţi ajuta efectul de revitalizare al manevrelor osteopate prescrise.* (Lectura 1183-2) În concluzie, stafidele dau drumul grăsimii...

Cayce, care manifestă o slăbiciune pentru migdale, aşa cum vom vedea mai departe, consideră că stafidele sunt la fel de importante şi acestea în caz de constipaţie datorată stresului:

Stafidele ar trebui consumate exact ca migdalele. (Lectura 1158-21)

Ne amintim lecturile în care Cayce afirmă că ne putem apăra de cancer mâncând două sau trei migdale pe zi. Pentru el, aşadar, stafidele sunt mai întâi un

medicament, ar trebui deci să luăm două-trei linguriţe pe zi.

Stafide sub orice formă! Consumaţi în fiecare zi câteva (Lectura 2479-1)

Totuşi, există firi cârtitoare:

Credeţi că dulciurile de felul stafidelor fac rău? *O, le puteţi consuma, dar cu măsură şi devreme, dimineaţa.* (Lectura 1377-3)

Pace merelor de bună credinţă...

Nu toate sunt astfel: există mere explozive, al căror sfânt patron este acela pe care l-ar fi mâncat Eva în paradisul terestru - dar suntem din ce în ce mai puţin siguri că a fost vorba de specia „măr”. Cum istoria se petrecea în Caucaz sau Kurdistan, era vorba poate de o granată? În orice caz, o bombă cu efect întârziat!

Mărul *Malus pumila* pare originar din Caucaz şi Altai - sau chiar din Siberia. Oricum, Cayce a vorbit mult despre el din simplul motiv că este un fruct foarte popular în Statele Unite, unul dintre cele mai consumate. Am găsit pe coasta estică un suc de mere, numit *cider,* care era destul de bun (deşi n-avea nimic comun cu ceea ce numim noi „cidru”). Multe familii îl prepară singure. În această ţară hotărâtă mai mult să mănânce prost decât să păcătuiască prin lăcomie (puritanismul obligă), mai rar găseşti un produs local gustos şi sănătos. Excepţiile merită aşadar semnalate! (şi unul din personajele cele mai celebre ale folclorului american se numeşte „Tom Apple Pie” - pe vremea pionierilor, el a plantat meri, toată viaţa, în toate aşezările de coloni de pe coasta estică). Bineînţeles, atunci când Cayce vorbeşte de mere nu se referă în nici un fel la mingile de tenis scămoase, numite

„golden”, care se găsesc din belşug şi pe pieţele noastre. Aceste imitaţii nu amintesc decât foarte puţin de mărul liber şi mândru din livada mea bretonă. Dacă ne gândim că termenul pomadă desemnează la origine un balsam pe bază de pulpă de măr, atunci avem măsura importanţei medicale a tradiţiei noastre. Dar dacă nu aveţi relaţii personale cu un măr, atunci săriţi cu sinceritate peste acest paragraf şi treceţi la următorul. Cayce nu vorbeşte, bineînţeles, decât de merele bio pentru că el a murit în 1945, dar trebuie să vă spun că oricum nu era „pro-mere”:

Ce REGIM AR TREBUI Să URMEZ? întreabă un domn preocupat de dietetică, pentru că suferea de un ulcer gastric.

Un regim foarte echilibrat, în funcţie de ceea ce poate asimila organismul dumneavoastră. În stările de mare anxietate, de stres, evitaţi merele crude şi alte fructe crude, care vor produce atunci aciditate. (Lectura 1742-1)

(Oricine ştie că ulcerele gastrice sunt consecinţa stresului) Altui consultant:

Trebuie să renunţ la mere şi la cidru?

În ceea ce priveşte merele, şi am spus-o adeseori, ele nu sunt foarte bune pentru mulţi oameni şi totuşi sunt cazuri când bolnavul trebuie să facă o cură de mere - deci să nu mănânce decât asta - drept cură depurativă, dar în anumite condiţii precise. Pentru dumneavoastră, ar fi mai bine să le evitaţi. (Lectura 1260-8)

Să nu le condamnăm fără drept de apel pe Domnişoara Reinette şi pe Doamna Golden:

La fiecare masă, cu excepţia micului dejun, mâncaţi un măr gătit sau crud - dar neapărat să fie

bine copt. Nu mere verzi, nici păstrate mult timp! (Lectura 913-1)

Merele gătite sunt mai puţin agresive:

Atenţie le mere, sub orice formă - cu excepţia cazului când sunt gătite. (Lectura 2261-1)

Sau pentru un copilaş de doi ani:

Merele ar trebui să fie consumate gătite, dar niciodată, niciodată crude. (Lectura 3109-1)

Avertismentul este repetat iar şi iar de către Cayce, în cazuri de constipaţie, epilepsie, nefrită, astm, tuberculoză, anemie, malarie, boli de sânge, gripe, dezechilibru glandular. Pentru diverse persoane Cayce spune:

Mâncaţi toate fructele pe care le doriţi, cu excepţia merelor! Cu excepţia cazului când sunt gătite, aşa cum ar trebui să fie întotdeauna. Şi de preferinţă coapte (la foc) şi asortate cu unt sau un sos, şi cu scorţişoară şi mirodenii. (Lectura 935-1)

N-aş vrea să-i exasperez pe bretoni şi pe normanzi... dar mulţumim lui Dumnezeu, avem aici atâtea reţete de mere gătite încât să le facem să tresalte de bucurie, în mormânt, pe „domnişoarele Tatin”, inventatoarele tartei care le poartă numele!

Nu se face tartă din perei

Mai mult chiar decât piersica, o mină de fier! Dar atenţie, poate deveni periculoasă. Iată un stomac sensibil, căruia Cayce îi spunea:

Abţine ţi-vă de la dulciuri şi de la pere crude. În conservă, vor fi suportate mai bine. (Lectura 3466-1)

În Belgia se face un preparat delicios: *poire-ul.* Este un preparat delicios, din pere, care seamănă cu mierea; se obţine prin fierberea sucului de pere până când rămâne un sirop gros. Acest dulce este îndeobşte

mai sănătos decât zahărul alb, din sfeclă. Întotdeauna, o atitudine prudentă:

Pere? Cu măsură şi numai în sezon! (Lectura 509-2) Anumiţi bolnavi nu le suportă decât gătite.

Dimineaţa, să mâncaţi uneori fructe gătite; niciodată fructe crude, seara. (Lectura 1225-1)

Toate carenţele de fier, mai ales asociate cu boli de sânge, necesită cure de pere:

Fructele, mai ales perele, conţin fier care este indispensabil sângelui. (Lectura 4841-1, dată pentru un caz de malarie)

Cayce subliniază că fierul din pere este foarte bun pentru bolile sistemului nervos (lecturile 3842-1, 543-7, 1225-1, 908-1 etc.). Perele sunt recomandate în general în bolile cardiovasculare. Ocazional, Cayce ţine un mic curs despre aciditatea şi alcalinitatea (pH-ul) din mediul digestiv:

Arsurile la stomac vă vin dintr-o asimilare defectuoasă (...). Pentru dumneavoastră, fructele sunt mai bune decât cerealele; şi mai ales perele. Nu trebuie să mâncaţi alimente care vă provoacă aciditatea, dar atenţie, există lucruri care nu sunt acide ca atare, dar devin astfel trecând prin gură! În mod normal, există în gură glande care produc saliva, pepsina, acidul lactic, pentru a transforma alimentele. Dar la dumneavoastră este o insuficienţă. Alimentele mestecate devin astfel acide. În concluzie, există elemente care nu sunt acide - dar devin astfel în gură - iar altele sunt acide - şi nu mai sunt astfel când le mestecaţi! În organism, perele - care sunt acide - eliberează fierul şi îşi pierde aciditatea. (Lectura 4834-1)

Negustorul de gutui...

Numele său mic latin, *Cotoneum,* evocă mai mult textilele. Gutuia este o mare necunoscută, atât la noi cât şi în America. Nu pare să fi fost foarte răspândită în rândul clientelei lui Cayce; n-am găsit decât un caz (de eczemă!) în care se recomandă gutuia:

Ambalată sau conservată, în cantitate foarte mică, de inclus în regimul dumneavoastră. (Lectura 1005-16)

Nici o menţiune a jeleului de gutuie, a pastei de gutuie, nici a lichiorului, atât de populare la noi - unde toate tratatele de botanică medicală le amintesc! În realitate, gutuia este un fruct bun la orice, o adevărată băcănie: putem folosi pulpa, dar şi seminţele, florile, frunzele... (Vezi Ghidul anticonsumatorului, p. 112)

Reventul: efectul laxativ!

Deşi se mănâncă îndulcit, în tartă sau compot, acesta nu este un fruct, ci o tijă (ca speciile de sfeclă *Beta Vulgaris* şi anghelica). De fapt, este un laxativ violent. Deci Cayce îl recomandă călduros în cazurile de constipaţie:

Dacă aveţi nevoie de un laxativ, să fie vegetal. Şi nici nu va fi necesar, dacă înlocuiţi în fiecare zi cel puţin o masă cu revent (planta întreagă). (Lectura 5592-1)

Alte lecturi reiau aceeaşi recomandare. Nu este suficient de cunoscut, pentru că este ceva rar să mănânci în fiecare zi revent. Cayce compară o masă de revent chiar... cu o clismă! (Lectura 1779-3)

Într-un alt pasaj interesant (lectura 1885-1), Cayce recomandă în mod special reventul unui bolnav cu ficat leneş şi rinichi care funcţionează într-un ritm scăzut.

Acum putem înţelege proverbul: „Dacă-mi dai revent, o să-ţi dau siminichie”. Este vorba de două laxative! Numele latin al reventului, *Rheubarbarum,* este destul de elocvent: pentru romani, acesta era un import (tot ce nu venea de la ei fiind considerat *barbar).* Barbarism dintre cele mai utile într-o epocă în care constipaţia devenea o boală simbol a civilizatului atins de decadenţă. (Riscăm să fim invadaţi de barbari în propriile intestine?).

Bineînţeles că reventul este atât de acid la gust încât nu este consumat decât gătit. Şi astfel obţine simpatia lui Cayce care îl preferă chiar merelor:

În sud: revent sau orice alt fruct gătit, cu excepţia merelor. (Lectura 402-1, pentru un caz de malarie)

La micul dejun, citrice şi, când vreţi să schimbaţi, alternaţi cu fructe gătite (...), ca de exemplu reventul. (Lectura 908-1, dată pentru un caz de nefrită şi constipaţie)

Fructele oleaginoase (nuci, migdale...)

Din acest tip de fructe, se mănâncă migdala cu miez moale, după ce se sparge coaja tare. Caracteristica acestei familii este conţinutul de uleiuri, de unde denumirea de „oleaginoase” *(olea,* „ulei” în latină). Aluna de pământ - fructul arahidei -, nuca de cocos din care se extrage fisticul, sămânţa de floarea soarelui etc. aparţin acestei familii pe care lecturile le numesc *nuts:* nucile, în sensul... familial! al termenului.

Categorie alimentară dintre cele mai importante, despre care Cayce a dat multe informaţii, ea apare într-un număr respectabil de lecturi.

Deşi speciile botanice sunt diferite de o parte şi de alta a Atlanticului (de exemplu, nuca, fruct al nucului, nu are acolo aceeaşi formă ca la noi), noi

suntem consumatori ai acestor oleaginoase: nucile, alunele şi migdalele sunt extrem de importante în tradiţia noastră culinară, ca *pignon-ul* (= sămânţa unei specii de pin) şi fisticul în jurul Mediteranei. Experienţa noastră colonială din ultimele trei secole ne-a ajutat să cunoaştem şi să folosim în mod curent nucile exotice menţionate mai sus - şi multe altele încă - de exemplu, argan-ul din Maroc, din care se extrage un ulei apreciat de cunoscători.

Ajunşi aici, să nu pierdem din vedere faptul că, dacă Cayce recomandă anumite fructe vizitatorilor săi, o face pentru că ele sunt locale; de exemplu, alunele de pământ cresc în Virginia, cocosul în Caraibe şi Florida etc.

Noi avem cu totul altă climă şi, deci, alte fructe (noi le cultivăm definitiv doar pe cele din zonele numite „oceanice temperate” şi „mediteraneene” ca şi pe acelea care s-au putut aclimatiza la noi). De exemplu, aluna de pământ, fructul arahidei - fruct tropical -, soseşte la noi după o lungă călătorie şi câte despuieri...

Ea şi-a vândut sufletul pe drum!

Uleiurile: ole!

Oleaginoasele ne aduc la un aspect capital al bucătăriei: toată savoarea, fineţea, caracteristicile unei tradiţii culinare vin din tipul de corp gras utilizat. Prin ce se deosebeşte bucătăria bretonă de bucătăria alsaciană, bucătăria provensală de bucătăria perigordiană? Prima foloseşte untul, a doua foloseşte untura de porc, a treia uleiul de măsline şi ultima grăsimea de gâscă... La ora actuală, fiecare din aceste bucătării şi-a depăşit mult cadrul geografic şi veţi avea cu ce face un mujdei de usturoi în Bretania, sau o

varză murată în sud. Şi fiecare dintre noi, fie că locuieşte la Maubeuge sau Marsillia, îşi poate prăji cartofii în untură de porc, unt sau ulei de măsline... Anumite regiuni foloseau uleiul de nuci şi chiar uleiul de alune, foarte fine la gust. Primul se găseşte pretutindeni, iar al doilea în anumite regiuni - la preţuri mult mai mari decât uleiurile - industriale - de floarea-soarelui sau arahide, întrucât sunt uleiuri de fabricaţie artizanală; dar ele sunt mult mai bune pentru sănătate decât margarina (100% r.... curat!).

Cât despre uleiul de măsline, gloria sudului, el se obţine dintr-un fruct care nu este propriu-zis o nucă, pentru că pulpa consumată este la exteriorul fructului (ca la cireaşă sau prună).

Aşa cum ştiu cititorii mei, Edgar Cayce Îi descoperă absolut toate virtuţile! (o şansă pentru noi, cei care îl producem!). El îl recomandă în cazuri de anemie (lectura 3842-1, 667-1, 5604-1, 632-6, 626-1 etc.), pentru toate vârstele şi toate genurile de demineralizare, decalcifiere, convalescenţă după un şoc operator (lectura 137-85), deranjament stomacal (lectura 667-1), arsuri la stomac (lectura 482-2), epilepsie (lectura 543-26, 567-7), constipaţie (lectura 484-1, 843-1, 846-1 etc.), tuberculoză (lectura 4874-3) şi chiar îl consideră un medicament esenţial pentru cancer (lectura 275-45, 583-8). Să adăugăm faptul că el recomandă uleiul de măsline mai ales în cazul bolilor aparatului cardio-vascular (lecturile 3842-1, 137-85, 484-1, 5604-1). Aceasta înseamnă că îmi cumpăr cu un respect nemărginit sticla cu ulei de măsline „pur, din prima presă la rece!” Că îl folosesc atât la masaj cât şi la salată (stropesc cu el toate felurile de mâncare cu legume crude sau gătite, după moda italiană!). Important: uleiul de măsline şi celelalte uleiuri nu

trebuie să fie gătite niciodată. El se transformă imediat în otravă. Încercaţi să gătiţi cu apă, adăugând uleiul doar în ultimul minut, când felul de mâncare este luat de pe foc. Toţi dieteticienii sunt de acord asupra acestei chestiuni, după Cayce:

Puteţi consuma uleiuri, dar niciodată transformate în grăsime încinsă. Uleiurile vegetale folosite sub formă de sosuri contribuie la o lubrifiere a sistemului digestiv. Cu mult mai eficiente decât dozele mari sunt dozele mici, luate mai des. Dar atenţie, nu depăşiţi global doza pe care organismul dumneavoastră o poate asimila! Dacă respectaţi această condiţie, uleiurile vegetale acţionează ca un stimulent al sucurilor gastrice, fără să provoace excese, favorizând astfel funcţiile digestive. (Lectura 2371-1)

Într-o altă lectură, arată cum se poate folosi un ulei vegetal ca medicament. Este vorba aici de uleiul de măsline (dar ar acţiona la fel uleiul de nucă, de alune etc.):

Ca regulă generală, nu consumaţi decât cantitatea de ulei de măsline pe care organismul dumneavoastră o poate asimila. Începeţi cu doze mici şi nu luaţi o lingură întreagă o dată. Luaţi doar o jumătate sau un sfert, şi asta o dată la două-trei ore. Şi niciodată noaptea. Dar încercaţi să perseveraţi. (Lectura 667-1)

Este vorba aici de o tânără de nouăsprezece ani, complet anemiată, slabă ca un băţ, al cărei număr de globule este mult sub valoarea normală; ea nu poate digera nimic iar dezechilibrul său endocrin este îngrijorător. Cayce este atât de optimist în privinţa acestui tratament cu ulei de măsline încât conchide:

Veţi ajunge din nou la greutatea normală şi totul va fi foarte bine - dacă perseveraţi cu încredere şi

fidelitate şi dacă ştiţi să vă apreciaţi sănătatea regăsită. (Lectura 667-1)

Cayce spune în textul său *„enjoy well being”.* Este unul din marile sale principii: datoria absolută de a fi senin: *Be joyous.* Altfel spus, învăţaţi să apreciaţi tot ce vi se dăruieşte: sănătatea, frumuseţea, talentele, iubirea, prietenii, munca, vacanţa... Îmi amintesc de un mesaj din Findhorn, primit de Eileen Caddy, care arată că, dacă nu mulţumim pentru ceea ce ni se dăruieşte, aceste daruri ale cerului ne sunt luate înapoi. Mesajul se referea la un caz concret: o tânără şomeră, cu copii de crescut, care primise drept locuinţă o rulotă destul de spaţioasă. Acest lucru era pentru ea o şansă nesperată. După ce a trecut bucuria momentului, a început să bombăne şi să găsească toate defectele posibile locuinţei sale „de căpătat”. Consecinţa logică a acestei nemulţumiri a fost pierderea rulotei, nu mai ştiu în ce mod. Nu degeaba Dante îi pune foarte jos, în iad, pe damnaţii care s-au făcut vinovaţi de păcatul *accidia* (amărăciune)!

Şi pentru că principiul homeopatiei de a îngriji seamănul prin seamăn şi-a dovedit eficacitatea, trebuie să credem că amărăciunea uleiului de măsline permite evacuarea amărăciunii spirituale: pe căile digestive! Bucuria vegetală, bucuria cosmică captată de plantă se transmite aceluia care o consumă. Este semnificaţia culorii galbene a uleiului, galbenul fiind simbolul bucuriei şi bunei folosiri a adrenalinei fabricate de suprarenale. Când ştim că apariţia cancerului este expresia somatică a emoţiilor negative - care nu s-au putut exprima - nu ne mai miră prescripţia următoare:

Ar fi bine pentru dumneavoastră să consumaţi cantităţi mici de ulei de măsline, după-amiaza:

jumătate de linguriţă o dată la două ore, începând de la ora paisprezece şi până la ora douăzeci sau douăzeci şi unu, seara, înţelegeţi? (Lectură dată unei femei de patruzeci şi doi de ani, aflată într-o fază precanceroasă).

Este clar prin urmare că uleiul de măsline poate contribui la prevenirea cancerului - şi chiar la vindecarea lui, dacă se află la început!

Cât despre celelalte uleiuri, le vom vedea împreună cu fructele din care se extrag.

Nuci şi alune: un imperativ absolut contra cancerului!

De ce a vorbit Cayce atât de mult despre ele? Pentru că aceste fructe sunt ca nişte mici „bombe”, pline cu oligoelementele care ne sunt cele mai trebuincioase.

Uleiurile lor au o acţiune extraordinar de puternică, acţionând ca nişte catalizatori în reacţiile noastre biochimice. Ele constituie şi lubrifiantul care coordonează bunul mers al mecanismelor noastre sau curentul electric la al cărui impuls porneşte maşina.

Consumaţi alimente care permit asimilarea rapidă a fierului, siliciului şi a celorlalte oligoelemente: nucile! Ele ar trebui să aibă un loc de cinste în meniurile dumneavoastră obişnuite şi vă vor ajuta mai târziu, când veţi avea nevoie, în activităţile viitoare, de dezvoltare a energiilor dumneavoastră, fie mentale, fie fizice. (Lectura 480-19)

Studenţi din toate ţările, uniţi-vă în apărarea nucii... Nu degeaba cojile de nucă seamănă cu emisferele cerebrale: tradiţia nu uită aceste afinităţi cu energia noastră mentală. Nuca este considerată alimentul privilegiat al intelectualilor - şi Cayce este de

acord. Oligoelementele conţinute de nuci nu sunt doar fierul şi siliciul, ci şi aurul şi fosforul (care permite „fosforizarea”. ideilor... care valorează aur!).

Aveţi nevoie de o alimentaţie bogată în fier, iod şi fosfor. Iată de ce ar fi bine să vă alcătuiţi din când în când o masă numai din fructe oleaginoase, de felul nucilor. Aceasta v-ar stimula fermentaţiile necesare în stomac, unde se activează sucurile gastrice, şi în duoden, astfel încât acizii lactici rezultaţi din procesul de asimilaţie a alimentelor să fie transformaţi în întregime iar hidroclorurile care se formează în sistemul digestiv la dumneavoastră - şi care sunt necesare (...) - să contribuie la eliminarea deşeurilor. Acestea, transportate de fluxul sanguin, se acumulează în organismul dumneavoastră, mai ales la extremitatea membrelor. (Lectura 951-1)

Bolnava, o adolescentă de optsprezece ani, era atinsă de elefantiazis, artrită, tulburări endocrine şi tulburări nervoase. Atât de tânără şi atât de bolnavă... Se îndopase oare cu dulciuri, cu clătite numite *do-nuts* şi cu *hot-dogs?* În acea vreme - anul 1932 - genul fastfood” nu născuse monştri, dar se mânca deja foarte prost în

America... În orice caz, eu mă îndop cu nuci proaspete din Correze, când scriu această carte! Cazul următor este un cancer: o tânără căreia Cayce îi spusese că abuzul de carne (a se vedea mai departe capitolul care îi este consacrat) era în parte responsabil de tumora sa.

Ea întreabă atunci ce regim ar putea asana acest teren „viciat”: CE TREBUIE SĂ MĂNÎNC CA SA MĂ VINDEC?

Un regim vegetarian. Cât despre *fructe, cele din familia nucii, doar în cantităţi mici. Şi absolut fără*

carne. (Lectura 569-19) Iată un alt caz de cancer cu o prescripţie asemănătoare: EXISTĂ ALIMENTE PE CARE TREBUIE SĂ LE EVIT? CE SĂ MĂNÎNC ÎN LOCUL LOR?

Mai mult un regim vegetarian cuprinzând multe fructe. Substanţele grase numai provenind din oleaginoasele de genul nucii şi în special nuci de acaju, migdale, alune etc. (Lectura 1000-11)

În cărţile *Cancerul poate fi vindecat* şi *Mi-am vindecat cancerul,* autoarele - Simone Brousse şi respectiv Monique Couderc - au vorbit pe larg de efectul benefic al vegetarismului pentru dezintoxicarea unui teren canceros (Monique Couderc a trăit personal această experienţă, aşa cum povesteşte). Se pare că există la originea majorităţii cancerelor un supraconsum de carne şi zaharuri. Iar dieta care i se impusese lui Monique Couderc pentru a-şi vindeca acel cancer se baza pe un principiu: fără grăsimi animale şi dulciuri.

Şi un al treilea caz de tumoră, de data aceasta necanceroasă, adică un fibrom pe care un consum regulat de nuci va reuşi să-l rezolve (nucile conţin o cantitate enormă de magneziu, duşman al tumorilor): Regimul dumneavoastră trebuie să fie uneori întăritor. Fără carne. Numai puţină, de pasăre şi peşte. Mai ales fructe din familia nucii. Acestea vor ajuta la eliminarea otrăvurilor şi vă vor reface organismul. Ele îl vor aduce aproape în starea normală.

Această crescătură de la sân este canceroasă? este întrebat Cayce de o femeie de patruzeci şi patru de ani, foarte îngrijorată.

Nu, este o tumoră necanceroasă. POATE FI REZOLVATĂ FĂRĂ OPERAŢIE?

Da, poate fi rezolvată fără operaţie dacă vă veţi strădui să urmaţi prescripţia. Starea sângelui

dumneavoastră se va ameliora dacă luptaţi împotriva constipaţiei. Circulaţia sanguină va lucra pentru resorbţia tumorii şi eliminarea deşeurilor din organism. (Lectura 683-3) Dar atenţie. Acest medicament-miracol nu merge decât în anumite condiţii. În primul rând, nucile, alunele şi alte fructe de acest tip trebuie neapărat - este regula generală pentru fructe şi legume - să provină din ţara unde trăiţi:

Consumaţi orice fel de nuci şi fructe de acest gen, dar în special cele care cresc pe pământul unde trăiţi. (Lectura 1771-3)

Cayce reia deci această noţiune atât de importantă de „pământ”, acest ansamblu de vibraţii vegetale, minerale, animale, această atmosferă locală foarte precisă. Cum spune fiul meu Gil: „Eu, care sunt un adevărat parizian din Paris, dacă ader la Frontul de eliberare din cei de-al VI-lea arondisment independent, va trebui să mănânc numai ceea ce creşte între bulevardul Montparnasse şi Sena? Merele din piaţa Saint-Germain-des-Pres? Sau melcii din Jardin du Louxembourg? În cel mai rău caz, ceea ce se recoltează pe plantaţiile coloniale din Cartierul latin, provincii străine renumite... Dar dispreţuim ceea ce vine de peste mare, adică de pe malul drept!”)

Lectura 2072-2 repetă încă:

Da, mâncaţi nuci în sezon şi mai ales alune şi migdale. Altfel spus, nu le conservaţi prea mult timp după ce trece sezonul. În al doilea rând, nu amestecaţi nucile şi alunele cu orice. Un fel de concurenţă neloială se stabileşte între carne şi nuci - două tipuri de proteine care nu se înţeleg nicicum când se întâlnesc. Atenţie la salatele care amestecă nuci, andive, şuncă; sau la „salata verde cu nuci şi şuncă!” A nu se consuma la aceeaşi masă nuci şi carne; alegeţi ori una

ori alta: (Aveam cândva un mare medic homeopat, Dr. Kollitsch, care-mi spunea că a îngrijit şi vindecat peste 500 de fibroame, aproape numai cu remedii homeopatice. Nu operase decât 3 sau 4 din toate acestea. Dr. Shelton, din New York, spunea de asemenea că rezolvase un mare număr de tumori (canceroase şi necanceroase) prin post. Da, merge: am încercat eu însămi!)

Fructele de tipul nucii sunt bune, dar nu trebuie consumate în acelaşi timp cu carnea. Înlocuiţi-le mai bine unele cu altele! (Lectura 1151-2)

Ca multe proteine, familia nucii produce aciditate în tubul digestiv (aceasta nu trebuie desfiinţată neapărat: trebuie doar un echilibru între aciditate şi alcalinitate, altfel spus între acizi şi baze).

Unui bărbat de patruzeci de ani care suferea de un echilibru digestiv, i s-a spus:

Desigur, alimentele care creează aciditate trebuie consumate cu moderaţie, adică dacă mâncaţi nuci, ele vor produce sucuri în organism. Atenţie la modul în care reacţionează cu celelalte alimente. (Lectura 5567-1)

În fine, trebuie să ştim că această interesantă familie a nucii nu i se potriveşte oricui. De exemplu:

Nu mâncaţi alimente care produc alcool. Nu vorbim numai de combinaţiile cu băuturi alcoolice, dar şi de alimente care fermentează în sistemul digestiv, producând alcool: astfel este cazul fructelor din familia nucii. (Lectura 1985-1)

Puţine fructe din genul nucilor, în acest moment, pentru că ele fermentează uşor în intestin. (Lectura 3395-4)

N-ar trebui niciodată să abuzăm de dulciuri, căci nucile, alunele etc. conţin deja mult zahăr... Cayce insistă adeseori asupra acestui punct:

Nu faceţi exces de dulciuri. Dacă veţi consuma zaharuri, să fie naturale, ca ace/ea cum se găsesc în fructele din familia nucii. (Lectura 773-16)

Iată o tânără de douăzeci şi doi de ani care are dureri de dinţi: Spuneţi-mi, credeţi că trebuie să mi se extragă acest DINTE?

Pentru moment, ajung îngrijirile locale, atente; dar ar trebui mai mult calciu în alimentaţia dumneavoastră şi îl veţi găsi desigur în migdale şi alune. (Lectura 480-13)

Cea mai bună pază împotriva tumorilor: două migdale pe zi

Aţi încercat deja? Personal, mă străduiesc pe cât pot (şi indiferent de ţară) să mănânc două-trei migdale pe zi pentru a evita cancerul. Pentru moment, sunt bine sănătoasă - mi-a reuşit! Dificultatea este să găseşti migdale „în sezon”, cum spune Cayce; migdalele pe care le găsim pe pieţele noastre primăvara şi vara sunt „migdale verzi”. Ele nu se conservă prea mult timp. După ce trece sezonul, trebuie să găsim migdale sub o altă formă: prăjite, uscate, la cutie, în pachete, zaharisite, în pireu de migdale, în pandişpan cu migdale tip Jijon, în nuga. Mă cam îndoiesc de eficacitatea lor atunci când suferă astfel de operaţii (decorticare, spălare, pregătire la foc, înmuiere... în diverse substanţe chimice). Încât mă întreb ce mai rămâne cu adevărat din ele... Totuşi există în sud mulţi artizani care fabrică aceste produse după reţetele tradiţionale şi, foarte des, de o excelentă calitate bio.

În special migdalele sunt bune pentru dumneavoastră. Şi dacă mâncaţi o migdală pe zi, în mod regulat, nu veţi mai avea niciodată tumori sau proliferări de ţesuturi de acest gen. O migdală pe zi vă pune la adăpost de doctori (şi de anumite tipuri de doctori, mai exact), mult mai bine decât merele. Căci, reţineţi, mărul îl găsiţi toamna, dar migdala nu. Migdalul înfloreşte atunci când tot restul vegetaţiei este încă mort. Aceasta este viaţa! (Lectura 3180-3)

Cayce face aluzie la dictonul cunoscut de englezi: *„An apple a day takes the doctor away*” (= O migdală pe zi ţine doctorul departe). Va reveni de mai multe ori asupra acestui subiect pentru a spune că nu este adevărat decât pe jumătate (ar trebui deci să mâncăm doar o jumătate de măr?); că nu trebuie să avem încredere: deci mărul n-ar fi prea grozav! Dar migdala, da!

O migdală valorează aşadar cât un măr, dar doza variază de la o lectură la alta, în funcţie de bolnav. Cayce vorbeşte când de o migdală, când de două sau trei (având tendinţa să crească doza, am optat pentru trei pentru a mă linişti complet în privinţa cancerului): *Mâncaţi o migdală pe zi - o migdală. Şi organismul dumneavoastră nu se va mai îmbolnăvi niciodată după ce va termina cu* această *boală.* (Lectura 3515-1, unei bolnave de cincizeci şi şase de ani, căreia Cayce îi îngrijise în mod eficient cancerul)

În lectura 1206-13, o doamnă întreabă cum să-şi îmbunătăţească starea tenului şi a pielii spatelui, ca şi a părului (trebuie să fi fost o adevărată zână Carabosse!). Cayce îi răspunde să mănânce toată viaţa câte două migdale pe zi, astfel ea va avea o piele frumoasă şi în plus va evita cancerul! (Cf. Edgar Cayce; reţete de frumuseţe şi sănătate)

Unui om stresat, Cayce îi spune:

Să consume, de două sau trei ori pe săptămână, migdale între mese - şi câte zece o dată! (Lectura 1158-21)

Unei femei foarte anemiate, îi recomandă:

Consumaţi o jumătate de livră (aproximativ 250g, n.tr.) de migdale, la jumătatea după-amiezei, înţelegeţi? (Lectura 954-2) Cetăţeni, pe migdali!

Şi dacă ar fi să ne suim în cocotier?

Nuca de cocos, nu s-ar zice că e rea; se pare totuşi că este! Unei tinere femei, victimă a crizelor de epilepsie, care îl întreba pe Cayce:

POT MÎNCA des NUCI DE COCOS?, el îi răspunde sec: Niciodată. De altfel, nici alte fructe de tipul nucii. Nici banane, nici mere! (Lectura 543-7)

Greu, greu! Într-o altă lectură (710-1), Cayce repetă: *Fără nuci de cocos.* înseamnă că trebuie alungat cocosul din meniurile noastre? Nu. Cayce vrea numai să atragă atenţia asupra faptului că este un fruct foarte gras. Fără cocos, un sfert din populaţia Pământului ar muri de foame. El este, împreună cu banana, fructul de bază al alimentaţiei în Caraibe. Or, bolnavii lui Cayce vin rar din acel colţ. În general, sunt oameni îndopaţi deja cu grăsimi, cu dulciuri, care nu trăiesc numai cu cocos. Cayce le interzice categoric cocosul pentru că nu este un fruct de pe pământul lor şi apoi nuca de cocos exportată-nu mai este decât umbra celei adevărate, care se mănâncă în Antile. „Coco connection” (probabil „filiera cocainei”, n.tr.) este aproape la fel de periculoasă ca şi cealaltă...

Alunele de pământ

Cayce le găseşte multe calităţi, mai ales când este vorba de uleiul de arahide (extras din alunele de pământ), care intră în compoziţia unui mare număr de formule cosmetice şi terapeutice pe care cititorii mei le cunosc deja datorită cărţii *Edgar Cayce, reţete de frumuseţe şi sănătate* (eficacitatea suverană a uleiului de arahide, folosit în masaj săptămânal, împotriva artritei!).

Ceea ce ne interesează aici este folosirea acestui ulei pe cale internă şi consumarea alunelor de pământ. În mod curios, Cayce estimează că:

Untul de arahide va fi mult mai bun pentru dumneavoastră (decât fructul) (...), cu condiţia să nu-l consumaţi prea des. (Lectura 1747-6)

Alunele de pământ vor fi foarte bune pentru dumneavoastră, dar untul de arahide este grozav de indicat pentru dumneavoastră! (Lectura 984-3)

Alunele şi untul trebuie să fie bio, ceea ce este dificil în Europa. Chiar şi pentru ulei. Deşi a fost recomandat de Cayce concetăţenilor săi, pentru noi nu este ceva foarte bun, pentru că ajunge denaturat pe pământul nostru. Totuşi, chiar de calitate excelentă, el nu se potriveşte oricui:

Ar mai trebui să folosiţi, pe cale internă, o dată pe zi, o lingură de ulei de arahide. Înghiţiţi în trei prize, degustând îndelung, chiar înainte de culcare! (Lectura 5334-1)

Pentru mine este bine să consum ulei de arahide?

Nu e bun singur. Trebuie să-l consumaţi amestecat cu ulei de măsline sau alternativ; atunci va fi bine! (Lectura 1688-8)

În acest caz, clienta suferea de constipaţie şi, contra acesteia, adevăratul remediu este, evident, uleiul de măsline. Bietele gospodine care cumpără

numai ulei de măsline industrial, de la supermagazin pentru că este mai ieftin -, nu contribuie deloc la sănătatea iubitelor lor căpşoare blonde... Ba, mai rău, uleiurile pretinse „uşoare” sau *light,* atât de uşoare încât se alege praful de ele, ar merita să fie numite „praf şi pulbere” sau „praf în ochi”...

Reţinem din lecturile cayciene că uleiurile vegetale pot fi cel mai bun sau cel mai rău dintre lucruri, după caz. Ar trebui deci mult mai multă atenţie la calitatea uleiului pe care-l turnăm în salatieră!

În orice caz, nu puneţi ulei de arahide la orice sos: otrăvirea cotidiană este cu atât mai eficace cu cât este disimulată! Se pare, de asemenea, că amestecul dintre uleiuri şi carne nu este foarte bun (dar să nu le înlocuiţi cu unt gătit!):

Luaţi aminte să păstraţi echilibrul între aciditate şi alcalinitate, în sistemul dumneavoastră digestiv. În special ar trebui, măcar o dată în fiecare zi, să consumaţi ulei extras din nuci şi din fructele de acelaşi gen. V-ar face bine - mult mai bine decât carnea! (Lectura 5557-1)

Şi pentru un caz de ulcer (localizare neprecizată), Cayce prescrie:

Dimineaţa: mult ulei din oleaginoasele familiei nucii. Va fi bine asimilat. (Lectura 5641-2)

Pe pieţele provinciilor - mă gândesc la Savoia, Correze, Dordogne etc. sau la piaţa din Lausanne, Elveţia, -se găsesc producători agricoli care vând *ulei de nuci* sau *de alune,* făcut de ei. De altfel, îl poţi face acasă dacă ai o moară. Aceste uleiuri - ca şi cel de măsline de bună calitate - sunt scumpe, e adevărat. Dar vă puteţi face obiceiul de a nu le risipi în prăjeli indigeste. Elementele de calitate bio sunt economice:

dacă aţi încercat, aţi putut constata că sunt cu mult mai hrănitoare: te saturi cu cantităţi mult mai mici!

Sucurile de fructe şi curele de fructe. Chiar merită să faci suc...

Consumarea fructului întreg nu este exact acelaşi lucru cu consumarea sucului extras din pulpă: numeroase sunt cazurile când Cayce a prescris bolnavului său numai sucul; trebuie să spunem că astfel de lecturi... curg gârlă! Când eram la Versailles, un producător elveţian de roboţi casnici îmi ceruse să scriu o carte de reţete pentru centrifuga menajeră. O lună încheiată, mi-am curăţat fructe şi legume din plăcerea de a le vedea topindu-se în lichide aurii în secunda când apăsam pe buton. Era o vrajă! Copiii şi eu am încercat toate amestecurile, toate culorile şi toate varietăţile comestibile din Franţa şi de la tropice. Spre marea mea surprindere, acest regim ne-a adus o extraordinară condiţie fizică, tonus şi supleţe. (Mă întreb de ce nu-l fac mai des!). Şi cum mi-era milă să arunc pulpa fructelor presate, o transformam în pastă de fructe, compoturi, dulceaţă... în orice! Dacă erau legume, făceam o maioneză adăugând un gălbenuş de ou şi ulei de măsline. În genul gătit, puteam de asemenea să fac o supă, un pireu (chiar pastă pentru câine sau găini - care o adorau!). Cartea mea de reţete i-a plăcut mult fabricantului: simţea experienţa trăită... Iar în planul sănătăţii, sucul era valoros!

Iată acum câteva lecturi: bolnava numărul 5431-4 se scărpina pretutindeni, zi şi noapte. Familia exasperată se întreba ce-i provoca acest prurit, adică aceste mâncărimi groaznice. Paraziţi (ce ruşine!)? Are paraziţi pe piele?

Este vorba mai mult de tulburări interne care produc durerile de pe piele, înţelegeţi?

(Familia suspină uşurată!)

Am începe prin evitarea grăsimilor, uleiurilor şi a majorităţii feculentelor. În schimb, ceea ce ar restabili echilibrul ar fi sucurile de fructe (...), care vor arde deşeurile acumulate în organism. (Lectura 5431-4)

În alt caz, un bărbat care suferă de fermentaţii intestinale: Încercaţi prin regim, puţin câte puţin, să eliminaţi aceste gaze din sistemul digestiv. Gaze care se formează când mişcările peristaltice ale intestinului devin ineficiente. Iată de ce ar trebui să consumaţi sucuri de fructe, fără să le adăugaţi nimic, ele au săruri naturale. (Lectura 1127-1)

În mai multe cazuri de oboseală, de scădere a vitalităţii generale, Cayce recomandă:

Beţi multe sucuri de fructe - mai mult în cursul zilei decât la micul dejun. (Lectura 1306-1)

Şi iată micul dejun englezesc, care mai primeşte o lovitură... Cayce a repetat mereu că nu trebuie să se consume *sucuri de citrice şi cereale cu lapte în aceeaşi zi* (Lectura 528-11); că *amestecul de feculente şi suc de citrice* este o adevărată catastrofă, *întrucât provoacă o hiperaciditate în tubul digestiv* (lectura 1197-1); în lectura de mai sus, merge până la interzicerea sucului de fructe, dimineaţa!

Iată încă o bolnavă, la care ficatul, rinichii şi toată circulaţia hepatică sunt atât de congestionate încât va duce la creşterea temperaturii. De unde urgenţa de a urma un regim care să favorizeze alcalinitatea, cum sunt sucurile de fructe de tot felul. Să consume mult, dar în cantităţi mici, de fiecare dată. (Lectura 1409-4)

În cursul lecturilor precedente, am putut vedea că, pentru Cayce, cea mai mare greşeală dietetică era

amestecul neinspirat. Anumite fructe nu trebuie să fie amestecate cu altele, şi mai ales cu alte tipuri de alimente. Dar cred că atunci când se face o cură de sucuri de fructe - şi numai de sucuri de fructe - (sau chiar de fructe şi legume), pot fi amestecate între ele fără riscuri, dacă se folosesc multe soiuri diferite. În experienţa mea relatată mai sus, nu-l cunoşteam încă pe Cayce şi-am amestecat bucuroasă toate fructele disponibile. Or n-am constatat nici o dereglare, nici o problemă de sănătate, dimpotrivă! Cred deci că am putea amesteca fructele cu condiţia să nu bem decât aceste sucuri amestecate în timpul curei; proprietăţile terapeutice ale unora şi ale altora se completează atât de bine încât acest cocteil de vitamine natural anulează incompatibilităţile.

Totuşi, Cayce are câteva preferinţe: celebra cură de trei zile de mere. De altfel merele merg mai bine în cură (când nu se mănâncă nimic altceva) decât împreună cu unele alimente. Se poate înlocui o masă pe zi cu suc de mere, din când în când, ca în acest caz:

Mai ales să beţi suc de mere, care vă va reda sănătatea. (Lectura 288-2, unei tinere hepatice de douăzeci şi trei de ani, încă o sinistrată a constipaţiei!)

Este sigur că sucul singur merge mai bine.

Martiriul obezului, depăşit datorită sucului de strugurii

Podgoriile noastre sunt aici capul de afiş. Ce şansă pentru noi! În fiecare toamnă, îmi fac o cură de suc de struguri, cu o mulţumire desăvârşită. Înlocuiesc o masă cu mai multe pahare de ceasla auriu (mmm... este cel mai dulce!) fără să mănânc nimic altceva: rezultate convingătoare. Cayce l-a recomandat pentru... aproape tot! Este incredibil! Dar ceea ce

frapează cel mai mult este numărul de situaţii în care a prescris strugurii ca armă absolută împotriva obezităţii. (lecturile 457-8, 1183-2, 1657-2, 2514-11, 2514-15, 2804-11, 1589-1, 1224-6, 1170-3, 1151-19, 1100-17, 1540-11, 1339-1, 1309-3, 2988-3, 1431-2, 1309-2 etc.):

De ce ar trebui să beau suc de struguri?

Pentru că găsiţi în el zaharurile de care aveţi nevoie, fără să vă îngrăşaţi!

Chiar va avea efect asupra greutăţii mele? întreabă bolnava, sceptică.

Dacă *n-ar fi eficace, nu vi l-aş recomanda!* (Lectura 457-8) Şi gata! Prescrierile sucului de struguri împotriva obezităţii sunt făcute pentru oameni de toate vârstele şi sexele! Acum zece ani, fiind în America, am putut constata că o persoană din trei era un monster, o specie de pahiderm revărsând valuri de carne (Prietena mea Arielle îmi spune că n-ar trebui să scriu asemenea lucruri şi să mă arăt mai „îngăduitoare” cu obezii: dar eu cred că tocmai această indulgenţă le face mai mult rău - este ca şi cum i-am încuraja să se îngraşe în continuare! Ar fi mai eficient să spunem adevărul: obezitatea ESTE o boală care agravează considerabil bolile deja existente (vezi lectura 2541-11, puţin mai departe). Obezii mor mai devreme decât ceilalţi, statisticile o dovedesc. Şi apoi, ei sunt nefericiţi: grăsimea lor este o chemare în ajutor. Minţindu-i (în stilul „vă stă foarte bine aşa”), îi dezamăgim în aşteptarea lor înfrigurată. V-ar lăsa inima să-i spuneţi unui prizonier: „Ei, dragule, rămâi în temniţă, ţi-e bine acolo: ai mâncare, adăpost, căldură, curăţenie, ce-ţi lipseşte?”). Astăzi, boala progresează şi la noi, iar străzile Parisului încep să scoată la vedere aceste grămezi umane. Altădată erau numai turiştii

americani, acum boala începe să-i lovească şi pe parizieni!

Repede, alergăm la remediul aflat la îndemână:

Dacă veţi bea suc de struguri seara, sau chiar înainte de cină, veţi vedea că nu este doar un întăritor al sângelui, dar şi un remediu pentru slăbire. (Lectura 1128-3)

Atenţie să nu ajungeţi obez. Aceasta v-ar putea agrava problemele de sănătate. Pentru a evita, beţi suc de struguri de patru ori pe zi, de cel puţin patru ori pe săptămână: îi puteţi adăuga apă - un pahar de suc de struguri cu un pahar şi jumătate de apă curată (şi mai ales, nu gazoasă); şi aceasta cu aproape o jumătate de oră înainte de fiecare masă şi înainte de culcare. Aceasta vă va normaliza valorile zahărului din organism, favorizând activitatea de eliminare din rinichi. (Lectura 2514-11)

Ne amintim că Cayce dezaprobă total băuturile gazoase: *No carbonated water,* repetă el din lectură în lectură, foarte departe de a le găsi „digeste!” Pe de altă parte, cura cu suc de struguri va fi mai eficientă cu strugurii proaspăt zdrobiţi, chiar înainte de a bea sucul. Dacă nu este sezonul lor, alegeţi un suc fabricat după criteriile bio (caietul de sarcini al asociaţiei *Nature et Progres).* Cayce ţine foarte mult să se consume suc de struguri fără nici un conservant sau colorant. El indică o marcă americană, care în vremea aceea producea sucuri *fără benzoat de sodiu* (conservantul folosit atunci, în 1937) (lectura 470-19). Cititorii mei vor găsi cu uşurinţă în comerţ sucurile bio produse de viticultorii francezi, cu o gamă largă de gusturi diferite, în funcţie de solurile de cultură. Puteţi să vi le faceţi şi singuri şi să le congelaţi (dar conservele, oricum ar fi, îşi pierd destul de repede energia vitală).

Încă un dialog lămuritor, dat pentru o doamnă grasă şi bătrână, de 74 de ani (la vârsta aceasta, şansele de vindecare sunt totuşi mai mici decât la douăzeci de ani!):

Trebuie să încep cu sucul de struguri? dacă da, cât de des? întreabă doamna (deloc încântată...)

Două pahare amestecate cu un pahar de apă, de patru ori pe zi - cu o jumătate de oră înainte de fiecare masă şi la culcare. Este modul bun de folosire.

Consideraţi că trebuie să slăbesc? dacă da, cât şi cum?

Sucul de struguri va micşora nevoia dumneavoastră de a vă îndopa cu dulciuri, ceea ce va readuce la normal valoarea zahărului din organism.

TREBUIE SĂ FAC ALTCEVA PENTRU A ACCELERA REZULTATELE?

Trebuie să fiţi mai ales perseverentă şi disciplinată. Atunci veţi vedea rezultatele! Toate acestea sunt o activitate de dezvoltare personală. Nu trebuie să vă grăbiţi - acordaţi-i organismului răgazul necesar pentru a declanşa propriile mecanisme de vindecare. (Lectura 1224-6)

Să admirăm optimismul lui Cayce, care crede că şi la şaptezeci şi patru de ani trebuie să-ţi continui efortul de dezvoltare personală (mentală, spirituală, fizică!)

Unui obez de patruzeci şi nouă de ani, care întreabă:

Ce mi-aţi prescrie pentru slăbire?

Să beţi suc de struguri, înainte de mese, cu apă - o treime apă şi două treimi suc (sau un sfert apă şi trei sferturi suc), de la patru la şase înghiţituri, cam cu o jumătate de oră înainte de mese.

De trei ori pe zi?

Da, de trei ori pe zi; înainte de fiecare masă şi înainte de culcare! (Lectura 1151-19)

Sucul de struguri nu este sistematic amestecat cu apă în recomandările lui Cayce, ci numai atunci când este îmbuteliat. Inutil să-i adăugăm apă când este proaspăt. Cayce aminteşte în lectura următoare faptul că obezitatea contribuie la distrugerea sănătăţii (la o bolnavă care are tendinţa să se îngraşe):

Ne-ar plăcea să consumaţi mai regulat suc de struguri, respectând prescrierea pe care v-am făcut-o. Nu pentru că aţi fi prea grasă, ci pentru că ar trebui să nu ajungeţi aşa: ceea ce ar împiedica vindecarea inimii, plămânilor, ficatului, rinichilor... (Lectura 1100-38)

Pentru cei cărora le place băutura, Cayce precizează: *Suc de struguri curat, nu fermentat..* (Lectura 1339-1)

În lectura 1589-1, el acuză băuturile fermentate (deci alcoolizate) că provoacă obezitatea, la fel ca dulciurile.

Încă un detaliu interesant înainte de încheierea acestui capitol: Cayce ţine să-şi asigure bolnavii: (cum sucul de struguri) *taie pofta de mâncare, vei mânca astfel mai puţin; nu te îngrijora, este normal!* (Lectura 2084-11)

În acest ultim caz, bolnava este o fetiţă de treisprezece ani, care nu se mai poate opri din cursa dulciurilor - dulciurile, corporaţie care i-a recrutat pe mulţi din 1942, data lecturii, cu toate restricţiile datorate războiului!)

Nelipsitele sucuri de citrice

Atenţie, cum vine vorba de conserve, Cayce interzice *amestecul de suc de struguri + suc de lămâi*

(lectura 1593-1) şi chiar amestecul de suc de lămâi sau suc *de lămâi verzi + suc de grepfrut* (lectura 1593-1).

Cu această precizare, el arată toate calităţile sucului de diverse citrice - mai ales în boli ca astmul (lectura 5682-2, 861-1, 3046-2). A doua indicaţie priveşte cazurile de depresie, astenie, slăbiciune generalizată, convalescenţă, cădere de tensiune, demineralizare (lecturile 578-5, 1468-5, 501-2, 578-5, 418-2, 578-5 etc.)

După caz, Cayce preferă portocala, lămâia, grepfrutul sau lămâia verde. Se vor ameliora, dacă nu chiar vindeca, prin aceste sucuri de citrice, unele boli ca epilepsia (lectura 2153-1), ciroza hepatică (lectura 2092-1) cu un suc de grepfrut dimineaţa, fără să uităm numeroasele cazuri de tuberculoză.

În fine, cazurile de obezitate. Pentru mulţi din aceşti bolnavi, Cayce repetă:

Ar fi mai bine să consumaţi suc decât fructul întreg, cu pulpă. (Lectura 5672-1)

Bineînţeles că Cayce recomandă sucurile de citrice în cură de trei zile - pentru tot ceea ce este reumatism, constipaţie, obezitate, dureri de gât, gripe, răceli, angine. În acest caz, se consumă un singur fel de suc (la alegere, lămâie sau portocală sau grepfrut) - atât cât vrei într-o zi. Eu am încercat; taie pofta de mâncare, nu-ţi mai este foame... fără să pici de oboseală!

Există şi cura de sucuri de fructe amestecate, dar trebuie să fie proaspete şi bio. Aşa cum am spus mai sus, ele sunt o binefacere pentru majoritatea oamenilor: Totuşi există alergii, intoleranţe. Unii bolnavi, ca aceasta (o tânără aflată în convalescenţă după o peritonită), nu trebuie să consume sucuri tot timpul - ci numai uneori:

Vom continua să-i prescriem din când în când un amestec de sucuri PROASPETE de portocale şi struguri. (Lectura 852-8) Fiecare dintre cititorii mei va trebui să vadă care fel de citrice i se potriveşte. De exemplu numai portocala sau numai amestecul portocală-lămâie- grepfrut. Acestea sunt într-adevăr cazuri izolate. Încercaţi „să simţiţi” ce doriţi, ascultaţi-vă instinctul... dacă aveţi îndoieli, treceţi cu pendulul pe deasupra unuia sau altuia din aceste fructe. Poţi fi „branşat la portocală” un timp şi apoi să nu mai fii deloc. Poţi fi alergic la grepfrut, suportând foarte bine lămâia... Dar marea problemă a calităţii bio a fructelor proaspete se pune acum în mod acut - în timp ce pe vremea lui Cayce abia dacă putea fi vorba. Ea depinde de provenienţă, după ţări (unele ţări tratează cu produse mai nocive decât altele). În fine, atenţie ca întotdeauna la raportul karmic pe care îl ai cu ţara de origine a fructului! De exemplu, eu nu cumpăr nici un produs iberic: am constatat că nimic spaniol nu mi se potriveşte...! Explicaţia este foarte simplă: am amintiri cumplite dintr-o viaţă anterioară în Spania! Dar pentru alte persoane, va fi exact contrariul...

Sucurile despre care Cayce n-a vorbit

Nu vă privaţi de aceste sucuri sub pretextul că lecturile nu vorbesc de ele! Cayce îi vorbeşte de *sucul de pară* (lectura 288-22) unei tinere fete, suferindă hepatică, constipată şi astenică (face totul ca să placă această fată!); suc de ananas (pe care îl recomandă călduros, chiar conservat, lectura 738-2). Interzice categoric amestecul cu cerealele (lectura 1073-1) şi nu recomandă îndulcirea cu zahăr:

Dimineaţa, consumaţi sucuri de citrice - inclusiv suc de ananas. Bineînţeles, fără să puneţi zahăr! (Lectura 831-1)

Acest bineînţeles face aluzie la nenumăratele dăţi când repetă: Nu puneţi zahăr fructelor, ele îi conţin deja!

Sucul de prune apare de asemenea (lectura 1788-6), dar trebuie spus că sucurile altor fructe nu sunt deloc menţionate. Coacăzele, coacăzele negre, zmeura, căpşunile, caisele, piersicile („nectarul de piersici"), cireşele, afinele... Se pare că lecturile lui Cayce nu le cunosc! Acest lucru nu trebuie să vă împiedice să le beţi!

Edgar Cayce şi vegetarianismul — pentru sau împotriva cărnii? Un „ism" perceput negativ

A fost o vreme când toate entuziasmele se terminau în „ism": comunism, marxism, culturism, futurism, vegetarianism... Cum spune Alain Schifres: „Parisul a cultivat mult timp *ismul.* Adăpostea cam mult *ism.* Prea mult. S-a ajuns la supraproducţie şi albia *ismului* s-a prăbuşit" (Les Parisiens, pag. 225, Ed. J.C. Lattes)

În mai multe lecturi, Cayce declară război tuturor sistemelor intitulate *ceva-ism, -* fanatisme care permit unui număr mic de iniţiaţi să-i dispreţuiască pe ceilalţi:

Căci Dumnezeu îi iubeşte pe cei ce-l iubesc, indiferent de etichetă, cult, sectă sau schismă în „ism" cărora le aparţin! (Lectura 3976-27)

Cu siguranţă că aspectul asociativ al terminaţiei *ism a* dăunat cel mai mult vegetarianismului: a fost asociat voyeurismului (Fr., engl. *voyeurism,* de la *voyeur* (cel căruia îi place să urmărească un spectacol obscen, fără să fie văzut. N. tr.), tabagismului,

pauperismului, terorismului... Or acesta este un mod de hrană care a existat dintotdeauna, în toate epocile şi în toate civilizaţiile, fără să nască totuşi pasiuni. Păstorul grec care se hrănea cu măsline, usturoi şi brânză era vegetarian fără să ştie!

Printre alimentele recomandate - sau interzise, după caz - de Cayce, se află deci carnea. Trebuie s-o spun? La început am fost şocată că Cayce nu predică vegetarianismul. Apoi am reflectat: filosofia. sa fiind aceea a echilibrului, el se abţine să ia atitudini extreme. Şi este adevărat că dorind prea mult să demonstrezi, descurajezi. Cum spune Talleyrand, ceea ce este în exces îşi pierde semnificaţia: „Tot ce este exagerat devine insignifiant”. Nu putem transmite toate mesajele în acelaşi timp; orice educator ştie bine acest lucru!

Am întâlnit şi vegetarieni fanatici, cu un chip atât de palid încât îţi venea să le oferi o friptură în sos tartar... Probabil nu trebuie să punem carul înaintea boilor: vegetarianismul se va impune într-o zi de la sine (probabil sub un alt nume!). Când vom ajunge la o civilizaţie care să respecte mai mult Natura şi mediul înconjurător, poate că această nevoie de carne va dispărea. Pe măsură ce vom dezvolta cercetările despre fizica vibratorie, vom înţelege că mâncând carne, ne încărcăm de vibraţiile de suferinţă ale unei fiinţe masacrate. Din păcate, atâta timp cât Biserica ne va învăţa că „animalele n-au suflet”, creştinii îşi vor păstra („ca nişte dobitoace...!”) conştiinţa liniştită.

Vegetarianismul este deci, pentru moment, o practică pe care n-o vom putea impune tuturor. Eu însămi l-am practicat îndelung cu copiii mei, când erau mici - li se potrivea, au crescut ca nişte plante frumoase: viguroşi şi înalţi. Trebuie să spun că nu era

vorba de un vegetarianism absolut: mâncam ouă proaspete de la găinile noastre, multe lactate şi peşte. Unele ţări din Asia, ca Japonia, unde nu se practică o alimentaţie pe bază de carne, nu sunt propriu-zis vegetariene în sensul strict; pentru că mănâncă animale, dar peşte (şi, din acest motiv, nu sunt mai bolnavi...)

Cei care vor să fie vegetarieni se confruntă cu o problemă socială. Multe mame de familie, violent criticate de părinţii sau soţii lor, se văd obligate să aleagă între un vegetarianism chiar moderat şi liniştea familială. Greşeşti întotdeauna când îţi depăşeşti epoca!

Copiii noştri s-au pus pe „biftec-cartofi-prăjiţi-tăiţei-Mac-Do”. Rezultatul nu se lasă aşteptat: ei sunt obezi, au pungi sub ochi, privirile tulburi şi gripă de patru ori pe an... Viţelul de aur pentru care îşi sacrifică sănătatea este viţelul de serie, îngrăşat cu alimente multinaţionale. Am de asemenea mulţi prieteni care mă invită la ei. Când este o mâncare cu carne, făcută cu dragoste de stăpâna casei, o mănânc din toată inima: mi s-ar părea la fel de nepoliticos s-o refuz, pe cât este de nefast pentru stomac - aş rupe armonia. Şi invitatul nu trebuie să „strice atmosfera”, contestând ritualurile familiale ale celorlalţi. Christos a mâncat mielul pascal împreună cu familia Sa. Atunci eu, care nu sunt Christos, apreciez curca de Crăciun, friptura prietenei mele şi alte mâncăruri de pasăre, la masa de duminică. Ca să compensez, trec la salate-fructe-legume, atunci când sunt singură. O altă situaţie o constituie restaurantul: acolo este totuşi uşor de ales mai degrabă omletă, peşte, legume, salate, brânzeturi. Cât despre recepţiile oficiale, unde mâncarea vine de la o unitate de alimentaţie publică, se impune

prudenţa sub toate aspectele. (Ne amintim scandalul recent când, la o recepţie oficială, au fost servite de către o unitate pariziană mâncăruri alterate, care au intoxicat astfel o parte din invitaţi!)

În Era Vărsătorului, sigur nu vom mai fi carnivori - ceea ce este un fel de canibalism! Aşteptând, cum trăim într-o epocă de vibraţii destul de joase, oamenii care se marginalizează refuzând absolut orice carne, sau orice altceva, sunt percepuţi ca rebeli.

Mişcările feministe au găsit formula „burta îmi aparţine” (ca să spunem lucrurilor pe nume, cu nişte cuvinte gingaşe...). Îl aşteptăm pe cel care va lansa formula, mai evidentă încă, „stomacul meu îmi aparţine”, altfel spus „ceea ce mănânc eu nu priveşte pe nimeni”.

Dragul de Cayce aprecia că în aşteptarea Erei Vărsătorului - semnul îngerului - consultanţii săi nu erau încă destul de angelici ca să treacă la vegetarianism (deşi l-a recomandat, individual, destul de multe ori!). Punctul de vedere al lui Cayce este deci următorul: mulţi oameni sunt intoxicaţi pentru că au mâncat prea multă carne, mai ales carne roşie: prin urmare aceasta nu este bună.

Anumiţi vegetarieni au devenit legume...

în ciuda simpatiei mele faţă de vegetarianism, am întâlnit anumiţi vegetarieni cumplit de antipatici: sectari, oameni care dau lecţii... şi cu faţa mai mult cenuşie! „Vegetarienii” stricţi, care refuză absolut orice produs animal (produse lactate, fructele de mare, ouăle, mierea...) trebuie imitaţi?

Personal, păstrez o amintire foarte proastă despre macrobiotică, care m-a îmbolnăvit grav. Nu este un sistem în „ism”, cum ar spune Cayce... dar ar merita să

fie. Macrobiotica (pe deasupra împopoţonată cu un nume grec meşterit ca să dea „in”) este un sistem de hrană arhi- artificial, un amestec „jap-revisited-by-the-yankee”: fondatorul său, Oshawa, era un japonez complet americanizat (asta mă face să mă gândesc la acel restaurant din Montmartre care se intitula FAST-FOOD- CHINOIS-KACHER - sic!). Acest tip de alimentaţie, epurată de înţelepciunea milenară japoneză, reflectă perfect puritanismul maso al Americii, care consideră că plăcerea de a mânca este „păcat”. Ca să fii virtuos, trebuie să mănânci fără plăcere... deci cât mai infect posibil! Macrobiotica este complet opusă principiilor lui Cayce: acesta spune şi repetă că trebuie să ne hrănim cu ceea ce produce solul pe care trăim (lectura 3542-1, vezi mai sus). Atunci, la ce bun să înghiţim cu nişte figuri extatice r... importat din Japonia la preţ de aur, numai pentru a ne convinge că suntem branşaţi? Dacă vrem din timp în timp „să mâncăm japonez”, de ce să nu ne ducem direct la un Jakitori ADEVĂRAT?

Supraconsumul de carne: atenţie, cancer!

Se pare că în cursa biftec-cartofi-prăjiţi, cancerul îl aşteaptă pe câştigător pe linia de sosire... Sunt numeroşi dieteticienii moderni care cred acest lucru şi lucrările ştiinţifice moderne care tind să-l demonstreze - cât despre Cayce, el îl afirmă foarte clar, de mai multe ori. Iată, de exemplu, o consultantă atinsă de un cancer, căruia el îi spune:

Evitaţi orice fel de carne, timp de trei până la şase luni. (Lectura 3515-1)

Altei femei, bolnavă tot de cancer:

Abţine ţi-vă de la carne. Ea are cea mai mare contribuţie în starea dezastruoasă a sănătăţii dumneavoastră de acum. (Lectura 569-16)

E clar: Cayce acuză categoric carnea de provocarea unor cancere.

Mai este şi consultanta numărul 683-3, a cărei lectură despre nuci am citat-o mai sus, atinsă de o tumoră care încă nu este canceroasă, dar care manifestă un teren canceros şi căreia Cayce îi repetă: *Nu carne, doar carne de pasăre şi peşte!* Şi celălalt caz, foarte asemănător, de chist ovarian (fibrom), tot pe un teren general canceros, când Cayce repetă:

Nu prea multă carne, indiferent de ce fel! Şi niciodată, în nici un caz, carne roşie! (Lectura 5113-1)

Profesorul Mathe i-a declarat ziaristei Simone Brousse: „Carnea intervine la originea acestor două tipuri de afecţiuni - tumorile şi ateromul - pentru că ea conţine multe grăsimi, uneori până la 40% (Extras din excelenta lucrare a lui Simone Brousse, *L'Equilibre de l'énergie humaine, clé de la sante,* ed. Press Pocket) „. Iar Simone Brousse o citează pe elveţiana Johanna Brandt, care s-a vindecat singură de cancer, printr-o cură de struguri; ea spune că „cancerul prosperă din orice hrană animală”. Numeroase şcoli - ca de exemplu naturopaţii - ne spun acest lucru de mult timp.

Virusul gripei este un mare mâncător de carne

Aceasta este, în final, concluzia care se impune după lectura lui Cayce! El ia în consideraţie trei cazuri:

- o parte din bolnavii săi trebuie să evite în mod absolut carnea;

- un alt tip de pacienţi poate consuma carne;
- în fine, pentru alţi bolnavi, carnea este un medicament.

Voi da lecturile despre aceste categorii în capitolele următoare. Iată primele două tipuri de situaţii, care ne arată un Cayce în general puţin favorabil cărnii. Unui reumatic:

În alimentaţia dumneavoastră, atenţie, evitaţi carnea, în special carnea roşie. Mai bine faceţi exces de legume şi chiar exces de făinoase, decât exces de carne! Căci aceasta vă creează aciditate. De unde aceste probleme. (Lectura 99-5)

Unei eterne constipate, care suferea de o proastă asimilaţie (mânca prea multă carne şi asta n-o ajuta!):

Niciodată carne prăjită şi, pentru dumneavoastră, în general, fără prăjeli, înţelegeţi? (Lectura 2261-1)

Unui bărbat de 33 de ani, care suferea de albuminurie: *Atenţie, evitaţi carnea!* (Lectura 900-383)

Unui artritic:

Nici un aliment de origine animală! Organismul dumneavoastră nu suportă nici grăsimile animale, nici chiar produsele animale în general. Acestea vă întreţin un focar de infecţie. (Lectura 5402-1)

Carnea solicită din partea tubului digestiv un mare efort chimic. Când este prea multă, laboratorul nostru intern intră în grevă! Se ajunge foarte repede la constipaţie, pe care Cayce o consideră responsabilă de toate bolile şi al cărei mecanism este următorul: nemaiavând forţă să evacueze deşeurile, pereţii intestinali le repun în circulaţia sanguină, cu speranţa să le elimine printr-o altă poartă de ieşire (numit emonctoriu, în jargon medical!). Ceea ce nu eliminaţi prin intestin urmează să fie eliminat prin respiraţie (de unde supraîncălzirea plămânilor, nasului şi gâtului),

prin transpiraţie şi urină; (de unde supraîncălzirea rinichilor şi pielii), prin orice alte fluide şi lichide care ies din corp. Organele care le produc se surmenează şi se îmbolnăvesc (de unde importanţa de a nu impune ritmul de trei schimburi muncitorilor dumneavoastră interni). Dacă nu, începe... războiul intestin! Cayce denunţă constipaţia, care creează o intoxicaţie permanentă, o asfixie lentă şi inexorabilă a energiilor profunde. Iată ce spune el unuia dintre bolnavii săi:

Deşi sunt multe lucruri care nu merg la dumneavoastră! A descrie cauzele lor ar însemna să facem un curs de anatomie şi patologie a ţesuturilor - şi să întocmim istoricul acestor tulburări. Dar astăzi, problemele dumneavoastră de circulaţie sanguină sunt provocate de o eliminare insuficientă a toxinelor - şi aceasta durează de mult timp! Iată originea tuturor simptomelor dumneavoastră. Iată ce strică bunul mers al diverselor organe, iată de ce sunteţi deprimat, bolnav, suferind: pentru că mâncaţi prea multă carne şi pregătită într-un mod nesănătos (...). Acum, abţineţi-vă de la ea! (Lectura 3896-1)

Se vede după acest eşantion că dragul de Edgar consideră carnea, mai ales carnea roşie, un flagel. El consideră că în general consumul de carne trebuie limitat la cazuri precise şi spune mereu: *Carnea, în cantitate mică!*

Cayce vorbise adeseori de *răceala (the common cold)* pe care o facem iarna sub formă de angină, gripă, reumatism, guturai, lumbago, tuse etc. El atribuise cauza acesteia unui dezechilibru biochimic: excesul de aciditate din circuitele digestive.

Or aceasta se datorează excesului anumitor tipuri de alimente, în special carnea - întrucât se ştie că viruşilor nu le place să trăiască în medii alcaline, pe

când proliferează într-un PH acid (lectura 1947-4). De unde întrebarea acestui consultant:

Ca să evit răceala, este important să mă abţin de la CARNE?

Nu este obligatoriu, răspunde Cayce. Asta depinde mai mult de modul în care amestecaţi diversele categorii de alimente, mai mult decât de unul singur care ar fi unicul factor al tulburărilor. Chiar cei care mănâncă rar carne sau produse animale pot să capete o sensibilitate la răceală. Pentru aceasta, ajunge să mănânce prost, slăbind o zonă sau alta din sistemul lor digestiv. Dacă aşa stau lucrurile, este mai bine să evite carnea sau cel puţin excesul de carne. (Lectura 902-1) Iată un alt caz, al unei persoane sensibile la răceală, angină, gripe, pentru că este intoxicată cronic. Ficatul său, surmenat, degenerează în „ficat cardiac”, căruia Cayce îi descrie aici mecanismul. Familia neliniştită întreabă imediat:

Domnule Cayce, trebuie să-i suprimăm carnea roşie? Ar fi de dorit. Mai ales când are ficatul congestionat - şi când această congestie afectează circulaţia sanguină spre inimă. (Lectura 115-19)

Iată o altă lectură, dată pentru o fetiţă de şapte ani care a răcit, degenerând în gripă şi terminând cu congestie pulmonară. Mama ei înţelege, după lectura precedentă, că nu trebuie să-i dea carne roşie: ATUNCI POT să-i dau CARNE de iepure?, întreabă ea.

Da, răspunde Cayce, carne de animal sălbatic, cu condiţia, totuşi, să nu fie prăjită. (Lectura 4281-10)

În întrebarea pusă este vorba de vânat, nu de carnea iepurelui de crescătorie - ceea ce ne aduce la problema vânatului (asupra căreia vom reveni mai târziu) şi la aceea a modului de pregătire a cărnii.

Tartar - sau încălzit sub şa?

Livizi de teroare, strânşi după gardurile de lemn menite să-i apere, parizienii îi aşteptau pe huni. Erau barbari cumpliţi. Dovada: mâncau carnea crudă, încălzită sub şaua calului. (Şi iată de ce „pe unde treceau ei, nu mai creştea iarba” (Aceasta este viziunea simplistă a cărţilor şcolare din secolul al XIX-lea. În realitate, se pare că Attila a trăit la Curtea Împăratului şi nu era chiar un Cro-Magnon, aşa cum s-a spus!). Legătura de la cauză la efect între carnea crudă şi erbicide nu era foarte evidentă în manualele noastre de istorie). Din fericire, parizienii dispuneau de antidot: o sfântă vegetariană. Sainte-Geneviéve , „întărită de post şi rugăciune” - spune cronica - şi-a asumat răspunderea de a-l convinge pe Attila că parizienii n-aveau nimic crud să-i ofere. Hoardele năvălitoare au plecat în altă parte să-şi roadă steak-ul tartar. Parizienii s-au întors la proastele lor obiceiuri: soteul de viţel şi afumăturile de porc!

Cayce dă o mare importanţă modului în care pregătim carnea. Cea mai toxică este, cu siguranţă, prăjeala! În regiunea unde a trăit tânărul Edgar, felul de mâncare tradiţional era *Kentucky fried chicken.* Am văzut un şir de restaurante cu acest nume. Curaj, să fugim:

Nici seara, nici dimineaţa, prăjeli! Nici jambon prăjit, nici carne prăjită - nici măcar pui prăjit! Dacă se întâmplă să mâncaţi carne, să fie de pasăre, miel sau peşte. Şi fiartă, grătar sau la cuptor! (Lectura 1586-1)

Carnea roşie friptă la grătar şi asortată din belşug cu ceea ce numim „verdeţuri provensale” se digeră mai bine:

Atenţie, nu carne roşie! Mai exact, nu carne crudă (...). Totuşi, dacă este cu mirodenii şi friptă la grătar, se poate digera. (Lectura 877-16)

„Verdeţurile” (de la noi) şi mirodeniile (exotice) ajută digestia: în fond, idealul - dacă l-aţi înţeles bine pe Cayce - este verdeaţa provensală asortată cu o bobiţă de carne!

Fundaţia E. Cayce

Fundaţia Cayce adică A.R.E. (Association for Research and Enlightenment), îşi are sediul în Virginia 8each, în colţul celei de-a 67- a străzi a lui Atlantic Avenue.

Adresa poştală:

P.O. Box 595, Virginia Beach VA 23451

U. S. A.

şi telefonul: (804) 428 35 88

Cititorii care doresc mai multe informaţii despre Edgar Cayce se pot adresa asociaţiei „Le Navire Argo” (8,P. 674-08, 75 367 Paris Cedex 08), care organizează cursuri şi ateliere (astrologie karmică, citirea aurei, vindecare prin rugăciune, radiestezie, geobiologie, analiza viselor, meloterapie etc.). Mulţumesc pentru plicul timbrat (pentru răspuns), pe care-l veţi trimite împreună cu scrisoarea de solicitare.

CUPRINS